

கனகபதி துரை
திருச்சிற்றம்பலம்
திருக்கலைய பரம்பரைப் பெருந்தாயர்
ஸ்ரீ சிவநுரான பாலைய சுவாமிகள் ஆதினத்து
தல்லாம்பலர் அல்லது துறையங்கடல்
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

சோனசைலமாவஸு மூலமும்,

தமிழ்ப் பன்னாது
சென்னை

கொ. இராமலிங்கத்தம்பிரான் அவர்கள்
முதனமாக எழுதிய

விருத்தியுடையும்.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

1925

விலை ரூ. 12

[All Rights Reserved]

திரு. எஸ். இராமலிங்கசுவாமிநாதர்,
தலைவர், (அஞ்சல்)
கோட்டேர் வுத், திருச்சி மாவட்டம்.

உ

சண்பக விநாயகர் துணை

முகவுரை

அந்நீதமிழ் உணர்ந்த அன்பர்காள் !

சோணகைசலமாலை என்னும் இந் தூலை இற்றைக்கு 250 வருடத்திற்கு முன்னிருந்த நல்லாற்றுர் அல்லது துறைமக்கலம், ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவண்ணாமலைக்குத் தரிசனூர்த்தமாக எழுந்தருளிய காலத்துக் கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவரும் பொழுதே தெய்வத் திருவருனால் காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக தூறு செய்யுட்கள் பாடியருளினர்.

இந் தூலின் முன்னிரண்டடியில் தூலாசிரியர் முறைப்பாரும், பின்னிரண்டடியில் அம் மலையைப்பற்றிய அதி விசித்திர கற்பனா லங்காரங்களும் அடங்கியுள்ளன.

இவ் வரிய தூல், தமிழில் அபிவிருத்தி அடையக் கருதும் நன் மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களை உண்டாக்கிச் சிவ பத்தியை வினாக்கத்தக்கதாக உள்ளது. இந் தூலைக் கற்ற துணையானே சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலியன நன்கு விளங்கு மென விசேடித்து யான் எழுதுவது மிகை.

இத்தகைய தூல்களுக்கு உரை யெழுதப் புருவோர் பற்பல தூல்களிற் பயின்று பெற்ற துண்ணறிவுடையார யிருப்பினன்றி அவருரைச் சிறவாதென்பதை அறிந்துவைத்தும், சிதம்பரம் - ஈசானியமடம், பூமீமத்-இராமலிங்கசுவாமிகள் அவர்கள் மாணாக்

உ

சண்பக விராயகர் துணை

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சரித்திரம்

சோணசைலமலை தாலாசிரியராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், தொண்டைநாட்டிலே, காஞ்சிபுரத்திலே, ஏறத்தாழ இரு நூற்றாண்டுகள் வருடங்களுக்கு முன், தொண்டைமண்டலம் வேளாளர் துத் திணை குருவாகிய குமாரசுவாமி தேசிகர் என்பவர் திருவண்ணாமலையில் குருதேவரிடத்துத் தாரணதிகை செய்து கொண்டு வீரசைவ மதத்தினராய், அவரிடத்து விடை பெற்றுக் கொண்டு காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து வாழ்நாளில் அவருக்கு அண்ணாமலையார் அருளால் பிறந்தனர். இவருடன் வேலாயுதம், கருணாப் பிரகாசம் என இரண்டு சகோதரர்களும், நானும்பிகை என ஒரு சகோதரியும் உதித்தனர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலிய மூவரும் கல்வி பயின்று வருங்காலத்தில் தந்தையாராகிய குமாரசுவாமி தேசிகர் சிவலிங்கைக்கியமரையினர். பின்னர் மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமது சகோதரர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப் போய்க் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கு நான்காண்டு ஒன்றான், அந்தச் சோணசைலத்தைப் பிரதட்சிணஞ் செய்து வரும்போதே, சோணசைலமலை யெனப் பெயரிய நூறு செய்யுட்களால் அதனைத் தோத்திரம் பண்ணினார். பின்னும் பேரிலக் கணங்களைப் பெரிதுக் கற்பான் விரும்பித் தமது சகோதர்களுடனே தகடினை தேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலிகண்ட புரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம் என்னும் ககரத்தை யடைந்து, ஒரு கந்தவனத்தில் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது கிராமாதிபதியாகிய அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவர், சுவாமிகள் வரவைக் கேள்வியுற்று, அங்கு அடைந்து,

தவரைத் தரிசித்து, அவர்க்குப் பணிவிடை செய்து அதுக்கிரகம் பெறவேண்டுமென் றெண்ணிச், சுவாமிகளை நோக்கி, “இவ் விடத் திற் சிவ காலம் வாசஞ் செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, சுவாமிகளது அதுமதி பெற்றுத் தக்கன் குருவாகிய சேனாவசவையரீ மடத்துக்கு மேற்றிசையில் ஒரு திருமடங் கட்டியித்து, அதில் சுவாமிகளை எழுந்தருளச்செய்து, அகோராத் தாம் பிரிவின்றி அனுக்கத் தொண்டராய் அமர்ந்திருக்க, சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் அண்ணாமலை ரெட்டியாருக்குச் சன்மார்க்கங்க ளோப் போதித்துத்தொண்டு, இரண்டு வருடம் வரையில் அங்கே எழுந்தருளி யிருந்தார்.

அதன் பின்பு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், தாம் கொண்ட கருத் தை நிறைவேற்ற விரும்பித் திருநெல்வேலியை மடைந்து, தரும பரவாதினத்து வேள்வியம்பலத் தம்பிரானைக் கண்டு, தாம் இலக்கணம் கற்பான்வேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக்கொண் டனர். அத் தம்பிரான், சுவாமிகளுடைய இலக்கியப் பயிற்சியை யறிதற்பொருட்டு, “கு என்பதை முதற்கொண்டு, ஊருடையான் என்பதை இடைப் பெய்து, கு என்பதையே ஈற்றினுங் கொண்டு முடியும்படி ஒரு வெண்பாப் பாடுக!” என்று கூறச் சுவாமிகள்,

* “குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்

முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு

தேருடையான் நெட்டிக்குத் தில்லைத்தோன் மேற்கொள்ள
ஊருடையா னென்னு முவகு.”

* (தி - ன்) மேற்றிசையை நோக்கி யோடுகிறவனாகிய சூரிய னது பற்களைத் தகர்த்தவரும், திருமாலாகிய பன்றியினது விரோ வாகிய சொம்பை மதானிப் பதக்கமாக மூங்காலத்தி லணிந்தவ ரும், வடதிசையை நோக்கி யோடுகின்ற தென்றலாகிய தேரை யுடையவனாகிய மன்மதனது பகைவருமாகிய சிவபெருமானுக்குத் தில்லைகரம் ஊராகும், யானைத்தோல் புலித்தோல்கள் வஸ்திர மாகும், ஊர்தல் இடபமாகும் என்று உலகத்தவர் சொல்லுவர்; (த - ஊ.)

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர். அத் தம்பிரான் அவ் வெண்பாவை வியந்து பாராட்டிச், சுவாமிகளைத் தழுவித் தம் மருகிருத்திச், சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய வேலைய சுவாமிகள் கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள் என்னும் இருவருக்கும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுக்கும் பஞ்ச லட்சணங்களையும் பாடஞ்சொல்லி முடித்தார். அது கண்ட சுவாமிகள் பேருவகையுற்று, அண்ணாமலை ரெட்டியா ரென்பவர் தங்களுக்கு வழிச் செலவிற குபகரித்த முற்று பொன்னையும் குருதக்ஷணையாக வைத்து உபசரிக்க, அத் தம்பிரான் “இது நமக்குவேண்டா; நம்மைத் தூஷித்தலையே இயல்பாகக் கொண்டு திருச்செந்தூரில் வசிக்கும் தமிழ்ப்புலவ ரொருவ ரோடு கல்லியில் வாதிட்டு அவரை வென்று அடிமையாக்கி அவர் வந்து நம்மை வணங்கும்படி செய்வித்தலே குருதக்ஷணையாகும்” என்று மறுத்தருளிஞர்.

அவர் கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற் குடன்பட்டுத் திருச் செந்தூரை யடைந்து, அப் புலவரோடு கல்லியில் வாதிட்டு அவரை வென்று அடிமையாக்கி, அப் புலவர் தம்பிரானை வந்து வணங்கும்படி செய்வித்தனர். அதனைக் கண்டு அத் தம்பிரான் திருவுள மகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப் பார்த்து, “நீர் பாடிய வெண்பாவில் சிவப்பிரானுக்குரிய தலம் சிதம்பரமே யெனச் சுட்டிக் குறிப்பால் விளக்கினமையால் அத் தலத்திலே சில காலம் வாசஞ் செய்தருளுக” என்று விடைகொடுத் தனுப்பியருளிஞர்.

சுவாமிகள் அவ் விடத்தினின்றும் நீங்கிச் சிவஸ்தலங்கடோறும் சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, துறைமங்கலத்தைச் சார்ந்து முன்போலவே அண்ணாமலை ரெட்டியா ரென்பவருக்குத் திருவருள் பாலித்து, அவரது வேண்டுகோளின்படி அவர் ஆளுகையி லமர்ந்த வாலிகண்ட புரத்தின் வடமேற் பாகத்தி

தன்ன திருவெண்கையா நகரத்திலே தம்பொருட்டு அவரார் கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வந்திருந்தகொண்டு அத் தலத்திலுள்ள பழமொழாத்தித் தீருவேங்ககக் கோவை, தீருவேங்ககக் கவிப்பாடம் முதலிய பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினார். பின்பு தம் மடத்திற் அன்பு புண்ட அண்ணாமலை ரெட்டியாரோடு சிதம்பரத் தஞ்சை எழுந்தருளி, அங்கே ஒரு திருமடம் கட்டுவித்து, அதில் வந்திருந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு, நாலாயர் நான்மணியாய், சிவப்பிரகாச விகாசம் முதலிய பிரபந்தங்களைச் செய்தருளி, அத் தலத்தை அருமைமாக கீழ்க் பிற தலங்களை யும் உணங்கித், திருக்காட்டுப்பள்ளியை யடைந்து சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு அய்விடத்துத் தங்கி யிருந்தனர். ஆங்கிருந்தும்போது, கல்வியிற் சிறந்த ஒரு பெண்மணிக்கு உண்மை ஞான முண்டாருப்படி திருபா கோக்கஞ் செய்தருளினார். அதன் பின்னர் காலஞ்செய்ததைத் தரிசிக்க விரும்பி அண்ணாமலை ரெட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது வழியிலே சாந்தலிங்க சுவாமிகளைக் கண்டு அகருடன் அனவனாவிக் களிகூர்ந்து பின்னர்ப் பொம்மைய பாளையத்தை யடைந்து சிவநாளபாலைய சுவாமிகர்ப்பிது நாலாட்டு முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடி, அவர் திருச்சரித்திரம் வாங்கேற்றி, அச் சுவாமிகளிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்று, அஞ் ஞானசாரியரது கட்டளைப்படியே தமது தங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்கு விடாகஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டு, அண்ணாமலை ரெட்டியாரைத் துறையெனக் கலத்துக்குப் போருப்படி ஆஞ்ஞாபித்து, ஞானசாரியரைத் தரிசித்துக்கொண்டு அவ் வீடத்திற்குநே யிருந்தார்.

சிலகாலஞ் சென்றபின் ஞானசாரியரிடத்தே விடை பெற்றுக்கொண்டு காலஞ்செய்ததை யடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அங்கு வசிக்கும் காளில், வேதாந்த துடாமணி, பிரபுலிங்கலிலே

முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடியருளினார். ஞானசாரியர் மீது தீருப் பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டு பிரபந்தங் களையும் செய்துகொண்டு, அக் காஞ்சியினின்றும் புறப்பட்டு இடையிலுள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்கூவ மென்னும் தலத்தை யடைந்தார். ஆங்குள்ள வேளாண் முதலி யோர் வேண்டுகொளின்படி திருக்கூவப் புராணம் பாடி அரங் கேற்றி, அக்கு ள்ளதும் புறப்பட்டு மயூராகலத்துப் பாலசித்தர் மடத்தை யடைந்து, ஞானசாரியரைத் தரிசனஞ் செய்து, மேற் சோல்லிய பிரபந்தங்கள் அனைத்தையும் அவர் சந்தியி லரங்கே ற்றி புடன் வசித்திருந்தனர். பின்னர் விருத்தகிரியை யடைந்து பழமலைநாதரைமடம் தரிசித்து வணங்கி, அவ் விடத்திலே தம்பொ ருட்செ் சீதம்பரபூபதி என்பவரால் கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வீற்றிருந்து, பழமலைநாதர்மீதும், பெரியநாயகி யம்மையார் மீதும் முறையே பழமலையந்தாதி முதலியனவும், பெரியநாயகி யம்மை விருத்தம் முதலியனவும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளில், 'ஞானசாரியர் இஷ்டலிங்க பா சிவத்திலே கலந்தருளினார்' என்பதை அறிந்த சிவப்பிரகாச கவாமி கள் மனங் கலங்கிப், பொம்மபுரத்தை யடைந்து, ஆசிரியர் ஓடுங் கிய குகையுட் சென்று, பலமுறை நமஸ்கரித்துத் துதித்துத், தாம் இயற்றிய கலம்பகத்தைதும் சந்தியி லரங்கேற்றி, ஞான சாரியரைப் பாவஞாபமாக வழிபட்டுக்கொண்டு அங்கே தங்கி யிருந்தனர். அற்றை ஞான்று நன்னேறி வெண்பா என்னும் தூலையியற்றியருளினார். பின்னர், மூன்றாம் பட்டத்துச் சுவாமிக னாகிய ஞானசாரியரிடத்தே விடை பெற்றுக்கொண்டு, திருப் பதிகம்பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்திரை புரிந்துவந்தனர். அக் காலத்திலே சதுரகாதி செய்த வீரமாமுனிவர் என்பவர் எதிர்ப்பட்டு ஏசுமதமாகிய தம் கொங்கையை காட்டித் தற் பொருட்

மத் தருக்கஞ் செய்ய, உடனே அக் கொள்கையை மறுத்து ஏக
மத நோக்காணம் எனப் பெயரிய ஓர் தூலை யருளிச் செய்தனர்.
பொது ஒப்பொரு சிவஸ்தலங்களையும் இவ் விரண்டு வெண்பாக்க
ளாம் நோத்திராஞ் செய்து முடித்து, அவற்றிற்கு கைத்தீர்
வெண்பா எனப் பெயர் புனைத்து, கல்லாற்றாறா யடைந்து ஞான
சார்யரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார். அங்கு வசிக்கு நாளில்,
சிவநாத மகிமைமும், இஷ்டலிங்கப் பெருமான்மீது அபிலேஷக
மாலையும், நெடுங்கழி நெடிலும், துள்ளங்கழி நெடிலும், நீரஞ்
சுருகாலையும், சீகரானந்திப் புராணத்திலுள், கண்ணப்பச் சருக்க
ழம் தக்காச் சருக்கழம் செய்தருளி நன் மாணுக்கர்களுக்குக்
கவ்வி போதித்துச் சிவாதபவச் செல்வராய்ச் சிவ காலம் வாழ்ந்
திருத்த, மும்பத்திரண்டாம் வயதில், கன்னிமதியில், பெளர்ணி
மைத் திதியில் இஷ்டலிங்க பாசிவத்திற் கலந்தருளினார். அப்பொ
ழுது, வேலைய சுவாமிகள்,

“அல்லமலர்ப் பண்ணவனு மாராயந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்—மூல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லவாட்!
சுருட்டிற் கணுங்கர்த்தேன் காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடியருளினார்.

மூற்றயப் பெற்றது.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க.

ரீப்பன் புஸ்தகசாலை, 87, தம்புசேட்டி வீதி, சென்னை

வித்வான் தாண்டவராய முதலியார் இயற்றிய

பஞ்ச தந்திர வசனம்

[கடினபதங்களுக்கு அரும்பதக் குறிப்புரைமடன்: விலை அனா 10]

பஞ்ச தந்திரம் என்பதற்கு ஐந்து உபாயம் (அதாவது: பகைவரை ஜயிப்பதற்கு உபயோகிக்க வேண்டிய ஐந்து வகை உபாயங்கள்) என்பது பொருள். அவையாவன: 1. மத்திரபேதம் (சிகேசத்தைக் கெடுத்துப் பகையை உண்டாக்கல்). 2. சுசுரீலாபம் (தமக்குச் சமானமானவர்களோடு கூடிப் பகை யில்லாமல் வாழ்ந்திருத்தல்). 3. சந்திவீக்கிரகம் (பகைவரை அடுத்து உறவு செய்து வெல்லுதல்). 4. லப்த ஹானி (தன்கையிற் கிடைத்த பொருளை இழத்தல்). 5. அசம்மடோஹய காரித்துவம் (காரியத்தைத் தேற விசாரியாமற் செய்தல்).

விஷ்ணுசர்மா என்பவரால் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டு, நாகநாத பண்டிதரால் தென்மொழியில் கத்திய ரூபமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள “ஹதோபதேசம்” என்னும் நூலில் சொல்லப்பட்ட கதைகள் பெரும்பான்மையும் இப் பஞ்சதந்திரக் கதைகளையே தழுவி யிருக்கின்றன.

இப் பஞ்சதந்திரம் என்பது தமிழில் கத்திய கடை பயில்வாருக்கு வழிகாட்டியாக, வித்வான் தாண்டவராய முதலியார் என்னும் புலவர் சிதாமணியால் வெகு திறத்துடன் இயற்றப்பட்ட வசன நூலாகும். [செய்யுள் ரூபமான பஞ்சதந்திரம்: அனா 8]

விவேக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்: 2 பாகமும்: விலை ரூபா 1—2—0

‘விவேக சிந்தாமணி’ என்பதற்கு விவேகத்தைத் தருவதாகிய சிந்தாமணி போன்ற நூல் என்பது பொருள். ‘சிந்தாமணி’ என்பது வேண்டியவற்றைத் தரும் சிறப்பற்ற ஒருவகைத் தெய்வ மணி; இம் மணி வேண்டியவற்றை யெல்லாம் தருவதுபோல், இந் நூலும் வேண்டிய விவேகங்களை யெல்லாம் தரக்கூடியதாக இருத்தலின் இதற்கு ‘விவேகசிந்தாமணி’ என்னும் பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந் நூல் சிறுவரும் கற்றுணர்வதற்குத் தகுதியான தெளிவான பாடல்களை யுடையதாகவும், நீதிகளை எளிதற் போதிக்கக் கூடியதாகவும் இருத்தலால், இது கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் மிக உபயோகமான நூலாகும்.

கணபதி துணை

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அ		ஐ		ச	
அக்கைகயின்	163	அயதன்	153	சதூனெழிற்	2
அஞ்சலென்	205	ஓ		சி	
அணித்தெ	210	ஓண்மணி	110	சித்தனைகலங்கி	176
அண்ணன்மா	7	க		சிம்புளாய்	206
அத்தரிசுபரி	165	கண்கனிற்	172	சினம்படு	129
அருக்கலம்	112	கண்டகை	189	சீ	
அருக்கலிவாத	22	கண்புனறுளிப்ப	38	சீரணிபுகழு	213
அன்னிவெண்	117	கத்தாமிருத்த	141	சு	
ஆ		கருத்திடை	47	சுடரிலைநெடு	20
ஆண்டெம்	107	கழைமொழி	68	சுருக்குமைம்புல	165
ஆர்த்தெழு	31	கணலினூடமை	154	செ	
ஓ		கனிமலை	18	செக்குறுதிஸ்	159
இத்தியங்கரண	54	கா		தி	
இழைமென	119	காமரைமுனி	180	திங்களுங்	192
ஈ		கார்தரு	71	து	
ஈரமுமருளு	125	கானமேமருவு	144	துவக்கறவறி	12
உ		கூ		துன்னுரு	133
உயங்குதா	81	கூ		தெ	
ஊமுதுமணி	156	குருமணி	204	தெருமரும்	105
எ		குலத்தினிற்	150	தோ	
எழுபசம்புல்	197	குன்றுதோ	58	தொகைமிகு	126
ஏ		கூ		தொடுக்கு	183
ஏணுமமமா	114	கூம்புறுகா	142	தொடையுடை	36

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

கக

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
தோ		பிரம்பொரு	179	மின்னவர்	161
தோத்திரம்	139	பு		மு	
ந		புரத்துமவண	25	முகவிளக்	136
நடமிபெசம்	56	புவம்புரிதுயாங்	44	முடிக்குவண்	56
நந்துகைத்தல்	73	பு		மு	
நயங்கொளு	178	பூமழையமார்	66	முடகவிருனோ	151
நா		பூவறுதடமு	211	மு	
நாவின்னந்தெழு	191	பே		மெய்த்தவாடி	83
நீ		பெண்ணருக்கல்	79	யா	
நீணந்திகழ்	173	பை		யாமுமாமுமை	90
நீந்தியாதுடல்	186	பைம்மறி	157	வ	
நின்னையே	201	பொ		வந்துமாமறலி	64
நீ		பொங்குறுகலி	97	வா	
நீக்குறுமயலு	168	பொறியென	194	வாத்திய	147
நீங்கருந்துயர்	15	பொன்னிடத்	195	வாம்பரி	131
நீங்கியரேய	196	பொ		வி	
நீரினாழலால்	135	பொழந்திடு	100	விருப்பொடு	95
நீரினிலெழு	45	ம		விடைவிடை	108
நீலியோடுன	138	மங்கையர்	188	விழைவொடு	145
நே		மயலினாழந்	42	வினையரும்புகலி	74
நேர்ந்திடு	102	மாணமும்	161	வினைவழி	120
ப		மா		வே	
பவமிலேமினி	170	மாங்குயின்	122	வெண்டிருநிறு	61
பா		மாந்தளிர்	175	வே	
பாயும்வெண்	85	மி		வேணவாவகன்	199
பாரொலாமிகழு	49	மின்வணங்	202	வேலையந்திதில்	40

சோணைசைலமாலை செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி
முற்றுப்பெற்றது.

உ

கணபதி துணை

சிறப்புப் பாயிரம்

நேரிசை வேண்பா

ஏனாருஞ் சோண சயிலனுக் கெஞ்ஞான்றும்
பூனா மாலை புனைந்தணிந்தான்—மாணப்
பவப்புணரி நீந்தியிடப் * பாரதி நூல் செய்த
சிவப்பிரகா சக்ஞாவன் றேர்த்து.

* பாரதி - மாக்கலம். கடலைக் கடக்கச்செய்யு மாக்கலம்
போலப் பிறவிக் கடலைக் கடப்பித்தலின், 'பாரதி நூல்' என்றார்.

௨

கணபதிதனை

திருச்சிற்றம்பலம்

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சோணசைலமாலே

மூலமும் உரையும்.

சோணசைலமாலே என்பது, சோணசைலனது மாலே
மேன விரியும். இது பொருட்பிறிதின் கிழமைப் பொருளாகிய
ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். இனி, இத்தொடர்
மொழியை இரண்டனூறும் பொருளும் உடன்றெனக்க தொகை
யாகவும் கொள்ளலாம்; அதற்குப் பொருள், 'சோணசைலனைத்
குறித்துப் பாடியதோர் மாலே' என்பதாம். சோணசைலன்-செய்த
அக்கினிமலை யுருவாய்நவன். சோணம் - செம்மை; அது
பண்பாடுபெயராய் அக்கினியை மணர்த்திற்று. மாலே - தொண்
ணற்றாறு பிரபத்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒரு உஷ்
மத்தைக் குறித்துப் பல செய்யுள் கூறுவது. மலர்கள் கொண்டு
தொடுக்கப்பட்ட பூமாலேபோலச் சோற்கள் கொண்டு தொடுக்கப்
பட்ட பாமாலையாகிய பிரபத்த மென்க; எனவே, மாலே என்
பது இக்கு உவமை யாகுபெயராய் தூலை யுணர்த்திற்று.

தற்கிட வந்தாள். நான் - சோணகலயாழ் - அக்
கிளி உடையவன். இதனை,

“சோணகலயாழ் முழுப் பையனோலாம்
பயந்தவிராக மிது
பசுக்கடர் திருமாவும் பங்கயத்தி
ஆய்மயமும் பங்கமை சீர
உருக்கியும் உருமெய்ய மசெக்கியா
திருக்கடனத் தருள்வ தாகித்
தற்கிட நடுவுநயத் தோருவனாயா
மருவனாய் தடுப்ப தானுன்.”

என உருள் அநுருகலபுராணத்தில் திருமலைச் சருக்கத்துச்
செட்டியா நணர்க. ‘சோணகலயாழ் துதிப்பன்’ என்புழி, உயர்
திருமலைப் பையன் னீற்றுமெய் பொது வதிப்படி முடியாது இரண்
டாம் கெத்தமைப் பணர்ச்சிடாதலான், இயல்பாக வேண்டியிட
த்த விகாரமாய்ந்த. இதனை,

“பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க னீற்றுமெய்
உயர்வின் இயல்பாம்.”

என்பதனாலும்,

“இயல்வின் விகாரமும் விகாரத் தியல்பும்
உயர்திணை யுடத்து விரித்துத் தொக்கும்.”

என்பதனாலும் அறிக. கைவன் என்பது சயிலன் எனப்
பொலியாய்ந்த. ‘துதிப்பன்’ என்னும் பயனிலைக்கு யான்
என்னும் எழுதாய் உருவித் துரைக்கப்பட்டது. துதிப்பன்
என்புழி அன் விருதி தன்மை யொருமை வினைமுற்று. இதனை,
‘நான் என்று தன்மை யொருமை விருதி தொன்றுதொட்ட

தன்றி இலக்கியம் கண்டமையின் 'எதிரது போற்றல்' என்னு
முத்தியால் தழிதிக் கொண்டதாதலின் அதனை வலியுறுத்திப்
பன்னும் அன்னென வந்தும்," எனவும், "தன்மைக்கண்ணும்
அன் விருதி கொள்ளாதொழியின்,

“எழுத்தையசீர், பந்த மடிதொடைபாவினன் கூறவன்”

என்றிருடக்கத்தன அமைமயர்” எனவும் சங்கா கமச்சொய்
படவச் கூறிய அன்னால் விருத்தியவாபாண முணர்க.

‘மதுரமொழி பன்பர்’ என்பதற்கு, இனிய பாடல்களாற்
குறிக்கும் அடியவர்கள் எனினும் அமைமயம். அப்பொருட்டு மொழி
சருவியாருபெயராய்ச் செட்டின் மேலது. மனம் ஓரிடத்து
வில்லாத பல விடங்களினும் வேகமாகக் குதிரைபோற் செல்லுத
லுயல் பென்பார், ‘மனமாற் குதிரை’ என்றார். இனி, மெய்யுல் வீதி
களிலும் மறிபடாது தாவிப் பாய்தலால் மனத்தைக் குதிரை
மேன்றாரெனினும் அமைமயம். இத்தூலாகிரியரும்,

(இவ்வுடலங்க நெடுங்கழி நெடிந்-உ)

“மனமெனும் வயமா வென்வயப் படாமன்

மயங்குறு மைம்புல வீதி,

மறிபடா தோடு கின்றது முறையோ”

எனப் பிறுண்டும் கூறினார்.

அக் குதிரைகளைத் திறை கொள்வது யானே திறைகொண்டவ
னே யன்றி எனையோர்க்கு அரிது என்பார், ‘மனமாற் குதிரை
திறை கொண்டவனென் நேத்தும் குரைகழற்கால் யானே திறை
கொண்டவன்’ என்றார். இது சிவ்ட பரிபாலனமும் துவட்ட
நக்கிசகமும் உடையரெனப் பொருள்பட்டி முான் தொடையாய்
நின்றது. (முான் - பொருள்முான்). திறை - இறைப்பொருள்

புத்தம். நனாககல் - பினைத் தொகைவெத்தொடர். கழல் -
வீரதமன்மொருபுத்த தாப்பதோரணி. மாணாதினை கொண்ட
விராயகைவமாத்நெ கொண்டு சோணசமீபனைத் துதிப்பென்;
எனக்க. மாதோரு துடைபுறன்றிச் சோணசமீபனாப்பற்றிய
மாவை துனிது முடியம்என்பதாம். துனி, விராயகக் கடவுள் தம்மை
உதயப்பவார்க்கும் உத்பயார்க்கும் முறையே பிக்கினங்களை
சீக்குதற்கும் சூக்குதற்கும் உல்லாகவன், பிக்கின பிளர்த்தியின்
பொருட்டு அகலாத தியானித்துத் துதிப்பென் என்பபட்டமாம்.
உணர்த்தென்பது; ஏகாம் துசை. கொண்டு என்பது தியானித்
தம் பெற்று, ஒப்பொரு செம்புள்ளும் உருவப்பனவெல்லாம்
புரட்சுபக்கமிடமாக கொய்க.

மாணேதிறை கொண்ட சரிதம்:—

உடதேசத்தினின்றும் வந்து திருவண்ணாமலையில் வசித்தி
ருத்த ழகிலன் என்னும் அரசன் சிவனடியார்களுக்கும் நகரத்தவர்
களுக்கும் துடைபுற வளைத்தலைக் கேள்வியுற்ற ஞகை நமச்சிவாய
சித்தலை;

“ஞாலக் கரத்திருக்கச் சோதிமழு வாளிருக்க
வாவமுண்ட காலத் தருளிருக்க—மேலே
பேரித்த விழியிருக்க விராட் சோணேசர்
தரித்ததென்ன காரணமோ தாம்.”

என்று துதித்ததும், சிவானுருபால் விராயகக்கடவுள் அன்றிர
பிலே அம் முகிலைப் பெரும் பயமுறுத்த, அவன் அஞ்சிச் சிவ
மாணகளைத் திரையாகக்கொணர்ந்து விடுத்து, வழிபட்டமையால்
மாணே திறைகொண்ட விநாயகர் எனத் திருநாமம் பெற்றனர்
என்பது. இதனை, துறாக நமச்சிவாய தேசிகர் சரித்திரத்தா
யுணர்க.

தூல்

எழுதீர்க் கழ்நெடியடி யாசீரிய விருத்தம்

1. அண்ணன்பா புகழ்மு வரும்புனை யரும்பா
வன்றபென் கலியுநின் நனக்காட்
பண்ணுலா மிருவ ரிசுகொணரின் செவிகிற்
பாசாரிா னொலியுநீமற் நிலையோ
கின்றாறுலா யுடயின் பேருநின் வடபால்
பெயிலொரு படைமுற வொருபார்
நண்ணிலா வெதிப்ப வளர்ந்தெழுந், சொண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) உடபால் - உடக்கின்கணுள்ள, வின் உலாம் - ஆகாயத்தை யளாவிய, முடயின் - சேகரக்களையுடைய, மேருவின் - மேருவைப்போல, ஒருபடை - ஒருபால், வெயில் உற - (சூரியன்) தன் கிரணத்தை வீசவும், ஒருபால் - மற்றொருபால், தண் நிலா எறிப்ப-(சந்திரன்) தன் தண்ணீர் சந்திரிகையை வீசவும், வளர்ந்தெழும் - (அரிபிரமர் பொருட்டித் தென்பான் மேருவோ என்னும்படி உன்னதமாய்) வளர்ந்தோங்கிய, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைல உடியவரே! கைலைமலைக்கு நாயகரே!, அண்ணல் - பெருமை வாய்ந்த, மா புகழ் - மிக்க புகழையுடைய, மூவரும்-திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தாமூர்த்தி நாயனாராகிய சமய குாவர்கள் மூவரும், புனை அரு பா அன்றி - (தமக்கு) அணிந்த அரிய திருப்பாடல்களேயன்றி, என் கலியம் - எனது புன் கலியும், நின் நனக்கு-தமக்கு, ஆம் - அக்கேசாமாகும்; (யாதிரௌலெனில்), இருவர் - இருவர்களுடைய, பண் உலாம் - பண்ணமைத்த, இசை கொள் - இசையை யேற்கும், நின் செவியில் - உமது திருச்செவியில், பாணி மான்

குறும் - (அவன்) திருநாத்தமைந்த மானினது கத்தலையும், ஏற
நிலை - அந்திவாழ்வார் (திருக்கோதலினும்); (எ-அ.)

பி-பா கத்தருவர்கையினுக்கும் விலங்கி ஜெனியினுக்கும்
உருவம் உபர்வு காழ்ப் உண்டோ அத்துனை உபர்வு தாழ்வு
முடர் உபாழிக்கும் தம் உபாழிக்கும் உண்டேனும், மாடுனையும்
உபர்வையால் தம் உபாழ்ப்பம் அங்கிகரித்தர் என்பது கருத்து.
'முகர்' என்ற அத்துரைய சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு
நாயனார், கத்தாழ்ந்தி ராடஞ்சாசிய சம்பதராவர்களே. சிவபெரு
மான் குறும் அருட்டாட்டி உருப்படிமவர் என்பதை,

'நாயுமானவர், கல்லாலின், கசு)

'உருட்டிசாழிர் தமிழ் கேட்டுத்திருச்செவி'

என்பதனு வற்க.

'முகரும் உருட்டும்பா' எனவே என் கவி புன்பா எனப்
போதரும்; போதாது, அவையடக்கமும் கூறலாயிற்று. இவ்வா
டு உரு ஆசிரியரும் தூன்றுகத்தே குறிப்பாக அவையடக்கம்
கூறுகிறார்.

"திருவாரணங்கு மணமகன் பூசித்த செல்வரெவள்ளைக்
கருவாரணங்குயி றும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரிசை
மருவாரணங்கு திரையாரைப் பாடுமென் வாய்க்கவிறைத்
திருவாரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றுணையே."

என வரும் செம்புளில், 'என்வாய்க் கவிறை' எனவும் 'மென்வாய்ப்
கவிறை' எனவும் பொருள்பட்டு நின்றலை அறிக. 'என் கவியும்'
என்புழி உம்மை இரந்தது தமிழியதோடு இழிவு சிறப்புமாம்.
'திருவர்' என்றது இரு கத்தருவரை. அவராவார் கம்பன அசுவ
தரர். இதனை

(புள்ளிநக்த வேளூர்க் கலம்பகம்-க)

“கந்தருவரை யிருகாதிற் சேர்த்தனை”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

‘இருவர்’ தும்பரு நாதர் என்னலும் ஒன்று. இதனை,

“தும்பைபடைக மாலைசெறி வில்லமொடு
கொண்டைமலர் சூதமு கேகமத்தருஞ்
செம்பவன செணம்சை திங்கணதி குடியருள்
செம்பொன்டட மேருவனையா
னும்பர்மணி யாழ்நெடு தும்புநவு நாதன
முருகிசை பாடவருள்
சம்பைபட வெவ்வையின் மீதொளிர் சின்றதனை
பஞ்சலிசெய் தன்பொடுதொழா.”

என வரும் நாதர்ச் செய்யுளானு முணர்க. ஆக, அசை என்
னும் கந்தருவரைக் கூறுதலு முணர்க. இதனை,

“உரக்கத் தருவ ராக்கத் சித்தர்
யோகிக ளாசைகாப் பானர்
நிராமணி மோலி பாதகை வருட
நிகழமா காவுட னாக
விரிபுக சேனை வினைவல் லவரும்
வருதெதித் தோதியாழ் தடவ
வருவிசும் பகத்தி னினிதெழுந் தருளி
உலவின் வெண்ணையா ளுடைமான்.”

என வரும் காஞ்சிப்புராணத்தில் சனந்தமாற்படலச் செட்ட
ளானு முணர்க. ‘பாணிமான் ஒலியும்’ என்பதற்குக் ‘கங்கையின்
ஒலியும், மானின் ஒலியும்’ எனப் பொருள் கூறுதலும் ஒன்று.
(பாணி - கங்கை). ஒலியும் என்பதில் உம்மைக்குப் பொருள் ‘என்
கலியும்’ என்பதிற்போல ‘ஏற்றிலையோ’ என்புதி ஒகாரம் வினாப்

மேருநாள். 'மீன் உபாப் பம்' என்பதற்கு 'மேகக்கல் தவமும் பம்' என்றாம்: (மீன்-மேகம்). உலாவம் என்பது உலாம் என்பதே.

• செய்யமே னெச்சவிற் தயிர்மெய் சேரலும் •

பேரதனால். 'மீன்நாள்' என்பதும் அது. ஒரு புறம் சூரிய நேருநாள் மற்ரு புறம் சந்திர நேருநாள் முறையே பசுபாடி நேருநாள் மேருபாலச் சோணகைகள்தாம் ஒரு புறம் 'மீன்' உலாவம் மற்ரு புறம் தண்ணீர்லா வீசலும் உளவென்றார். மேருவின் மேல்வாரு புறமயுற கொருபாற், தண்ணீர்லா மேருவின் கீழே சோணகைகளே' என்றார். மேருவின் கீழேயுள் - கீழேநேருப் ஒப்பப்பொருளது. 'வடபால் மேரு' என்பதனால் சோணகைகம் தென்பால் மேரு எனப்பட்டது. இனி, 'மெயில் ஒருபுறமாய் ஒருபாற் தண்ணீர்லா வெறிப்ப' என்பதற்குச் 'சூரிய நேத்திரம் ஒருபால் வெயிலே வீசலும், மற்ருரு பால் சந்திர நேத்திரம் தண்ணீர் சந்திரிகையை வீசலும்' எனப் பிரார்த்தனை கொடலும் ஒன்று. அப்பொருட்டுச் சோணம்-செம்மை; அது அந்நேரமாய் அக்ஞையை மணர்த்தினமைவால் சோணகைகம் மென்-தந்து அக்ஞையிலே யெனப் பொருள்பட்டு, அக் கண்ணியே பால நேத்திர மாதலின் மற்றிரு நேத்திரமும் சூரிய சந்திர மென்க. (பால நேத்திரம் - நேற்றிக் கண்).

• தண்ணல் மா புகழ் மூவரும் • என்பதற்குப் 'பெருமையும் மேன்மையும் பகமுமுடைய மூவர்' எனினுமாம். இம் மூவரும் தெவா மூர்த்திகளாதலான் இம் மூவர்க்கும் மூன்று அடை கொடுத்துப் புகழ்ந்து கூறினார். இனி, இத் தொடர்க்குத் 'தெய்வத் தன்மையினை புகழ்கத்தக்கிய மிக்க புகழினையுமுடைய மூவர்' எனப் பொருள் கூறலுமாம். அதனை,

“பின்னாலும் கதிர்ச்சடிவப் பிஞ்ஞகளு ரடித்தொண்டின்
பெருக்க வீது
பொன்னாலும் பெண்ணாலு மறிவுறுத்திவ் வுலகினிடர்
பொன்றி யாண்ட
அந்நால்வர் பதகமல மகந்தழீஇப் புகழ்த் திறைஞ்சி
யாற்றைத் தீர்வாம்.”

என உருத் தணிகைப் புராவந்தக் கடவுள் வாழ்த்தில் சமய
குரவர் ததியா னுணர்க. ‘மாப் புகழ்’ எனற்பாலது,

“இடைபட் டபெசொல் னிடம்பிய கொளாதவும்
பொலியு மருடம் பொருத்திய வாற்றி ம்ரு
இடைபப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு தெரியே.”

என்பதனால், ‘மா புகழ்’ என்றாயது. ஆதலான், ‘மிக்க புகழ்’ எனப்
பொருள் கூறப்பட்டது முன்னுரைக்கு என்க. தான் முகத்து
‘அண்ணல்’ எனக் கூறியது மக்கல மொழியாதலான். இச்செய்
புள் முதல், மூன்று, ஐந்து, ஆறஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும் மற்றவை
மாச்சீகளுமாகிய எழுச்சி ராகிரிய விருத்தம். மற்றைச் செத்தட்
கலையும் இங்ஙனமே சீர் வரையறுத்துக்கொள்க.

கம்பள அசுவதரர் சரிதம்:—

கம்பளன் அசுவதரன் என்னும் கந்தருவர் திருவர் சிவபெருமா
னைக் குறித்துப் பலரான் தவஞ் செய்து அவர் அருளால் தோடென்
னும் காதணி வடிவாகி அச் சிவபெருமானது காதுகளிற் பொரு
த்தி எப்பொழுதும் கையில் வீணையை பைத்துக்கொண்டு பாடு
கின்றனன் என்பதாம். இதனை,

மிறுட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில்

“பகரு மிசைதிசை பரவ விநுவர்கள்
பயி யு மியறெறி வெள்வளைத் தோட்டினர்.” எனவும்,

காசி கலம்பகத்தில்

புத்திரன் மயங்கினை வருகிற கவிஞ்சர்

புத்திரன் மதுரை சைந்தச் சுவைந்தன."

எனவும்,

பெ கலம்பகத்தில்

"மற்றொரு, துறவிக்குத் தோற்று மயினை

கடம்பென்றுத் திருச்செவிக் கே கூறு மீதே."

எனவும் வருதல் காண்க.

2. துபர்கா வந்திடு பிறக்குமா ஒருந்

துபர்கிடோ தடைந்துகாண் மன்று

முடிபட்ட நினைத்து மரிக்குமோர் பதிபு

மொக்குமோ நினைக்குகின் னகரைப்

பலக்கடல் கடந்து மூக்தியங் கரையிற்

படர்பவர் துசைப்பற நோக்கித்

தவக்கல நடக்க வயர்ந்தெழுந் சோண

சைலின் னகையா யகனை.

(ப - னை) பலம் கடல் கடந்து-மீதப்பாகிய கடலைக் கடந்து, முத்தி அம் கரையில் - மோட்சமாகிய அழகிய கரையில், படர்பவர் - அடைய விரும்புவோர், துசைப்பு அற நோக்கி - (அங்கணம் கடக்குவதால் கெழும்) கலக்கமற நோக்கிக்கொண்டு, தவம் கலம் நடத்த-தவமாகிய மரக்கலத்தை நடத்துதற்கே, உயர்ந்து எழும் - உயர்ந்தோக்கிய, சோணசைலனே கைலாசாயகனே-சோணசைலனே! கைலாசாயகனே!, அறிந்து - (பின் சரீரம் வாராத நிலைமை உயிர்க்கும் தலைமை) அறிந்து, துவக்கு அற - அச் சரீரம் ஒழிதற் பொருட்டு, பிறக்கும் ஆனும் - பிறக்க விரும்பும் திருவானும்,

துயர்ந்திடாது அடைந்து - (யின்னும் பிறவித்) துயர முறதபடி
(சரீரம் ஒழிதற் பொருட்டு) அடைந்து, காண் மன்றம் - தரிசித்
தற்குரிய திருச்சிற்றம்பலமும் (கனக சபையம்), உவப்புடன் நிலை
த்து - (சரீரம் ஒழிதற் பொருட்டு) மகிழ்வடன் உசித்து, மரிக்கும்
ஓர் பதியும் - இறத்தற்குரியதொரு காசிப்பதியும், வினைக்கும் நன்
சகரை - (வினைத்த மாத்திரையே முத்தி பாலிக்கத் தக்கதென
அறிஞர் - சரீரம் ஒழிதற் பொருட்டுத்) தியானிக்கத்தக்க உபது
சகரை. ஒக்குமோ - விகர்க்குமோ? (உகாராக); (எ-று.)

(வி - நா) 'துவக்கற்' என்பது மூவிடத்துங் கூட்டப்பப்
—து. துவக்கு-தோல்; அது கருவியாகுபெயராய் உடலை யுணர்த்
திற்று. ஆரூர் முதலிட நலங்களில் பிறத்தல் முதலியவற்றால்
முத்தி என்பதாம்.

(அருணாசல புராணம், நீருக்காச சருக்கம், சாரு)

“தில்லைமக் காணக் காசிம் வரக்கச்
செய்துமா ஓர்தனிற் பிறக்க
உவ்வெடில் பெருமை யருணையை வினைக்க
வெய்தலா முத்தி.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

உடலொழிவே பந்த நீவர்த்தியாகிய முத்தியாகவின், முத்தி
சித்திக்க வென்பார், 'துவக்கற்' என்றார். இனி, மாண சமயத்
தில் அர்த்த தார புத்திர சஷ்ணாதிகள் நீங்கவேண்டு மென்பார்,
'துவக்கற்' என்றார் எனினு மமையும். அச் சமயத்தில் நினைப்படை
படன் எய்து மேன்பது தோன்ற 'அறிந்து பிறக்கும்' என்றார்.
தித்தியை,

(வைராக்கிய சதகம் - 20)

“ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்
பனிக்கும்வித் தெனடொஞ்சே”

எனவும்,

சீர்த்துறள் - உருகும்

“அவ்வெனப் பட்டவா உயிர்க்கு மெஞ்ஞான்தம்
தடர்நீர் பட்டிமீடும் வித்து.”

சொன்னகலையவற்றும் காண்க.

மீதக் கீருட்டகலைப் ‘பட்டிமீடும்’ என வடிவாந்தார். பிறத்
தவ் முதல்கலைத் தீட்டாக்கிடைப்பினல்லது முயலினும் கிடை
ப்பதரிதா. தீருத்தமித்தி வ்ருத்தே சீனத்தல், மாவர்க்குத்
சீனத் துட்டாத்திப் பட்டி. ‘ஆளுநம், மன்றம், மரித்தமோர்
கட்டம் துருத்தியோ சீனத்தின் கைகை’ என்றார். ‘தூக்குமோ
கண்டதல் துருத்தியோ சீனத்தின் கைகை’ என்றார். ‘தூக்குமோ
கண்டதல் துருத்தியோ சீனத்தின் கைகை’ என்றார். ‘தூக்குமோ
கண்டதல் துருத்தியோ சீனத்தின் கைகை’ என்றார்.

“ஆளுநம் பட்டித் தோன்பு வல்லது
செயற்கையி் னெய்து பிழற்கைய தன்றே

அதாவது

காசியி னிரத்த தோக்கித் தேசம்விட்

மட்டத்தித் தத்த உரும்பொரு டாங்கிப்

மட்டத்தொருள் கொள்ளாப் பொறம் பூண்டு

கட்டத்தொரு காண ரீங்கி வழியிடைத்

தீப்பசிக் கட்டத்தி ரோம்பினிக் கொதுங்கிப்

பட்டினிக் குடைத்து செல்லக் காலத்

நிடைச்சுதத் திறவா தின்னுயிர் தாங்கிக்

கட்டத்தன ஒரு னைத்ததல் லொழுக்கமோ

மெய்விடு காறுமத் தட்டார் வைதி

முடித்து கடைபோக முடிவதோ வரிதே.”

‘எனக் கூறிப்பள்ளார் துமத்துதபர கவாமிகளும் சிநம்பர
தூய்ப்பணிக்கோவைவழினுள். காம வெருளி மயக்க மென்னும் முக்
‘கட்டத்தினிக் கட்டித்து கரிசிக்கவேண்டு மென்பது கொன்றக் ‘கயர்

ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று' என்று. காண்-முதலியித் தொ
ழிந் பெயர். ஒன்றற்கொன்று காண காரியத்தொடர்ச்சியாய்க்
கையின் றி வருதலின் பிறவியைப் 'படக்கடல்' என்றார். இதனை,

“பிறவிப் பெருங்கட னீர்துவர் நீர்தா

சிறைவ னடிசேரா தார்.”

என்றுத் திருக்குறில் 'பிறவிப் பெருங்கடல்' என்பதற்குப் பிறிதொ
ருவர் கூறிய உரை வசேடத்தானு முணர்க. கடலிற் கப்ப
லோட்டுவோர் திகைப்பற அதனைச் செலுத்தற்குக் கையில் ஈர்
குறிப்பினைக் குறித்துச் செல்லுமாறு, இதனை இலக்காகக் கொ
ண்டு தவக்கலம் கடத்தாரிப்பர் என்பது கருத்து. பிறவிமரைய
கடல்க்கண் தவமாகிய மரக்கலம் கொண்டு முத்தியங் கையிற்
செவ்வர்க்கு மாயை பென்னும் அந்தகாரத்தார் நிகை தப்பாது
நினைத்தவா றடைவதற்கு இத் தரிசனம் காரணம் என்பது தோ
ன்ற, 'திகைப்பற கோக்கித் தவக்கல கடத்த வுயர்ந்தெழுந்த சோண
சைலனே' என்றார். நன்னருணப் பதியானது, பிரத்தல் முத
லிய மூலகைப் பிரயாசையு மின்றி நன்றுழி யொருகாற் சிந்தித்த
வனவில் எளிதின் முத்தியைத் தருமென்க. முத்தியங்கரை என்
பழி, அம் - சாரியையமாம்.

3. நீங்கருந் துயர்செய் வளிமுதன் மூன்ற

னிலையுளே னவைவதூர் திடுமுன்

வாங்கிக் கின் றனிவிட் டிறைகுவான் வீரும்பி

வந்தன னின்குறிப் பறியே

னாகுறை மதியே தாங்கியென் றுலக

மறைகுறை யறநிறை மதியுந்

தாங்கிய முடியோ டோங்கிய சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - நா) துறைய ஆம் மதியே-குறைந்த பிறை மதியையே, தாங்கி - தாழ் - குடனவனென்று, உவதம் அறை குறை அற - உவதம்? - கூறுகின்ற குறைவுநீக்க, நிறை மதியும்-பூரணசந்திரனைப். தாங்கிய முடியோடு - தரித்த திருமுடியுடனே, ஒங்கிய சோணகைசலனே கைசலையாகனே-ஒங்கி விளங்கிய சோணகைசலையே! கைசலையாகனே!, நீக்கு அரு - நீக்குதற்கரிய, துயர் செய் - துயரைச் செய்கின்ற, வளிமுதல் மூன்றன் நிலை உளேன் - வாத பித்த சிலேபெருக வசக்கும்பொருட்டு, விரும்பி வந்தனன் - கும்பாயன், அவை தூர்த்திடுமூன்-அம் மூன்றாம் என்னைத் தூர்த்து தந்த மூன்றையே, நின் தனி வீடு வாங்கி - (முத்தி யெனப்படும்) உம்முடைய தனி வீட்டைச் சுதந்திரமாகப் பெற்று, உறைகுவான் - (அதிர்) நிலைபெருக வசக்கும்பொருட்டு, விரும்பி வந்தனன் - கும்பாயமுற்று அடைந்தேன்; நின் குறிப்பு அறியேன் - துமது திருவுள்ளம் எக்கனமோ? உணரேன்; (எ.று).

(வி - நா) உயிரானது, வாத பித்த சிலேத்தம மென்னும் போய்கனானவை இருக்க அமைந்த ஞான்று இருந்தம்; அவை மெதலாட ஞான்று போயும், ஒருடம்பினும் நிலைபெறுது வரும் வன்பார், 'நீக்கருத் துயர்செய் வளிமுதன் மூன்ற னிலையுளேன்' என்றார். உயிர் உடலில் ஒதுக்கிருப்ப தென்பதனை,

(நீக்குநன் - ௩௪௦)

"புக்கி லமைந்தின்று கொவ்வோ வுடம்பினுட்
செச்சி விருத்த வயிர்க்கு."

என்பதனாலும் அறிக.

நீக்கு - முதலிலைத் தொழிற்பெயர். அருமை - இன்மைப் பொருளது. நிலையுளேன் - வினைப்பெயர். வாத பித்த சிலேத்தம மென்னும் போய்கனாக்குரிய உடலில் ஒதுக்கிருக்கும் தான் அம்

மூன்றும் முாணுதற்கு முன்னரே நிலைபெறுகைய லீட்டைப் பெற அவாவெய்தியடைந்தமை அறிவித்தபடி. இனி, இவ் யாக்கை கீர்மேற் குமிழிபோன்று நிலையில்வாததாக்கலின் அறிதிற்பெற்ற இம் மாணுட தேகம் சிக்குதற்கு முன்னர் ஒப்பற்ற மோட்சவீட்டைப் பெறவேண்டுமென்பதாம். 'அவை தூர்திமென் வாங்கி' என்பதற்கு 'அம் மூன்றும் என்னைத் தூர்த்துதற்கு முன்னரே அவற்றினின்றும் கீங்கி' எனப் பொருள்கோடலும் ஒன்று. 'தூர்தி' என்பது 'விண்டு' என்பதுபோலச் செய்வதன் ரெழிற்கும் செய்வப்பதன் ரெழிற்கும் பொது. தனிவீடு - ஒப்பில்லாத வீடு. உறைகுவான் - வான்ந்று வினையெச்சம்.

குறிப்பு-எண்ணம். குறை ஆம் மதியே தாங்கி - குறையாகிய மதியையே தரித்துக்கொண்ட சிவபெருமான். இதனை,

(தீருக்கோவையார்-25)

“கலைச்சிறு தீங்கண் மலைத்தசிறு நம்பல வள்கயிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யாவழி வுற்று மயங்கினனே.”

என வரும் தீருக்கோவையாரானு முணர்க.

'மதி தாங்கி' என்பது 'ஆத்திசூடி,' 'மாளேந்தி' என்பன போலப் பெயர். இவை வினையடியாக நின்றவான் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர் எனக்கூறுதல் மாபே யன்றி வினைக்குறிப்புப் பெயர் எனக் கூறுதல் மாபண் றென்க. 'நிறைமதியும் தாங்கிய முடியோ டோங்கிய சோணகைவன்' என்றது பெளர்ணரிமைக்கால வருணனை என்றபடி. 'நிறைமதியும்' என்புழி உமையை இறந்தது தழீஇ யது.

சிவபெருமான் குறைமதி தூங்கின வரலாறு:— *

தக்கலுடைய புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத் தேழு பெண்களையும் மணம் புரிந்துகொண்ட சந்திரன் அவர்களில்

உ.சோணயினிடத்து மாத்நீரம் மக்ககாதல் கொண்டு அவளுடனே எப்போதும் கூடக் கனித்திருக்க, இச் செய்தியைத் தன் புதல்வியால் உணர்ந்த தக்கன் சந்திரனை நோக்கி, “உன் கலைகள் குறைக!” எனச் சபிக்க, அச் சாபத்தால் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளும் குறைந்தபோது, ‘மற்றோர் கலையையும் இழக்கவரும்’ எனப் பயந்து சிவபெருமானைச் சாண மடைந்தான். அப் பெருமான் இரங்கி ஓர் கைக் கலையோடும் கூடிய சந்திரனைத் தமது சடைபி வணித்து மீண்டும் கலைகள் வளரும்படி அதுக்கிரகித்தனர் என்பது.

4. கனிமலை துவர்வாய்க் கோதையர்க் குருகுங்

சன்மனக் கொடியனுக் கென்ன
துனிமலை பிறவி தவிர்த்தனை யெனநிற்
கனிபவ ரிலைபெனக் கெங்காய்
பனிமலை கதிர்வந் துறநிலை யாடி
பயின்றபி டுகையென வுதயத்
தனிமலை யிருப்ப வளர்த்தெழுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) பனி மலை கதிர் - பனியைப் போக்காநின்ற சூரியன், தனி உதயம் மலை வந்து உற - ஒப்பற்ற உதயகிரியிற் றோன் றுக்கால், நிலை ஆடி பயின்ற பீடிகை என - (அம் மலை) நிலைக் கண்ணாடி அமைத்துவைத்த பீடம்போல, இருப்ப - (கீழ்த்திசையிற்) எதிர் நிற்க, வளர்த்து ஏழும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - (இறைமை பூண்டு) ஒக்கி விளங்கும் சோண சைலனே! கைலைநாயகனே!, கனி மலை துவர்வாய் கோதையர்க்கு - கொவ்வைக் கனியையும் கீழ்ப்படுத்தும் சிவந்த வாயினையுடைய மங்கையர் பொருட்டு, உருகும் கல் மனம் கொடியனுக்கு - வருந்திநிற்கும் (நின்பால்) கல் போலும் மனத்தையுடைய கொடியவனுக்கு, துனி

மலை - துன்பத்தைக் கொண்ட, பிறவி-பிறப்பை, என் நீ தவிர்த்தனை என - 'யாது காணத்தால் நீ நீக்கியருளினீர்?' என்று, நின் சனிபவர் இலை - உம்மைக் கோபிப்பவர் (இவ் வலகின்கண் ஒருவரும்) இல்லை; (ஆகையால்) எனக்கு இரக்காய் - அடியேனுக்கு அருன்புரிவீராக; (எ-று.)

(வி - னை) கனி மலை துவர்வாய் - கொல்வைக் கனியைப் பொரும் செவ்வாய். மலைதல் - ஈண்டுப்பொருதலும் இயைதலும். கனி - வீழிக் கனியுமாம். இது,

“ஆமே பவளமரக் கம்பன் முருக்கிலவம்
பூமெல் விதழ்விழிப் பொங்குனியாந்—தாமமணிக்
குல்லையருந் தொண்டை கொடித்து துனிகோப
முல்லை முருந்தெயிறு முத்து.”

என வரும் இரத்தினக்கருக்கிச் செய்யுளில் விளங்கும். இனி, ‘கனிமலை துவர்வாய்’ என்பதற்குக் ‘கொல்வைக் கனியையம் பவளத்தையும் ஒத்த வாய்’ எனலும் ஒன்று. (துவர்-பவளம்.) அன்றிக் ‘கொல்வைக் கனியை மலைத்து பவளத்தை யொக்கும் வாய்’ என்றலும் ஒன்று. இப் பொருட்டு, மலை என்னும் பகுதி வினையெச்சப் பொருளதாய் ‘வரிப்புனை பந்து’ என்பதுபோலக் கனிமலைத் துவர்வாய் என ஒற்று மிகாது எதுகை நோக்கி இயல்பாயிற்று. மங்கையர் மயலின் மயங்குவார்க்கு வீடுபேறு இன்றென்பதும், சிவபெருமான் ஒருவரே ஒப்புயர்வில்லாத முதற்கடவு ளாகையால் அவர் திருவுளம் பெறில் அம் மயலைக் கடத்தல் எளிதென்பதும்,

(நாயுமானவர் பாடல், சுகவாரீ, 3)

“வல்லான் வருத்ததே வாய்க்கால்”

என்பது பெருவழக்காதலால் அவர் அருளின் அதை மாற்ற வல்லாக நின்றென்பதும் குறிப்பித்தபடி. காமத்திற் படிவ் கடி நியாத்

தெய்வம் தெய்வம் துண்டாதலானும், சிவபெருமா ஒருவரோ
 ஓதந்தவனாகலானும் அங்கனம் மயங்குது அவர் அருள் புரியின்
 அத்தன்மார் அகலாகக் கோம்பா ரின்மைமாளும், 'கோதை
 டாக் துருது கண்மணக் கொடியனுக் கோணீ, தனிமலை பிறவி
 தனித்தனை பெனதீர் சுரிபட்டினி' எனக் கூறிஞர் எனினும்
 இவையெல்லாம் துனிமலை பிரயி-துன்பத்தைக் கொண்ட பிரயி; மலை
 போலத் துன்பம் க்கு டாக் என்றனும் ஒன்று. அப் பொருட்டு
 விதனை கோக்கி உயிர் மடல்பாயிற்று. 'திராங்காய்' என்பது விதி
 வினைந்த மஹரவினைத்தும் பொதுவினை மாயினும் சுண்டி விதி
 வினை மடந்து. பனிமலை கதிக் - பனிமைக் கெடுக்குஞ் குரியன்.
 துண்டன் நிலைகளையும்க்கும், உதயகிரி அது நிறுவிய பீடத்
 தீர்த்தம் ஒப்பு. துறைவாகலார் தம் அழகு கோக்கி உட்கும்படி
 உவர்க் கெதிரே நிலையாடி நிறவல் இயல்பாகலால் இங்ஙனம்
 உருவகித்தார். எனவே, இச் சோணரசலப் பிரானது எந்ந் நிறு
 விய நிலைக் கண்ணுமப்பிடம் போல்கின்றது குரிய னுறுங்கால்
 உதயகிரி என்றவாறு. உதயத் தனிமலை - ஒப்பில்லாத உதயகிரி
 தனி - ஒப்பின்மை. ஒப்புயர்வில்லாத காரணணிய மூர்த்தியாத
 டாக் ஒத்திற் சிறந்த அடியேனுக்கும் பிறவி யொழிக்கவேண்டு
 மென்பது கருத்து.

5. சுடரினை செடுவேற் கருங்கனூர்க் குருகித்
 துயர்ச்சின் நலமு மனநின்
 டாடனையில் சரண பங்கய நிலைந்து
 நகந்துரைந் துருகுந் துளதோ
 மடலகிழ் மரைமாட் டெகினென வருகு.
 மதியுறக் கார்த்திகை விளக்குத்
 தடமுடி பிலங்க வளர்த்தெழுஞ் சோண
 னகலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ண) மடல் அவிழ் - இதழ் விரிந்த, மரைமாட்டு - செந்தாமரை மலர்நருகே, என் என்-அன்னத் தங்கி நின்றாற்போல, கார்த்திகை விளக்கு அருகு - கார்த்திகைத் தீபமானது தனது அருகே, மதி உற - சந்திர ிருக்கும்படி, தட முடி இலங்க - விசாலித்த திருமுடியிலே விளங்கும்வண்ணம், வளர்த்தெழும் சோணசைலனே கைலை நாயகனே - வளர்த்தோங்கிய சோணசைலனே!, விலைநாயகனே!, சுடர் இலை நெடு வேல்-காந்தி பெற்ற இலை வடிவமெந்த நீண்ட வேல் போன்ற, கரு கணுர்க்கு உருகிகருங் கண்களால் வாய்ந்த மகளிர்கள் மயலால் உருகி, துயர்ந்து நின்று அலமரும் மனம் - துயாடைந்திருந்து சுழலாநின்ற என் மனமானது, நடம் நவில் - நடனஞ் செய்யாநின்ற, கின் பங்கயம் சாணம் - துமது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, நினைந்து - (பலகால்) நினைந்து, ஹந்து ஹந்து உருகும் - மிகக் குழைந்து உருகுகின்ற, நான் உளதோ - காலமும் உளதோ? (அருள் வீராக); (எ - று.)

(வி-ண) ஆடவர் உயிரைக் கவர்கின்றமையால், 'சுடரிலை நெடுவேற் கருங்கண்' என்றார். 'சுடர்இலை நெடுவேல்' என்பதற்கு 'எகிகின்ற இலைத் தொழிலையுடைய நெடிய வேல்,' எனத் தீரு முருகாந்நூற்படையில் நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய வரையா னுணர்க. இலை - வெற்றிலையுமாம். (இலைத்தொழில் - தகட்டு வடிவின் தொழில்.) கருங்கணுர்க்கு - கருங்கண்கள் வாய்ந்த மகளிக்களால், மூன்றனுருபு நிற்கவேண்டிய விடத்து என்கனுருபு நின்றமையால் வேற்றுமை மயக்கம். கருங்கண் - மை தீட்டிய கண்; கொடிய கண்ணுமாம். (கருமை+கண்) அலமரும் என்புழி, 'அலமா - பருதி. அலமரல் - சுழலல். நவில் - செய்தல்; இது.

“இடம ருங்குதனி நாயகி காண

வேழ்பெ ரும்புவன மூய்ய வெடுத்து

தடந விந்நநந் சேம்பொல் போற்று
நான்ம னைப்பதியை நானும் வணங்க.”

என உரும் பெரியபுராணச் செய்யுளுள் இனிது விளங்கும். சாணபங்கயம்-உருககம். கார்த்து னைத்து - மிதுதிக்கண்ணதாகிய அசெரு. ‘உனதோ’ என்பது ஓகாரம் இரக்கப்பொருன்பட வினா வின்க ணிந்பதோ ஈடைச்சொல். இங்ஙனம் வருமிடந்தோறும் கொங்க. கார்த்திகை விளக்கு மதியுற மலாமாட்டி எகின் எனத் தடமுடி யிலங்க வளர்ந்தெழும் சோணகைசலனே என முடிக்க. (விளக்கு இலங்க என்க.) கார்த்திகைத் தீபம் செந்நிறம் வாய்ந்து மேலோங்கியும், பிறை வெண்ணிறம் வாய்ந்து கூனியு மிருத்த லாம். தாமரை மலரும் அன்னமும்போல உருவகித்தனர். மதி - ஈண்டுப் பிறைமேற்று. இனி, கார்த்திகை விளக்கு அருகு-கார்த்திகைத் தீபத்தினது சமீபத்தில், மதி உற-சந்திரன் பொருந்த, தடமுடி-பெரிய முடியானது, மடல் அவிழ் மலாமாட்டி எகின் என-இதழ்கள் விரிந்த தாமரை மலரிடத்துள்ள அன்னம்போல, இலங்க வளர்ந்து எழுப் சோணகைசலனே - விளங்க வளர்ந்தெழு தின்ற சோணகைசலனே!, எனலும் ஒன்று. இப் பொருட்கு மதி - புராண சந்திரன். இதழ் விரிந்த தாமரை மலரிடத்து அன்னம் துருந்தாற்போலச் சமீபத்தில் முழுமதி பொருந்தியிருக்க வயர்ந்த முடியின்கண் கார்த்திகைத் தீபமானது பிரகாசிக்க வளர்ந்தோங்கிய சோணகைசலனே என்பதமாம். இதுவும் பெண்ணிமை கால வருணனை கூறிற்று. துன்பத்திற்குரிய சிற்றின்பத்தை மறந்து பேரின்பத்திற்குரிய திருவடியை யிடைவிடாது கிந்திக்க வேண்டு மென்பது.

6. அருங்கவி வாத பூரனே முதலோ.

ரன்பிலே மென்றது வேண்டி.

யிரங்குதல் பொய்ம்மை யன்பிலே நெனயா

னியம்பலே மெய்யெனக் கருளாய்

நிருங்கட முயிழு மீர்ச்சாட் பனைக்கைக்
கரியுரி கஞ்சகங் கடுப்பத்
தாங்கமுண் டெழுதார் சுகில்பயில் சேர்ணை
சைலனை கைகளை பகனே.

(ப - ரை) நரு கடம் உயிழும் - கரிய மதசலம் பொழி
கின்ற, ஈர் கவன் பனை கை - குளிர்ந்த கன்னங்களைமம் பனை
போலும் துதிக்கையையுமுடைய, கரி உரி கஞ்சகம் கடுப்ப-யானை
யினது தோலாகிய சட்டையை (மலைபுருக் கொண்ட இப்பொழு
தும் அணிந்திருத்தல்) நிகர்த்த, தாங்கம் உண்டு - அலைகளை
யுடைய சமுத்திர நீரைப் பருசி, எழுதார் முகில் - எழுதின்ற
கரிய மேகங்கள், பயில் சேர்ணைசலனே கைலை நாயகனே-படி
கின்ற சேர்ணைசலமே! கைலாசாயகனே!, அரு கவி வாத்தலூர்
முதலோர் - (திருவாசகம் திருக்கோவையா ஞானனும்) அரிய
திருப்பாடல்களை யருளிப் திருவாதவூரி லவதரித்த மாணிக்க
வாசக சுவாமிக ளாதியோர், அன்பு இலேம் என்று - (தும்மிட
த்த அன்புடையா யிருத்தும்) அன்பையுடையோ மல்லோம்
மென்று, அது வேண்டி-அவ் வன்பைப்பெற விரும்பி, இரங்குதல்
பொய்ம்மை - வருந்துதல் உண்மையன்று; அன்பு இலேன் என -
அன்புடையே னல்லே னென்று, யான் இயம்பலே மெய் - யான்
விண்ணப்பஞ் செய்தலே உண்மை; எனக்கு அருளாம் - (ஆகை
யால்) எனக்கு அவ் வன்பை அருள்புரியோக; (எ -று.)

(வி-ரை) சிவபெருமானே அத்தனைவருவங் கொண்டு அனுகி
யெழுதுதற் குரிய பொருளமைதியுடையனவாய் ஒதுவார்க்கும்
கேட்பார்க்கும் ஒருங்கு சிவபத மளிக்கும் தகுதியன வாகலின்,
'அருங்கவி' என்றார். வாத்தலூர் என்றது மாணிக்கவாசக சுவாமி
களை; அவர் திருவாதவூரின் கண் அவதரித்தமையால் அப் பெயர்
அவர்க்கு இடப்பட்டது. 'வாத்தலூரே' என்புழி ஏகாம் சிறு

பெருத பெரும்பலம் பெற்றிருப்பனும் தம்மை இழித்துக் கொள்ளுதல் சன்மார்க்க சிவல்ப; அவ்வாறு உதவாடிக்களாதி போர் தம்மை இழித்து மொழிந்ததல்லது உன்னபடி பத்தியில் வாதபாப்பர்; யான் உன்னபடி யில்லாதவனே யாகையால், என கீத அருள்க்கிவண்டு மென்பது கருத்த. இதனை,

(நால்வர் தான்மணிமால: 20 - 28)

“மெய்க்கின் னடியார் மெய்யன் பெனக்கு
மருள் சிவ் சிவனே யலந்தே னந்தோ
முடி போ முறையோ விரையோ னேயென்
மயூர பசும்பொ னம்பலக் கூத்த
னருளார் பெற்ற வன்பினி லொருசிறி
தடப னேற்கு மருளல் வேண்டும்
நீயே கோட னின்னருட் பெருக்கிற்
கேந்த தன்று.”

எனவும்,

“பெர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
போருள் பெற்றும் பெருரி னழுங்கி
கொஞ்சகைக் குருகி விற்பை நீயே
பேயென் பெறுது பெற்றார் போலக்
கனிகுர்த் துள்ளக் கவலைதீர்த்தேனே.”

எனவும்,

இவ் வாசிரியர் பிராண்டும் கூறியவற்றா னுணர்க.

இனி, அன்பிற்கே பன்றி யிரங்காத அவர்கள் திருவுள்ளம் அந்நவ்வுருஞ் சித்தித்துடி னியைப் பரியாக்கியும், அங்கத்தை மண்ணையாக்கியும், சிலையைப் புணையாக்கியும், முதலாவாய் மதலை னைத் தீர்த்தும், மற்றும் வேண்டியாவரு அருளின் அவர்கள் அன் பிலே மென்றது உபசாரம், யான் அவ்வாறு இரங்காமையின்

அன்பிலே னென்றது உண்மை யாதலான் எனக்கு அருள்வ வேண்டுமென்பது கருத்து எனக் கூறுதலு மொன்று.

இரங்குதல் - வருந்துதல். 'யானியம்பலே' என்புழி கொடார் பிரிவேக்கண்ணிற் தெற்றம்; அடியார் குழுவினின்றும் பிரித் தமையோடு தெளிந்தமையால். முகில் கஞ்சகங் கெட்டப் பம்பி என இமையம். கஞ்சகம் - சட்டை. தாங்கம் - இருமடி யாத பெயர்; அலையர் பெயர் முந்திக் கடலை யுணர்த்திப் பிரி அதன் னை மணர்த்தி நமையால்.

7. புரத்து ந மவுணர் குழா மும்வண் டிசைகூர்
பூம் கணை மதனும் பிறுசின்
சிறித்தொடர் ணைகபு துதவிழி நோக்குஞ்
சிற்பின் னிருண்மலம் பெறுமோ
கருத்தினும் கருத வரியதுண் னியனென்
கடனற வுலகெலாங் காண்பான்
றிரித்ததி தூல வடிவுறுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ண) கருத்தினும் - கருத்தாலும், கருத அரிய-கருதற் கரிய, நுண்ணியன் என் - சிற்றுருவன் என்று கூறும், கடன் அற - முறைமை நீங்கும்படி, உலகு எலாம் காண்பான் - உலக முற்றும் எளிமையிற் கண்டு தரிசிக்கும்வண்ணம், அதி தூலம் வடிவு - மிகப் பருத்த திருவுருவை, தரித்து உறும் - கொண்டு விளங்குகின்ற, சோணாசைலனே கைலை நாயகனே-சோணாசைல ரே! கைலைநாயகரே!, புரத்து உறும்-திரிபுரவாசிகளான, அவுணர் குழாமும் - அவுணர்கள் கூட்டமும், வண்டு இசை கூர் - வண்டுக ளிசை பாடுகின்ற, பூ கணை மதனும் - புட்ப பாணக்களையுடைய மண்மதனும், முன் பெறும் - முன்னே (தம்மிடமாகப்) பெற்ற,

நன் சிரித்த வெண்-மொழி-இனது நகைத்த வெண் நகையையும்,
நதல்விழி சொக்கும்-இ-நிக்கண் பார்வையையும், சிறியனென்
இருள் மலம் பெறுமொ-சிறியேனது இருள் மயமான ஆணவ
மலம் பெறுமா' (பெறு விரும்புகின்றனன்.); (எ-து.)

(வி-ரை) புரம்-திரிபுரம்; முன் மொழி கெட்ட பின் மொழி
கேள்வல். அடிணர்-குழாம்-அடிணக் குழாம்' என்றாயது,

“செவ்வகாரமா முயர்தினை”

என்ததனால், ‘அடிணக் குழாமும் புக்கனை மதனும் பெறுநின்
சிரித்த வெண்ணகையும் நதல்விழி சொக்கும்’ என்பது நிர
னிறைப் பொருள்கோ னாதலால், ‘அடிணக் குழாம் பெறுநின்
சிரித்த வெண்ணகையும்’ புக்கனை மதன் பெறுநின் நதல்விழி
சொக்கும்,’ என இயைத்தப் பொருள் கொள்க திரிபுரங்களைப்
புன் முறுடவாழும், புக்கனை மதனை நெற்றிக் கண்ணினாலும்
அழித்ததுபோலச் சிறியனெனது ஆணவமலத்தையும் அழிக்க
வேண்டுமென்பார், “அடிணக் குழாமும் புக்கனை மதனும் பெறு
நன் சிரித்த வெண்ணகையும் நதல்விழி சொக்கும் சிறியனெ
ன்ருண்மலம் பெறுமொ” என்றார். இருண்மலம் - ஆணவமலம்.
இது சதத விருதா யிருப்பதொன் னாதலான் ‘இருண்மலம்’
எனப்பட்டது.

ஆணவமலத்தான் வரும் துன்பத்தை,

(சங்கற்ப நிராகரணம்: 6 - 10)

“அறிவின தீதச் செறிவிலென் றுரைத்த
நின்மொழி விரோதமும் பின்மொழி மலைவு
மன்வயி னிகழா மலயிநு னிறையொளி
யான்மா விளக்கிற் றகுமருட் கலாதிச
கீனமி விவனிடத் தெய்வா றிசைத்தன.

எனவும்,

(நணிகைப் புராணம்-நந்தி யுபதேசப் படலம்: 105 - 106)

“உறுதி பயக்குங் காரியங்க னொருகா வத்துஞ் செய்வொட்டா
திறுதி பயக்குங் காரியமே யெக்கா வத்து க்கழிவிக்குஞ்
செறியு முயிரி னல்லறியை யெக்கா வத்துஞ் சிதைத்துவரு
மறிய வயிர்த்துப் பகரறியை யெக்கா வத்தும் வளர்ப்பிக்கும்.”

எனவும்,

“தூய நினைவைத் தூமொழியைத் தூய தொழிலைத் தோற்றுது
நிய நினைவைத் திமொழியைத் திய தொழிலைத் தவத்தோற்று
மாய தனியா ணவப்பகையி னாட்டைத் தணிப்ப வயிரடுக்கு
மாயை யிரண்டு திறனஞஞ் சத்த பசத்த மெனமாதோ.”

எனவும் வருவனவற்று னுணர்ந்து ஒழித்தல்வேண்டு மென்றபடி.

இருண்மலம் ஒழித்தலைப் பிறரும் கூறி யிருத்தலை,

(நணிகைப் புராணம்: 131)

“இருண்மல மொன்றே பற்று கிருவினை யுடைபேற் கந்தோ
மருண்மலி மாயை கண்மர் திரோதான கரியை மல்தும்
பொருண்மலி தருமா மாயைப் புக்மல நான்குத் தந்து
மருண்மலி யருளிற் தீரா வற்புதத் தொழின்மை போற்றி.”

என வரும் செய்யுளா னுணர்க.

(சீவப்பிரகாசம் - இரண்டாந் சூத்திரம்-2)

“ஏகமாயத் தக்கால வெவ்வேதனின் மீற

மெண்ணிய சத்தியதா யிருனொளிர விருண்ட

மோகமாயச் செம்பிலுறு கனிம்பேய்ந்து கித்த

மூலமல மாயறிவு முழுதினையு மறைக்கும்

பாகமாம் வகைகன்று திரோதான சத்தி

பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வாது பரிந்து

சோணகையாரில் மருத்தம் உரைபடி

“கருத்தம் உருத்தம் கருத்தம் உருத்தம் தானே.”

சனகம், சிவபெருமான் குத்தும்த்திலும் அதி குத்தும் சரீரி
மென்று உலகத்தினை முறை கடத்து பொருள் வசத்தால் உலகெல்
லாம் கண்டு உம் மாற கொண்ட அருள் உருகமே இம்மலை வடிவ
மென்பார், ‘கருத்திலும் கருத உர்ப துண்ணியனென் கடனற
வுலகெல்லாம் காண்பான் தரித்ததி தூல் வடிவதும் சோணகை
னே’ என்று.

கருத்தம் - மனம். கருதுதல் - களைத்தல். துண்ணியன் -
உடம்பாளையன் எனினுமாம். கடன் - முறைமை. ‘உலகம்’ ஈண்
செ சிவான்மாக்கள் புணர்த்திற்று; ஆகுபெயர் முகத்தான்
கொன்றினு மனையும. ‘கருத்தினும்’ என்புழி உம்மை உயர்வு
சிறப்பம் பொருட்டி; கருதுதற்கரிய வுயர்வை மனம் கொண்டமை
யால்: “குறமகும் மருளுக் குன்றம்” என்பதிற்போல. காண்பான்-
பாணிற்று வினைபெச்சம். ‘அதி’ என்பது வடசொல்லுள் மிகுதிப்
பொருளதோ சிடைச்சொல். ‘அதிதூட்டம்’ என்பதிற்போல.

அவுணரும் மதனும் கை யழலும் விழியழலும் பெற்றமை,

(திருக்கோவையார்: (152-70)

‘வலாயன் ஒருகால் விருகால் உளைய சிமிர்த்தவடிகார்
நீராயன் மழலேழ வேந்துநின் நேர்நிலை யன்னநின் னூர்
வினாபென்ன மென்னிழ வென்ன வெறியுது தாதிவர்போ
துரைபென்ன வொசிலம் பாகலம் பாவி யொளிவனவே.”

எனவும்,

“பருக்கன் வர்கொலை வேழப் படையோன் படப்படர்கீத்
தருக்கன் னுதநிலை யம்பலத் தோன்றட மால்வனாவாய்ச்

கருங்கண் சிவப்பக் கனிடாய் விளப்பக் கண்ணாளியின்
வருங்கண் மலைமலர் குட்டைந் குேமற்றங் வான்களையே.)
எனவும் வரும் செய்யுட்களானும் விதமாகும்.

அவுளாரும் மதனும் நகைபழுவும் விழிபழுவும் பெற்று நாச
மடைந்ததுமால், அடியேனது ஆணவமலமும் அவற்றைப் பெற்று
நாசமடைய சிவண்டுமென்பது கருத்து.

புரந்துறு மவுணக்குழாம் சீர்த்த வேண்ணகை
பெற்றமையே:—

தாரகன் [ரூபன்மன் தம்பி] புத்திரர்க்காசிய தாரகாக்கள்,
கமலாக்கி, வித்துப் பமால் மென்னும் அசுரர் மூவரும் கோடி
யாண்டெய் நமந்தி, பிரமதேவராத் போன் வெள்ளி இரும்புகளா
னாகிய மூவார்களும், முறையே சுவர்க்கம் பூமி, பாதகம் என்புழி
நிலை பெற்றிருந்து வேண்டி மிடங்கட்டு உடன் வரவும், அவை
ஆயிரம் யாண்டுக் கோர்கால் ஒரு முகூர்த்த கோம் ஒருந் தொக
வும், அக் காலத்தில் ஒரு சீண் விடுத்து அழிப்பினன்றி வேறெங்
வகையானும் அழியாதிருக்கவும், திருமாலாதியர் எதிர்ப்பினும்
தோற்றோடொவரமேற்று, மயன் வகுத்தமாளிகைகளோடு கடிய
அவ் வான்களினுற்று, விபூதி ருத்திராக்ஷம் இலங்கதாரணம் பஞ்
சாக்ஷர செபமு முடையவராய்ச் சிவபிரானை வழப்பட்டாரேனும்,
தேவராதியர்க்கு நடுக்கண் புரிதலுடைமை பற்றி, அச்சுத ழுர்த்தி
புத்த குருவாய்ச் சென்று மயக்க, அக் கொள்கையின் மயங்கிச்
சிவபத்தியினை வெறுப்புற்ற ஞான்று, சிவபெருமான் தேவர்கள்
வேண்டுகோளுக் கிவங்கி, பூமி தோராவும், குரிய சந்திரர் இரு
சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்கள் நான்கு குதிரைகளாகவும்,
பிரமன் சாரதியாகவும், மந்திரம் கடிவாளமாகவும், பிரணவம்
ஜாட்டையாகவும், ஆதிசேடன் நாணாகவும், திருமால் பாணமாக

வும், உய அப்பர்கட்டப சிரசாகவும் கொண்டு திரிபுரத்தை வகடனகம், தேவர் ஒட்டுவொருடரும் தம்மாலேயே திரிபுர தானம் மறைமெய்வதாகத் தருக்குற்றனர். அதனை புணர்ந்த சிவபெருமான் கணக்க, அதனால் அன்றை ஞான்று திரிபுரம் தீப் பற்ற எரிய அப் புரத்திலுள்ள அபுணக்குழாழும் எரிந்து என்னுஞ் சரித்தர லுணர்க.

பூங்கனை மதன் நுதல்விழி நோக்குப் பெற்றமையை:—

ஞாயன்மன் முதலியோரால் இடுக்கணுற்ற இந்தான் வேண்டு கொளுக் கொக்கிப் பிரமதேவர் மன்மதனை நோக்கி, “எங்கள் பொருட்டு நீ கலைக்குச் சென்று, பாமசிவன் மோன நிலையில் க்கி பிரமதேவியை மணக்கச் செய்பவெனும்” என்று கட்டளை யிட்டும் மன்மதனை அனுப்பினார். அவன் கலையை யடைந்து நத்தேவனா வணங்கி வின்றான். அவர், மன்மதனை நோக்கி “நீ இங்கு வந்ததற்குக் காரணம் யாது?” என்று வினவத் தான் பிரமன் இத்தான் முதல்ய தேவர்களால் ஏவப்பட்டு வந்த செய்தி முழுதும் மறைக்காமற் சொல்ல, நத்திதேவரும் அங்கனமே “மேலை வாயில் வழியாகச் சென்று இறைவன் சந்நிதியை அடையக்கடவாய்” என்று நியமிக்க, மன்மதனும் அவரை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்று, இறைவன் மோன நிலையில் இருப்பதைக் கண்டு சரபத்தைக் கண்ட சிங்கம்போல நடுநடுங்கி உடல் முழுதும் வெயர்த்துத் துன்பக்கடலின் ஆழந்தனன். அப்பொழுது மன்மதன் “நான் நினைத்து வந்த காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதே தகுதி” என்று ஒருவாறு துணிந்து தனது புட்ப பாணங்களைத்தையும் பாமசிவன் மேல் பிரயோகித்தான். அவை இறைவன் நிருமேனியிற் படுதலும், அவ் விறைவன் ஒரு சிறிது விழி திதந்து நோக்கினான். அங்கனம் நோக்குதலும் மிக்க அனலைச் சொரியும் நெற்றிக் கண்களி லுண்டான தீப்பொறி மன்மதனது

உடல் முழுதும் கட்டு நிறக்கவிட்டது என்னுஞ் சரித்தர ளணர்க.

8. ஆர்த்தெழு திரைகள் சுருண்டெறி கடனஞ்
சமுதுசெய் பெரும்புகழ்த் தனிமை
தீர்த்திட வளங்கொண் டவலனைன் நனைநின்
நிருவடிக் கன்பனாக் கிலையே
கார்த்திகை விளக்கு மணிமுடி சுமந்து
கண்டவ ரகத்திரு ளனைத்துஞ்
சாய்த்துநின் நெழுந்து விளக்குறுஞ் சோண
சைலனே கைலாச யகனே.

(ப - னா) கார்த்திகை விளக்கு - கார்த்திகைத் தீபத்தை, மணி முடி சுமந்து - அழகிய முடியிலே தாங்கி, கண்டவர் - (அத் தீபத்தையும் அதனைத் தாங்கிய தும்மையும்) தரிசித்தவர்க ளுடைய, அகத்து திருள் அனைத்தும் - மனவிருள் முழுமையும், சாய்த்து - கெடுத்து, நின்ற ஏழுந்து விளங்குறும்-உயர்ந்தோங்கி விளங்குகின்ற, சோணசைலனே கைலாசாயகனே-சோணசைல ரோ! கைலாசாயகரோ!, ஆர்த்து ஏழு திரைகள் - முழங்கி யெழு தின்ற அலைகள், சுருண்டு எறி - மடங்கி வீசுகின்ற, கடல் நஞ்சு-கடலிற் றேன்றிய விடத்தை, அமுது செய் - திருவமுதாகக் கொண்டருளிய, பெரும் புகழ் தனிமை - பெரும் புகழ்ச்சியின் தனிமையை, தீர்த்திட - சிக்க, உளம் கொண்டு - திருவுணத்தே சிந்தித்து, அவலனைந்தனை - பயனற்றவனாகிய என்னை, நின் திருவடிக்கு-தமது திருவடிக்கு, அன்பன் ஆக்கிலையே - அடிமை யாக்கிக்கொண்ட ரில்லையே! (என் செய்வேன்?); (எ-று.)

(வி - னா) தேவரீர் அருந்திய கடலின் கஞ்சபோலும் கொடிய என்னையும் ஆண்டருளின் அந்ஞ்ச அருந்துதலி னுண்டா

செய்த பொத்த மர்.

அதற்கினமாக உண்டா

மென்பார், 'ஆர்த்தெழு திரைகள் சுருண்டெறி கடனஞ் சமுது
செய்த பொத்த மர் தனிமை, திர்த்திடவளங்கொண் டவலனென்
றென' 'நிருவடிச் கண்ப னுக்கிலையே' என்றார். 'கடல் நஞ்சு
அமுது செய் பெரும்புகழ்' என்பதற்குக் 'கடலிற் றேன்றிய
சஞ்சாய் அமிர்தத்தைச் செய்த பெரும்புகழ்' எனவும், 'நஞ்சினு
வளர் போனகத்தைத் தளக்குச் செய்தகொண்ட பெரும்புகழ்'
எனவும் பொருள் கூறினும் அமையும். அப்பொருட்டு மூன்றாவ
தன் பொருள். 'சஞ்சாய் அமிர்தத்தைச் செய்தல்' என்றது
சஞ்சித் தன்மை பொழிந்து அமிர்தஞ் செய்யுங் காரியத்தைச்
செய்தல் என்பது. இதனை,

"ஆலத்தி னுலமிர் தாக்கிப் கோன்றில்லை யம்பலம்போற்
கோலத்தி னுன்பொருட் டாக வயிர்தம் குணங்கெழுநுங்
காலத்தி னுண்மறை மாறினு மாருக் கவிகைகின்பொற்
கேதத்தை யெ கிணையா தொழிவதென் றீவினையே."

என வரும் நிருக்கோவையார் செய்யுட்குப் பேராசிரியர் கூறிய
உரை முணர்க.

'ஆர்த்தெழு திரைகள் சுருண்டெறி கடல்' என்பதற்கு 'ஆர
வாரித் தெழாவின்ற அலைகளைச் சுருட்டி வீசங் கடல்' எனப்
பொருள் கொடலும் ஒன்று. அப்பொருட்டுச் 'சுருண்டு' என்பது
பிறவினை யிற்று. மெய்தத்தல் விகார மென்பார்க்குப் பிறவினைப்
பகுதியாதலே யன்றி வினையெச்சவாய்பாடாகாமை யறிக. பகுதி
வினையெச்சப்பொருள் தராதோ? எனின், அது "வரிப்பினை
பத்து" என்பதுபோலத் தன்வினைப் பகுதியா யிருத்தல்வேண்
கும். எவிகடல்-வினைத் தொகைநிலைத்தொடர். இனி, துன்பத்
தைத் தரும் விடத்தை யுண்ட பெரும்புகழுக்கு இணையாகத் துன்

டமே வடிவமாகிய அடியேனையும் அன்பனுக்கிக் கொளின் டகம்
 ிறோந்து விளங்கும் என்பது தோன்ற, 'பெரும்புகழ்த் தனிமை
 தீர்த்திட வுளங்கொண்டவலனென் றனைசின் றிருவடிக் கன்பனுக்
 கிலையே' என்றார் எனினுமாம். தனிமை - ஒன்றார் தன்மை.
 உலகிலுள்ள தீபம் தான் புருந்தவிடத்துப் பறத்திரு ளொன்றே
 ஒழிக்கும் அதுபோலாகது, கார்த்திகைத் தீபமும் அதனைத் தாங்
 கும் இச்சோணசைலமும் அடைந்து சேவித்தவரது அகத்திருள்
 முழுமையும் நீக்கும் ஆற்றலுடையன வென்பார், 'கார்த்திகை விள
 க்கு மணிமுடி சுமந்து கண்டவ ரகத்திரு ளனைத்துஞ் சாய்த்து
 ின் றெழுந்து விளங்குறுஞ் சோண சைலனே' என்றார்.

'கார்த்திகை விளக்கு' என்றது கார்த்திகை மாதம் பூர்வ பக்
 கம் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் கொளுத்தும் தீபத்தை. இனி,
 புரத்திருள் நீக்கு மேனைய தீபம் போலாகது தரிசித்தவரது அஞ்
 ளான விருளையு நீக்கு மென்பது தோன்ற, 'கண்டவ ரகத்திரு
 ளனைத்துஞ் சாய்த்து நின்று' என்றார் எனினுமாம். 'அகத்திரு
 ளனைத்தும்' என்றது ஆணவ முதலியவற்றை. 'அனைத்தும்' என்
 புழி உம்மை முற்றுப்பொருளாகது.

“மடநடைப் பறவையு மாய விலக்கு
 மடிமலர் முடிக்கா டவைமுறை போகா
 துறமுடி காண்டுமென் றுநீஇத் திரிந்து
 தேவயாண் டாயிர நேடியு முணராப்
 பரஞ்சடர் மலைக்கட் கருந்தடங் கண்ணி
 காணுபு விளைக்குங் கார்த்திகை விளக்கை
 மாணப் பெநீஇயவீர் மணிக்கோ விழியே
 யல்லன மரக்கற் பீலி யேனம்
 நிலயிவற் றுழைபேர மாசின வாகலிற்
 பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!

விழ்நாட் படாமை வியர்ப்பு னுறுவான்
சென்மன் காண்மின் நிருவினக் கருளே.”

எனக் கார்த்திகைத் தீபத்தின் சிறப்பை மதுரைச் சங்கப் புலவரும் நுருபராகிய பொய்கையாரும் கூறியுள்ளார். இனி,

“தார்ப்பொலி தரும் தத்தன் தக்கவா றுரைப்பக் குன்றிற்
கார்த்திகை விளக்கிட டன்ன கடிமழ் குவளைப் பைந்தார்
பொர்த்ததன் எனல மெல்லாம் பொள்ளென வியர்த்துப்பொங்கி
நீர்க்கடன்மகாப் பேழ்வாய் மதனன்மற்றி தனைச்சொன்னான்.”

எனச் சிந்தாமணியிலும், ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பிய
ஐரும் புரத்தினையிலின் மக்கட் பாடாண்டினை கூறியவிட
த்த,

“வேலி ஐக்கிய விளக்கு நிலையும்”

என்றருளி விதன் பெருமை குறிக்க வைத்தார். இதற்கு உரை
செய்த உச்சிமேற் புலவர் கொளும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும்,
“விது கார்த்திகைத் திங்களிற் கார்த்திகை நாளின் ஏற்றிய விளக்
கும் கீழும் மேலும் வலமும் இடமும் திரிபரந்து சுடர் ஒங்கிக்
கொழுந்துவிட் டெழுந்ததென்று அறிவோ ராக்கம் கூறப்படுவ
தாம்” என்றனாத்தார். அவ்வாறே சங்கப் புலவர்களும்,

“ஹம்மிசை யின்றி மலைவிளக்குப் போலோங்கிச்
செம்மையி னின்றிலங்குந் தீய்கை—தெம்முனையுள்
வேலினுங் கோடாது வேந்தன் மனைவிளங்கக்
கோலினுங் கோடா கொழுந்து.” எனவும்,

“வனிதூத்தக் கண்ணும் வலந்திரியா பொங்கி
யொளிசிதற் தோங்கி வாரா—

நன்னெறியே காட்டி நயத்தேரி சோலாற்கு
மெய்நெறி காட்டும் லினக்கு.”

எனவும் கார்த்திகைத் தீபத்தின் பெருமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டினர்.

கார்த்திகை விளக்கின் வரலாறு:—

ஸ்ரீ கைலாயத்தில் உலகமாதாவாகிய பார்வதியாரோடு சிவ பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்போது, அவ் விடத்தில் ஏற்றியிருந்த நெய்த் தீபங்களில் ஒரு தீபம் அணையுந் தருணத்தில் ஓரேலியானது அதிலிருந்த நெய்யை உண்ணப் போனபோது, அவ் வெலியின் முகமானது அணைந்துபோகிற வர்த்தியைத் தூண்டிய மாதிராத்தில், பிரகாசம் அதிகரித்ததினால் சிவபெருமானைவர் கிருபை கூர்ந்து அவ் வெலிக்கு மானுடச் சரீரமும், அரசும், மற்றப் பேறும் தந்து பூமியில் பிறக்கும்படி கட்டினாயிட்டனர். அவ் வெலியானது மரபலிச் சக்கிரவர்த்தியாய்ப் பிறந்து சகல ஐசுவரியத்தையும் அனுபவித்திருக்குங் காலத்தில், ஒருநாள் சிவதரிசனத்துக்குப் போக எத்தனித்துத் தன் இராச சின்ன முதலிய சகல ஆடம்பர விபவத்துடன் சிவாலயத்திற்குட் பிரவேசித்துப் பிரதட்சணம் வருகையில், அவ் விடத்தில் ஏற்றியிருந்த தீபநெய்யின் ஓர் துளி இந்தச் சக்கிரவர்த்தியின் தேகத்தில் ஒழுகினவுடன், அந்தச் சக்கிரவர்த்தியின் தேக முழுமையும் இரணங்கண்டு வெகு காலம் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் சிவபெருமான் கிருபை கூர்ந்து “சக்கிரவர்த்தியே! நீ மிகவும் அகங்காரியாகையால் நம்மா லுனக்கு இத் துன்ப முண்டாயிற்று. நீ இன்றுமுதல் இத் துன்பத்தை யுணர்ந்து, நெய் முதலிய பொருள்களால் ஆலயங்களுக்குத் தீப மேற்றுவையேயானால் உனக்கு இந்த விாணந்தீர்த்து சாயுச்சிய பதவி கிடைக்கும்” என்று

அச்சியங்கத் திருவளப்பற்றினைத் கேள்விபற்ற அச் சக்கிர வர்த்தியானவர் ஆனந்தமடைந்து அந்தச் கட்டினையின்படியே அன்றுமுதல் சிவாலங்கனிலும், மற்ற இருள் குழிந்த ஆரணியங் கனிலும் தபம் ஏற்றிக்கொண்டு வருங்காலங்களில், ஒருநாள் சிவபெருமானுவச் திருவன மிரங்கிக் கார்த்திகை மாதம் பூர்வ பட்சம் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில், இம் மலையின் உச்சியின் கண் தேஜோமயமா பெழுந்தருள் அச் சக்கிரவர்த்திக்குச் சாயுச் சிய பதமளித் தருளினார் என்பதாம்.

9. தொடைபுடைத் திரடோ னமன்புறத் துடலந்
தொலைக்குழு னகத்துட றெலைத்துத்
தடைபறத் திகழ்பே ரறிவுரு வாகத்
தமியனைற் கருளுநா னுளதோ
புடையினிற் கரிக்கோ டுளம்பிறை புரையப்
பொங்குசோ தியக்கொடி விரித்த
சடையெனப் படர்ந்து கிடந்தொளிர் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - னா) புடையினில் கரி கோடு - பக்கத்தி விருக்கின்ற உயிர்க் கோடு, திரடிறை புரைய - குறைந்த பிறை மதியை ஒத்திருக்க, பொங்கு அம் சோதி கொடி - பிரகாசிக்கின்ற அழகிட சோதிக் கொடிகள், விரித்த சடையென - விரித்துவிட்ட சடையைப்போல, படர்ந்து - (நாற்புறமும்) படர்ந்து, கிடந்து ஒளிர் சோணசைலனே கைலைநாயகனே - கிடந்து திகழப்பெற்ற சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, தொடை உடை திரள் தோள் - வெற்றி மலையையுடைய திரண்ட தோள்களையுடைய, நமன் - இடமனுனவன், புறத்து உடலம் - எழுவகைத் தாதுக்களாலாகிய இப் புதலுடை, தொலைக்கு முன்-ஒழிக்கு முன்னரே, தமியனே ந்து - அடியேனுக்கு, அகத்து உடல் - புரியட்டக மெனப்படுங்

குக்கும சரீரத்தையும், தொலைத்து - ஒழித்து, தடை அற - பந்த மகல, திகழ் - விளங்குகின்ற, பேர் அறிவு உருவு ஆக - மெய்ஞ்ஞானமே வடிவமாக, அநுளும் நாள் உனதோ - பாலித் தருளுகின்ற காலமும் உண்டோ? (அறியேன்); (எ - து.)

(வி - நா) உற்றுவனின்றும் பிழைத்து ஓர்இ அவன் எண்ணத்தைக் கடத்துபோய் உயந்தார் இவ் வவகின்ன னரில்லை மென்பார், 'தொடையுடைத் திரடோ னமன்புறத் துடலத் தொலைக்குமுன்' என்று. நமன் - இயமன். புறத்துடலம் என்றது எழுவகைத் தாதுக்கனாலாகிய புறவுடலை, அது தூலதேகம். எழுவகைத் தாதுக்கனாவன: இரதம் (மச்சை), உதிரம், எலும்பு, தோல், தசை, மூளை, சுக்கிலம் என்பன. இவற்றை,

“இரதமே புதிர மென்பு
பாவுதோ லிதைச்சி மூளை பற்றசுக் கிலந்தா தேழே.”
என வரும் திகண்டா னுணர்க.

‘அகத்துடல்’ என்றது புரியட்ட காயத்தை; அது குக்கும சரீரம்; மனம் புத்தி அகங்காரங்களும், சத்த பரிசு ரூப ரச கந்தங்க ளாகிய பஞ்சதன்மரத்திரைகளும் கூடியது புரியட்டக மெனப் இதனை,

(இறைவனுற்பயன்-பாசசாதகவியல்)
“வாய்த்தமனம் புத்தியாங் கார்த்தன் மரத்திரையு
மாய்த்துபுரி யட்டக மென்றார்.”

என்பதனா னுணர்க.

புரியட்ட காயம் பொன்றின் பேரறிவே யுருவா மென்பார், ‘அகத்துட றெலைத்துத் தடையறத் திகழ்பே ரறிவுரு வாகத் தமியனேற் கருளுநா ளுனதோ’ என்றார்.

சோணசைல உடவாகிய இக்காலத்தும் பிறையுஞ் சடையும்
 நீங்காதிருத்தம் போல, யானைக்கோடும் சோதிக்கொடியும் விள
 க்காரின் னா வெண்பது. கரிக்கோடு - யானைக் கொம்பு. சோதி
 உள் கொம்பகன் முற்றும் என்னக் கொடகன்போ விருந்து இரவில்
 சோதி உமமாய் விளங்கும் ஒர்வதக் கொடி. இத்தகைய மாத்
 தைச் சோதி மாம் என்பர். இது,

“செத்தழ லொளியிற் போவதுந் தீபமா மாங்க ளாலு
 மந்திகண் முழையிற் வைத்த மணிவினக் கொளிக ளாலு
 மைந்துமா நடக்கி யுள்ளா ளரும்பெருஞ் சோதி யாலு
 மென்னையர் திருக்கா ளத்தி மலையினி விரவொன் றில்லை.”

என உரும் பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்ப நாயனார் புராணக்
 செம்புளில் நன்கு விளங்கும்.

10. கண்புன நுளிப்ப வழற்படு மிழுதிற்
 கரைத்துரு நெஞ்சினின் றினையே
 பெண்பயி னுருவ மொடுக்கினர் தெனது
 பெண்மய லகற்றுநா னுளதோ
 வண்புனல் வேந்த னூர்கலிக் குடத்து
 மணிமுதிற் கலயத்தின் முகந்து
 தண்புன லாட்ட வாநிறுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) வண் புனல் வேந்தன் - வளமையுடைய புன
 லாச்சுறு உருணன், ஆர்கலி குடத்து - கட வென்னுங் குடத்தி
 னின்தும், முகில் மணி கலயத்தில் - மேக மென்னும் இரத்தின
 கலசத்தினால், முகந்து - மொண்டு, தண் புனல் ஆட்ட-தண்ணிய
 புனலை அபிபேதிக்க, ஆடுறும் சோணசைலனே கைலைநாயகனே -
 ஆடியருளப்பெறும் சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, கண்

பனல் துளிப்ப - கண்கள் ஆனந்த நீரைப் பொழிய, அழல் பனம்
இழுதின் - அழலிற் பட்ட வெண்ணெய்போல, கரைந்து உதும்
நெஞ்சில் - கரைந்து உருகுவின்ற நெஞ்சத்திலே, நின்றனையே -
தேவரீரையே, பெண் பனில் உருவமொடு - அம் பிகையார் ஒருபா
லமர்ந்த உருவத்தினோடு, நினைந்து - தியானித்து, எனது பெண்
மயம் - (பெண்களா ஹண்டாகிய) எனது பெண் மயக்கத்தை,
அகற்றும் நான் உளதோ-ஒழிக்கும் காலமும் உண்டோ?; (8-9.)

(வி - னா) 'கண்புனல்' என்றது ஆனந்தத் கண்ணீரை.
அழல் - நெருப்பு. இழுது-நெய்யுமாம். திருவருட் சத்தியை முன்
ளிட்டே சிவத்தைத் தியானித்துப் பெண் மயம் கடந்து பேரின்
பம் பொலவேண்டு மென்பார், 'நெஞ்சினின் றனையே பெண்பயி
லுருவ மொடுநீனைத் தெனது பெண்மய லகற்றுநா ளுளதோ'
என்றார். பெண்பயி லுருவம்-அர்த்தநாரீச்சுர வடிவம். 'நின்றனையே'
என்பதில் கொடும் தேற்றத்துடன் பிரிநிலையுமாம்; தெளி
ந்தமையாலும் மற்றைத் தேவர்களினின்றும் பிரித்தமையாலும்
என்க.

இனி, ஞான சத்தியோடு கூடிய நினைது திருவுருவைச் சித்
தித்தா லன்றி யசுத்த மாயையின் காரியமாகிய பெண்ணாகையோ
யொழியா தென்பது தோன்ற, 'நெஞ்சினின் றனையே பெண்
பயி லுருவ மொடுநீனைத் தெனது பெண்மய லகற்றுநா ளுளதோ'
என்றார் என லுமாம்.

அதிதூல வடிவமைந்த இப்பெருமானுக்கு வருணன் ஆட்டின
லன்றி வேறொருவரால் அபிடேகிக்க முடியா தென்பது தோன்ற,
'புனல் வேந்தனுட்ட ஆடுறும்' என்று வியந்து கூறினார்.
ஆர்கலி - சிறைந்த ஒசையை யுடையது; அது சமுத்திரம்: அன்
மொழிக் காரணக்குறி. ஆர்கலிக் குடம்-கடலாகிய குடம்: உருவ

4) சோணசைலமலை மூலமும் உரையும்

கம். மணிக்கலயம்-தூரத்தினக் கலசம். 'மணிமுகில்' என்பதற்கு 'மணிபோலும் கரிய முகில்' எனவும், 'முத்துக்களை யீனும் முகில்' எனவும் பொருள் கோடலும் ஒன்று. முகில் - மேகம். முகில் கலயம் - மேகமாகிய கலசம்: உருவகம்.

11. வேலையர் துகில்சூழ் மலர்தலை யுலகின்
மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே
மேலவத் தருள்வ தன்றிமெய் யினைமெய்
யெனுமெனக் கருள்புரிந் திடாயோ
காலான் குணர்த்து சினகரம் புகுந்து
காண்பரி தெனாதுல கனைத்துஞ்
சாலசின் முழியே கண்டிடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) உலகு அனைத்தும் - உலகின ரனைவரும், காலம்
என்கு உணர்ந்து - தரிசித்தற்குரிய காலத்தை நன்றாக வுணர்ந்து,
சினகரம் புகுந்து - ஆலயம் புகுந்தும், காண்பு அரிது எனது -
காணுதலரிய திருவுருவமென்று வருந்தாவண்ணம், நின்றுழியே
சால கண்டிடும் - நின்றவிடத் திருந்தே (கால முதலிய நோக்
காது கண்களா)யிகவும் சேவிக்கத்தக்க, சோணசைலனே கைலை
நாயகனே - சோணசைலமே! கைலை நாயகரே!, வேலை அம் துகில்
சூழ் - சமுத்திரமாகிய அழகிய ஆடை சூழ்ந்த, மலர்தலை உல
கில் - பார்த இடமுடைய உலகின்கண், மெய்யினை பொய் என்
னும் அவர்க்கே - உடலினைப் பொய்யென்று மதிப்பவர்க்கே,
வந்து எவ் அருள்வது அன்றி-எழுந்தருளி மிகவும் அருள்பாலிப்ப
தல்லது, மெய்யினை மெய் எனும் எனக்கு - உடலினை நிலைத்த
தென மதிக்கின்ற எனக்கு, அருள் புரித்திடாயோ - நினதருளைப்
பாலிக்கமாட்டாரோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - னா) தேகம் மெய்யெனப் பெயர் பெறினும் பொய்
யெய்யாய் அழிதலைச் சோதனையால் பிரத்தியட்சத் துணர்ந்து அதில்
அபிமான மற்றவர்க்கே யல்லது அதில் உண்மைப் பாவனையால்
அபிமான மறாதார்க்கு அருள் பாலியாகை திண்ணமாகலின் அவ்
வாறு புரியாது, தேகப்பிரமானம் அறும் வகை செய்து அதுக்கிரகிக்க
வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தபடி. இனி, மின்போன் நழிதற்
குரிய மெய்யை அறிவாற் பொய்யென்று கண்ட ஞானிகளுக்கே
யன்றி அஞ்ஞானத்தால் மெய்யை மெய்யென்று களித்திருக்கும்
பேதைமேனுக்கு அருளல் கூடாதாயினும் பூசா காலங்களில் ஆவ
யத்து வந்து தர்சித்தவர்களுக்கேயன்றி யாவரும் ஆங்காங்கு நன்
றுழித் தர்சித் தருன்பெற எழுந்தருளிய கருளுவிதி யாதலின் அடி
யேனுக்கும் அருளவேண்டுமென்பது கருத்து எனக் கோடலும்
ஒன்று. 'வேலை யத்துகில்' என்புழி, அம்-அவ்வழிச் சாரியையுமாம்.
'சூழ்' என்னும் வினைத்தொகை, 'உலகில்' எனப் பிற பெயர்
கொண்டது. கடலை நிலமாக்கு ஆடையாகச் சொல்வது கவி மரபு.
மலர்தலை-பார்த்த இடம். பொய்யை மெய் என்றது மங்கல வழக்கு.
வானத்தில் தோன்றுகிற இத்திவில இப்பொழுது என்றும் இன்
னபடி யென்றும் தெரியாமல் உண்டாகி உடனே உரு அழிந்து
போவது போலவும், பெய்கின்ற மழைநீரில் உண்டாகும் குமிழி
பலமுறையும் உண்டாகி யுடனே உரு அழிந்துபோவது போல
வும் உடம்பும் உண்டாகி நிலையில்லாமல் அழிந்துபோவதனைத்
திண்ணமா யறிந்தமையால், 'மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே'
என்றார். அவர்க்கே என்புழி ஏகாசம் தேற்றத்தோடு பிரிநிலையுமாம்;
அவர்க்கன்றி யேனையோர்க் கருளுவ திண்மையெனத் தெளிந்
தமையானும், மற்றையோரினின்றும் பிரித்தமையானும் என்க.
மெய்யைப் பொய்யென்பது,

“வானிடு வில்லின் வாவறியா வாய்மையால்”

எனவும்,

‘படுமடை மொத்துநீர் பல்காலும் தோன்றிக்

கெடெதோர் மாக்கையென் றெண்ணி.”

எனவும்,

வருவனவந்துள் ளன்கு விளங்கும். மெய்யினை மெய்யென்றது
தேகபிமானத்தை. காலம் - பூஜாகாலம். சினகரம் - கோயில். ‘புரு
த்தி’ என்புழி உம்மை விகாரத்தாற் றொக்கது; அது உயர்வுசிற
ப்பு. காண்பு - காணுதல்; தொழிற்பெயர். எனது - என்னது
என்பதன் தொகுத்தல். ‘உலகினைத்தும்’ என்பதில் உலகு - ஆகு
பெயர். உம்மை - எஞ்சாமைப்பொருட்டு. ‘நின்றழியே’ - ஏகாம்,
‘இது சொகுது’ என்புழிப்பேரல். இதில் மெய்யினைப் பொய்
யெனு மவர்க் கருள்வதன்றி மெய்யினை மெய்யெனு மெனக்கு
அருள் பரிந்திடாய் எனச் சமத்தகாரத் தோன்றக் கூறினார்.

12. மயலினு ளழுந்தும் பிறவிபா மளற்றை

வளர்தரு விற்பெருங் கருணை

வெயிலினு ளுலர்த்தி பெனதுளக் கமலம்

கிரிக்குமொன் பரிதிரீ யலையோ

பயிலுமா லபமோர் சைலமோர் சைலம்

பகைப்புல முருக்குகார் முகமோர்

சைலமா துன்னு மெனக்கொளுஞ் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ண) பயிலும் ஆலயம் - தினமும் அமருமாலயம், ஓர்
சைலம் - கைலையையாகும்; பகை புலம் - பகைவராகிற திரிபுராதி
பர்களுடைய திடத்தை, முருக்கு கார்முகம் - அழிக்கும் வில், ஓர்
சைலம் - மேருமையாகும்; மாதுலன் - மாமனார், ஓர் சைலம்
ஆம் என - துமைபமலையாகுமென வியக்கும்படி, கொளும் சோண
சைலனே கைலையாகனே - கொண்டு விளங்கும் சோணசைலமே!
கைலையாகனே!, மயலினால் - மயக்கங் காரணமாக, அழுந்தும் -
அழுத்ததற்குரிய, பிறவி ஆம் அளற்றை - பிறப்பென்னும் சேற்

றை, வளர்தரும் - வளர்கின்ற, நின் பெரும் கருணை வெயிலினால்-
தமது திருவருளாகிய வெயிலினால், உலர்த்தி - உலரச் செய்து,
எனது உனக்கமலம் - எனது இருதய கமலத்தை, விரிக்கும் - விக-
சிக்கச் செய்யும், ஒண் பரிதி நீ அலையோ-அழகிய சூரியன் தேவர்
ரன்றோ? (ஆகையால், அருளல்லேண்டும்); (எ - று.)

(வி - ரு) தானல்லாதவற்றைத் தானென்றும், தனதல்-
லாதவற்றைத் தனதென்றும் அபிமானிக்கும் மயக்கத்தின் காரிய-
மே பிரப்பாதலால், 'மயலினு லழுத்தும் பிறவி' என்றார். 'மயல்'
என்பதற்கு 'கீழ்ப்பலகை' எனப் பொருள் கூறுதலும் ஒன்று.
பிறவி ஆம் அளது - பிறவியாகிய சேறு. கருணை வெயில்-திருவரு-
ளாகிய வெயில். உனக்கமலம்-உளத்தாமரை (மனமாகிய தாமரை);
இவைஉருகும். பெருமானைப் 'பருதி' என்றதும் அது. பிறவி வசப்-
பட்டோர் மேன்மேலும் அதிவழுத்தப் பெறுதலன்றி விலகிநாத-
லால் பிறப்பை, 'அளது' என்றார். அளது - சேறு. பெருமான்
திருவருட்குணத்தினாலேயே இருதயதாமரை விரித்தற்குரியதாத-
லால் அப் பெருமானைப் 'பரிதி' என்றார். அன்றோடு கூடிய தாம-
ரையை மலர்த்தும் ஏனைய பரிதிபோலாத பிறவியாமனற்றைக்
கருணை வெயிலினால் உலர்த்தி உனக்கமலத்தை விரித்தற்குரிய-
நாதலால் அப் பெருமானை, 'ஒண்பரிதி' என்றார் எனக் கோட-
லும் ஒன்று.

இனி, கடம்பிய உனக்கமலத்தை நினது காருண்யத்தினான்
மலர்வித்து அதனை யிடமாகக் கொண்டு ஜனனமாண மென்னுஞ்
சேற்றைப் போக்கவேண்டு மென்பது தோன்ற, 'உலர்த்தியுனக்
கமலம் விரிக்கும் ஒண்பரிதி நீயலையோ' என்றார் என்றுமாம்.
ஆலயமும் கார்முகமும் மாதுலனும் மலையெனக் கொண்டு
தாமும் மலையுரு வாயினொன அவர் திருவிளையாடலை வியந்தமை
யுணர்க. ஆலயம் - தங்குமிடம். கார்முகம் - வில். மாதுலன்

மாமன் 'மலைமலையன்' மலைமரையனை 'மலை' என்றது இலக்கணம்.

13. புலம்புரி துயரங் கழன்றுநீன் கழற்கால்

புந்தியஞ் சினகரந் திருத்தி

நலம்புரி மனிதர் பேரவை தமிழே

ஊறுகுவா னருளுநா னுனதோ

வலம்புரி மனிதர் கடலென வொலித்து

வளைவுற நடுவண்மந் தாம்போற்

நலம்புரி தவத்தி னின்றொளிர் சோண

சைலனே கைலாசா யகனே.

(ப - னா) வலம் புரி மனிதர் - பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும் அடி வலக்கண், கடல் என ஒலித்து - கடல் போல (அரகரவென்று) துதித்துக்கொண்டு, வளைவுற - வளைந்திருக்க, நடுவண் - மத்தியில், மந்தாம் போல் - மந்தாமலையைப் போல, தவம் புரி - உலகினர் செய்த, தவத்தின் - தவத்தின் பயனாக, நின்று - ஒங்கி, ஒளிர் சோணசைலனே கைலாசாயகனே - விளங்குகின்ற சோணசைல மலை கைலாசாயகமே!, புலம் புரி - விஷயங்களால் விளைக்கப்படுகின்ற, துயரங் கழன்று - துயரங்களினீங்கி, நின் கழல் கால் - தமது வீரக்கழலையணிந்த திருவடிகளை, புந்தி அம் சினகரத்து - மனமாகிய அழகிய ஆலயத்தில், இருத்தி - அமர்த்தி, நலம் புரி மனிதர் - நன்மையைப் பாலியாநின்ற அடியவர்களுடைய, பேர் அவை - பேரிய் கூட்டத்தில், தமிழேன் - தனியான யான், ஊறுகுவான் - அடையும்படி, அருளும் நான் உளதோ - கிருபை செய்கின்ற நானும் உண்டோ? (அறியேன்.); (எ - று.)

(வி - னா) 'புலம்' என்றது கீம்புல விஷயங்களை; அவை யாவன: சுவை ஒளி ஊறு ஒசை நூற்றம் என்பன. 'புலம்புரி, நலம்

பு., வலம்புரி, தலம்புரி' என்பவற்றிலுள்ள புரி தான்கும் வினைத் தொகைப்பொருளன. புலம்-இதுபோலியாய்ப் புலன் என வரும். 'தயாம்' இதில் அம்-சாரியை. புத்தியம் சினகாம் - இது உரு வகம்; 'அம்'சாரியைபடாம். சினகாம்-ஆவடம்.

போவை: பெருமை + அவை. அவை-கூட்டம்; சபையுமாம். தமயேன் - வீணப்பெயர்; இதில் தம் - தனிமை. துருவான்- துருவக; வான் - வீணையெச்ச வீகுதி. முத்திக்குக் காரணம் காது சங்கமன்றி டேறு வழி கிடையாதென்பார், 'புனிதர் போவடை தமயேன் துருவா னருளுநா னுதே' என்றார். இதனை,

(தாயுமானவர் - ஜகையேனும் - 27)

“இடத்தைக் காத்திட்ட சுவானெனப் புண்புலா ல்ஹைச்சிச்
சுடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன்னன்பர் தயங்கு
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாப் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்டகண்டத்தோய் தின்னருள் வேண்டும்.”
என்பதனு லறிக.

அரகரவென்னும் ஓசையும் தொகைப் பெருக்கும்பற்றி மணி தரைக் கடலாகவும், மந்தரம் கடைந்தோர்க்கு அமுது தந்ததுபோல அமுதென்னும் முத்தி வீட்டைத் தருதலால் சோணசைலத்தை அம் மந்தரமாகவும் கூறினார்.

14. நீரினி லெழுமொக் குளினழி யுடம்பு
நிலையென நிலைக்குமா னந்த
வாரிதி படிய வறிந்திடா துழலு
மடமையே னுய்யுநா னுளதோ
வேரியல் பதமுன் றேமெக் கேழ
வின்றுநா டியகிளைத் திடல்போற்

சகலஞ் சோன மருப்பழுந் சோண
சகலனே கைலாச பகனே.

(ப - னா) ஏர் இயல் - அழகமைந்த, பதம் - துமது திருவடி
யட முன் தெய்வம்-முன்னர்த் தேவம், அ கேதல்-அந்தத் திருமா
லாய பன்றி, இன்றம் - இதுபொழுதும், நாடிய கிளைத்திடல்
பொல - (அத் திருவடியை) தே- (ப் பூமியை)க் கிண்டிதல்
பொல, சாவின் - பக்கங்களில், எனம்-பன்றியானது, மருப்பு
உழும் - தனது கொம்பகனால் உழுதலைப் பெற்றுள்ள, சோண
சகலனே கைலாசபகனே - சோணசகலனே! கைலாசாயகனே!,
சோளில் எழும் - சினிடத்தே தோன்றுகின்ற, மொக்குளின் -
ரும்பு போன்ற, அழி உடம்ப - (காலம்பதி யற்றதாய்) அழியக்
கூடிய உடம்போ, நிலை என - நிலையுடைய தென்று கருதி,
நிலைந்தம் - அழியாத தன்மையுடைய, ஆனந்தம் வாரிதி -
பெரின்ப சமுத்திரத்தில், படிய அறிந்திடாது - மூழ்கிவிடக் அறி
யாது, உழுவும்-(வீழடி வாசனையில்) உழலுகின்ற, மடமையேன் -
அறியாமையுடைய யான், உய்யும் நாள் உளதோ - உய்யுங் கால
மும் உளதோ (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - னா) மொக்குள் - நீர்க்குமிழி; இது தோன்றி விரை
வில் அழிதற்கு உலகம். மொக்குள் இக் காலத்து அழியுமென்னும்
நியதி யின்றி யழிதல் நிச்சய முடையதாய் நிற்கல்போல நின்ற
வால் 'மொக்குளி னழியுடம்பு' என்றார். இக் கருத்துப்பற்றியே,

(நாடடியார் - யாக்கை நிலையாமை - எ)

“படுமறை மொக்குளிப் பல்காலந் தோன்றிக்
கேடும்தோர் யாக்கையென் றெண்ணித்—தமொற்றந்
தீர்ப்போம்யா மென்றுணருந் திண்ணறி வாளுரை
சேர்ப்பார்பார் கினிலத்தின் மேல்.”

என்றுப் பிறகும்.

இனி, உடனுக்கு அளிப்பதம்பென்று விசேடணக் கொடுக்கப் பட்டது என்றனும் ஒன்று. நிலையாததை நிலையென்று கருதி கலையுடையதை விரும்பாது உழிந்துதலால், 'மடமையேன்' என்றார். மடமையேன்-வினைப்பெயர். உனதோ, உன்மேலோ என்பவற்றிற்கு அத்தகைய அநுபவங்களை உண்டாக்கவேண்டுமென்பது கருத்தாக உருபிடத்தோறும் கொள்க. (அத்தகைய அநுபவங்களுடைய-உய்யுதல் முதலியனவாம்.) ஏர் - அழகு. அக் கேழல் என்பதில் அகரம் சிறப்புப் பொருளது. கேழல் - பன்றி; ஈண்டுத் திருமாலாகிய பன்றி. 'இன்றும்' என்பதில் உம்மை திரித்தது தழீடியது. 'நாடிய' என்பது செய்யுப என்னும் வாய்பாட்டு வினை பெச்சம். விளைத்தல் - சிண்டிதல். ஐனம் - பன்றி. சரிமம் அத்தியமெனக் கருதி நித்தியானந்தத்தை விடைத்தாலன்றி உய்யுதலின்றாகலின், அது பெறவேண்டுமென்பது கருத்து.

15. கருத்திடை நினது கருணையா மேனி
கண்டெழுத் தைத்துரா வியம்பச்
சிரத்தினி லமைத்த காத்தொடு நினைபான்
றினம்வலம் புரியுமா றருளாய்
வரத்திரு முடியின் மதித்திரு முடியின்
வணந்துகந் தரத்தினி விருள்கந்
தரத்தினி விருத்தி விளங்குறுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) வரம் திரு முடியில் மதி - மேன்மை தக்கிய திரு முடியின்கணிருத்த சந்திரனை, திருமுடியின் வணந்து - (இம் மலை வடிவம் கொண்ட இதுபொழுதும்) அழகிய உச்சிமின்கண் குடியம், கந்தரத்தினில் இருள் - முன் கண்டத்தி லமைத்த விடிக் கருமையாகும் இருளை, கந்தரத்தினில் இருத்தி - (இதுபொழுது) குகைகளி னிடமாக இருத்தியும், விளங்குறும் சோணசைலனே

வாய்ப்புகளை - பாகைக்கென சோனையசுவரே! கைலாயக
+ 1, கருத்தின - மனத்தின்கண், கனது கருணை மா மேனி
கண்டு - தமது கருணையமரண சூர்த திருமேனியைத் தியா
ளித்ததென்காண்டு, கிந்து எழுத்தும் - பஞ்சாக்காங்கனையும், நா
ம் - ப - நா உச்சரிக்க, சித்தினில் - சித்தின்கண், அமைத்த
க கத்தொடும் - குவித்த கைகடையோடும், கினை - தும்மை, யான் -
அடியேன், தினம் - நாடொழும், உலம் புரியுமாறு - பிரதக்ஷிணஞ்
செய்து வாழும்படி, அருளாய் - அருள் பரிவோக; (எ - து.)

(வி - னா) தேவிரை - மடுகு வாக்குக் காயக்களால் வழி
படல் அருள்கொண்டு மென்பார், 'கருத்தினைக் கண்டு எழுத்து
நாட்டப்பட்ட சித்தகமைத்த காத்தொட வலம்புரியுமாறு அருளாய்'
என்றனர். கண்டு புரியுமாறு எனக் கூட்டுக. 'கண்டு' என்பது
நண்கத் தியானித்தல் மேற்று. கிந்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரம்.
'பரியுமாறு' என்பது ஆற்றி வினைபெச்சம். வரம் - மேன்மை;
கேண்டுகளை கொள்ளுதலுமாம். மதி இதுபொழுதும் வணந்தமை
அது தவழப்பெறுதல். கத்தாம் = கண்டம் + குகை. திரிகரணங்க
ளாம் தன் பணி செய்கவேண்டுமென்பது கருத்து. இவ் வருண
கவத்தனது உலம் பரிவோர் அடையும் பயனை,

“அத்தமலை வலம்பரித்தோர் சிவனிருக்குங் கயிலையினி
னேகும் போதிந்
சந்திரன்வெண் குடையெடுக்கு மீரவிவிளக் கெடுக்குமக்கை
தருமத் தாங்கு
மந்திரமே விந்திராநர் வழிக்குமலர்ப் பரப்பிடுவா
னளகைக் கோமான்
வந்தனைசெய் தருகுவருங் கந்தமலர் மழைசொரிவர்
வசுக்க டாமே.”

என உரும் அநுசூதலப் புராணத்தில் திருமலை வலம்புரி சருக்
கத்தா னுணர்க.

16. பாரொலா மிகழ மிகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சிப்
 பயனென வணர்ந்துரா டொறுமா
 ஞான ரவையி னிகழ்த்தசெற் றுதியி
 னுவக்குந் பதந்தொழ வநுநா
 யேருலா மண்டச் சுவர்தின் மிசைப்பா
 விலந்துறு மண்டகோ ளகையாச்
 சாநுபா லபத்தி லிவிக்கமாந் சோண
 சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - நா) ஏர் உலாம் - அழகு பொருந்திய, அண்டம் சுவர் -
 இப் பண்டச் சுவரே, அதில் - (ஆவத்தின்) மதிவாகவும், இவ்வு
 றும் அண்டம் கொள்கை - பிரகாசிக்கின்ற அண்டத்தின் முடியே,
 மிசை பாவ ஆச-(அம் வாலயத்தின்) மேற்பாவாகிய விமானமாக
 வும், சாரும் ஆவயத்தில்- சார்த்துள்ள இப் பண்ட மென்னும் ஆவ
 யத்தில், இவ்விகம் ஆம்-இவ்விக உபவமாக எழுந்தருளிய, சோண
 சைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலனே! கைலைநாயகனே,
 பார் எலாம் - உலக மெல்லாம், இகழும் இகழ்ச்சியும் - இகழ்கின்ற,
 இகழ்ச்சி மொழியையும், புகழ்ச்சி பயன் என உணர்ந்து - புகழ்ச்
 சிப் பயனுடையனவாகத் தேவரீர் கொண்டருள்வீ ரெனத் தெளி
 ந்து, ஆருடன் - திருநாவலூர், ஆர் அவையில் - (தக்கவர்கர்)
 நிறைந்த சபையின்கண், இகழ்ந்த சொல் - இகழ்ந்த சொற்களா,
 நான்தொறும் - தினந்தொறும், துதியின் உவக்கும் - துன்புறல
 விரும்பி யருளுகின்ற, இன் பதம் - தமது திருவடிகளை, தொழ
 அருணாய்-(அடியேன்) தொழத் திருவருள் பாலிப்பீராக; (ஏ-உ.)

(வி - நா) பார் - ஆகுபெயராய் உலகினரை யுணர்த்திற்று.
 'இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியும்' அவற்றின் சொற்களை யுணர்த்தினமை
 யின் ஆகுபெயர். ஆநூர் திருவெண்ணெய்கல்லூரில் மணப் பத்தரி
 லே "பித்தனோ பேயனோ" என்றிகழ்ந்தமையே யன்றி,

(திருபாதிநீ)

“உத்தர பாதீசே”

எனவும்,

(திருஞ்ஞகந்தன்மறியீல்)

“உத்தரக் காட்செய்ம மாட்டோம்”

எனவும்,

(திருவொற்றியூரில்)

“உத்தரத் தக்கதோர் சனியெனக் காலும்”

எனவும்,

இவ்வண்ணம் பற்பல தலங்களில் துதித்தமை குறிப்பிப்பார், ‘ஆறு ஞானை உயிரிசுத்தசொல்’ என்றார். ‘அவை’ என்றது சுந்தரமூர்த்தச் சடாமிகளுக்குப் பத்துநிலை நடந்த திருமணப் பந்தரில் உட்பட பாராணர்களது சபையை. ‘உவக்கும்’ என்னும் பெயர் சொச்சம் நின் என்பதன் முதல் வேற்றுமையாகிய நீ என்பதைக் கொண்டது. இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியாகக் கொள்ளும் தெய்வம் உம்மையவ்வுது கண்டிலே மாகையால் உமது திருவடி வழிபாடே பெண்டுமென்பார், ‘நின்பதற் தொழி’ என்றார்.

செபெருமான் மலைவடிவானமையின் அவ் வடிவுக் கியைந்த ஆடவம் தீவ் உண்டமே என்பார், ‘அண்டச் சுவர்மதின் மிசைப்பா விலக்குற மண்டகோ ளாகையச் சாருமாலயம்’ என்றார். மிசைப் பா - மேற்பாப்பு. ‘மிசைப்பால்’ எனப் பாடங் கொள்ளின் ‘மேற்பகுதி’ எனப் பொருளுரைக்க. அண்டகோளகை - அண்டமுடி. கோளகைபா - சது செட்ட வினைமெச்சம். நாடொறும் உவக்கும் என இஃதையும். நாடொறும் நின்பதற் தொழி என முடித்தலுமாம்.

“அடியா ரிசைத்த பிழைகோடி அஞ்சி

வறியாத வாதி முதல்வன்”

என்றபடி,

அடியார்கள் செய்யுங் குற்றமும் குணமாகக்கொள்ளுங் கருணைந்தி பாதலால் அடியேனுக்கும் அருளவேண்டு மென்பது கருத்து.

ஆரூரர் அவையின் இகழ்ந்த சரிதம்:—

கந்தாழ்ந்தநாயனார் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருநாவு
லூரிலே, ஆதிசைவ குலத்திலே, சடையனார் என்னும் சிவாசாரி
யருக்கு, அவருடைய மனைவியாராகிய கற்பிலே சிறந்த இசைஞான
யார் என்பவரிடத்திலே அவதரித்தனர். தாய்தந்தையர் நம்பி
யாரூரர் என்று நாமகாணஞ் செய்தார்கள். இவரது அரிய செயலைக்
கண்டு திருமுனைப்பாடி நாட்டாசாரிய நாசிங்கழியைய டென்ப
வர் தாய்தந்தையர் உத்தரவு பெற்று இவரை வளர்த்துக்கொண்
டார். நம்பியாரூரர் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று, வேதங்களை அந்
தீயயனாற் செய்து, சகல கலைகளிலும் மகா பாண்டித்திய முடைய
வாய், விவாகஞ் செய்ததற்குரிய பருவத்தை அடைந்தார். அது
கண்டு சடையனார், ஆதிசைவ குலத்திலே சடங்கவி சிவாசாரிய
ருடைய புத்திரியை மணம் பேசி முடித்து, விவாகத்திற்குச் சுப
தினமும் சுபமுகூர்த்தமும் கீச்சியத்துப் புத்தூருக்குச் சென்று
நம்பியாரூரரை அலங்கரித்துத்திருக்கவியாணப்பந்தலில் ஆசனத்தி
லிருக்கச் செய்தார். நம்பியாரூரர், ஆசனத்தி லிருக்குந் தறுவாயில்
செவபெருமான், தாம் கைவாசத்திலே இவ் வாலாலகந்தாரர்க்கு
வாக்களித்தது, அவரை ஆட்கொள்ளும்பொருட்டு ஒரு வயோதி
சுப்பிராமண வடிவுங் கொண்டு அவ் விடத்திற் கெழுந்தருளி, யாவ
ரும் காண நம்பியாரூரரை கேர்க்கி, “எனக்கும் உனக்கும் ஒரு வயி
கிருக்கிறது; அது முடிந்த பின்பே நீ விவாகம் நடத்தல்வேண்
டும்” என்று அருளிச்செய்தார். நம்பியாரூரர் திடுக்கிட்டு, “அங்
னம் உத்தேஸ் அகலே முடித்தன்றி யான் விவாகஞ் செய்யேன்”
என்று சொல்ல, அந்தையர் யாவடையும் கேர்க்கி “இந்தத் திருநாவு
லூரன் எனக்கு அடியவன்; இவன் பாட்டன் எனக்கு எழுதித்
தந்த அடிமை யோலை இதுவே” என்றார்.

உடனே நம்பியாரூரர் “பிராமணருக்குப் பிராமணர் அடிமை
யாதல் எங்கேனும் உண்டோ? நீ பித்தனோ, பேயனோ” என்று

சொல்லித் திகழ்த்து, மயர் நாயர் குத்துப் பூனை வாய்க்கப் பறித்
 துரகித்தித் தெறித்தனா. மயர், சுந்தாமூர்த்தியைப் பிடித்துக்கொ
 ண்டு சண்டையால் கொக்கி “திருமுருகே” என்று ஒலமிட;
 சண்டையாக, பிராமணரே சிர் எட்டுப் -வர்” என்ன, மயர் “நாம்
 முருகுபுது தீர்த்தத் திருவெண்ணெய் - ழார்” என்றனர். பிராம
 ணர்கள் யாவரும் மயர் முருகுபுது தீர்த்தத் திருவெண்ணெய் நல்லா
 ராயன், அந்தத் தாயை மீட வழக்கைப் தேசத் தீர்ப்பச் செய்ய
 வாரும்” என்ற மயர், மயர் அங்காரை அவர்களுடன் திரு
 வெண்ணெய் கல்லுருக்குச் சென்ற பிராமணர்களுடைய சபை
 மல் காத்தவர்களைச் சொல்லி, மூல வேலையைக் காட்டி, அனுப
 வம் புகழ் காண என்னும் ஆன்றிஞ்ஞம் வழக்கை வென்று,
 தாய் முருகுபுதுமாக அவ ழார் திருவருட்கிறை என்னும் சிவா
 டையதைக் காட்டி, அதனுட் - குத்து மறைத்தனர். சென்ற பிராம
 ணர்கள் யாவரும் கையைக் காணாது திகைத்து நின்றார்கள். அப்
 பொது, சுந்தாமூர்த்தி நாயனார், தம்முடன் வல் வழக்கிட்
 தம்மை அடிமைகொண்டவர் சி-பெருமானே எனத். தேர்த்து,
 தத்திபத்த ஆகையோடு அவரைத் தனியே தொடர்ந்து போய்க்
 -பெருமான் இடையாகைத்தின்மேல் உமாதேவி சமேத
 -பெருமான் சி-பெருமான், சுந்தாமூர்த்தி நாயனாருக்கு, “நீ நமக்குத்
 கொண்டருங்குது பெண்கள்மேல் இச்சாச வைத்ததினால் நம்
 முடைய ஆளுநருயின்படி பூமியிலே பிரதாயம்; இப்பொழுது துன்
 -தனைத் தருகின்ற சமுசாரபத்தமானது உன்னைத் தொடராத
 படி காடு வயி வந்து ஆட்கொண்டோம்; நம்முடன் நீ வலிந்து
 பேசினமையால் வன்றோட்டை என்னும் பெயர் பெற்றனை;
 மக்கு அருச்சினையாவது பாட்டேயாதலின் “தமிழ்ப் பாக்களைப்
 பாடு” என்ற அருளிச்செய்தனர். அதற்கு நாயனார் “என்
 -சாங்கப் பாடுகேன்?” என்ன, கடவுள் “நீ முன்னே என்னைப்
 பத்த நென்றும்; அதனையே அடியாக வைத்துப் பாடு” என்ன
 உடனே நாயனார்,

“பித்தாயிறை குடிபெரு மாணைபரு ளானா
கெத்தான்மற் றாதேர்னைக் கின்றென்மனத்துன்னை
கைத்தாய்பெண்ணைத்தென்பால்வெண் ணெய்நல்லாருட்டுரைபு
ளத்தாவுணக் காளாயினி யல்லெனென வாமே.”

என்னுந் திருப்பதிகம் பாடிவருவானார். சிவபெருமான், நாயனரை
நோக்கி, “தொண்டனை! நீ இன்னும் நமது புகழைத் குறித்துப்
பலவுகையாகப் பாடுக” என்று அருள் செய்து மறைந்தனர். அங்
கனமே சிவன். தலங்கடோறும் நாயனார் சென்று அவர் புகழைப்
பாடின தெய்வம்,

(நிநுவாநுநீல்,

“மீனா வடமை புகச்செ பாணாட்ப் பிறரை வேண்டாதே
மூளாத் திப்போ லுள்ளெகனன்று முதத்தான் மகவாடி
ஆனாயிருக்கு மடியார் தங்க எல்லல் சொன்னககால்
வானாக் கிருப்பீர் திருவா ருநில் வாழ்ந்து போதீரே.” எனவும்,

(நிநு ஞானகாந்தன்மனியில்)

“திங்கடக்கு சடையின்மேலோர் திரைகன்வந்து புரளவீசும்
கக்கையானேல் வார்திரவான் கணபதியேல் வயிறுதாரி
அக்கையேலோன் குமரன்பிள்ளை தேவியார் கோற்றட்டியானார்
உங்களுக்காட் செய்யமாட்டோ மோணகாந்தன் றனியுளீரே.”
எனவும்,

(நிநுவோற்றியுநீல்)

“மகத்தீம் புக்கதோர் சவியெனக் கானும்
மைந்தனை மணியே மணவாளா
அகத்திற் பெண்கெ னுனென்று சொன்ன
லழையேற்போ குருடா வெணத்தரியேன்

முத்தமிழ் கண்ணில் தெக்கணம் பருத்தென்
 முக்கரம் முகையோ மறைபெருந்
 உணகரத் தணகடலோதல்வத் துலம்
 மொற்றிது னெனும் நுரைவாயகன்."

எனப் புகழ்த்தன. மயங்கி வண்பதாம்.

17. இந்தியக் காண முடலம்பெ ருக்கி
 மிருன்மலம் படலமுங் கீழ்க்
 காது மலரு மெனகினை பென்னிற்
 கான்பதக் காணுநா நுளதோ
 உருசெய்த களிது முழுவையுங் கொன்ற
 உலிபகை தவிர்ப்பவெண் ணிகந்த
 தத்திடும் னியும் வளர்த்திதிஞ் சோண
 னைசலனே கையையகனே.

(ப - னி) உத்த ஒரு களிதும் உழுவையும் - (தம்மிடத்துப்
 உணகதது) உத்த களிதென்றும் புல்லொன்றும், கொன்ற -
 கொன்றருளிய, மலி பகை தவிர்ப்ப - மிக்க பகையினை நீக்கிக்
 கொங்கதற்கே, என் துகத்த-அனலிறத்த, தத்தியும் புலியும்-யானை
 கையையும் புலிகளையும், வளர்த்திதும் - வளர்த்திதிதின்ற, சோண
 னைசலனே கையையகனே - சோணசைலனே! கையையகனே!,
 இந்தியம் காணம் உடலம் - பஞ்சேத்திரியம் அந்தக்காணம் தேகம்
 ஆகிய இவற்றினை, வேறு ஆக்கி - (யானல்லவென்று) வேறுபடு
 த்தி, இருன் மலம் படலமும் - இருண்ட ஆணவமல மறைப்பினை
 மக், கீழி - சேதித்து, நினை என்னில்-தும்மை என்னுள்ளே, கந்த
 டும் மலரும் என - மணமும் மலரும் போல, காண்பு அற - ஒர்
 துமைப்பட, காணும் நான் உளதோ - (உணக்கண்ணுலன்றி
 ஞானக் கண்ணுல்) காணுங்காலமும் உண்டோ? (அறியேன்); (எ-று.)

(வி - நா) இந்தியம் - இந்திரியம் என்பதன் சிதைவு; துவையாவன-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பனவாம். கணம் - மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம். வேறுக்குதல் - யானல்ல வென்று வேறுக்குதல். இருண்மலம் - ஆணவமலம். படலம் - மறைப்பு. இருண்மலப் படலம்-ஆணவமலக் கூட்டமுமாம்; (படலம்-கூட்டம்.) ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆகிய இம் மூன்றும் இருண்மலம் எனப்பட்டது. துவித பாவனை யற்றாலன்றி வீடு கூடா தென்பார், 'தந்தமு மவரு மெனநனை யென்னிற் காண்பநக் காணுநா றுநாதோ' என்றார். கந்தம் - சிவத்திற்கும், மலர் - ஆன்மாவிற்கும் ஒப்பு என்க. அநியாமையாக ஆன்மாவென அபிமானிக்கப் பட்டிருந்த இந்திரியாதிகளோ வேறுக்கி, அவ் வபிமானத்திற்குச் சாதனமாயிருந்த இருண்மலப் படலத்தையும் கீறி, கந்தம் மலரில் அபேதமாக ஒற்றித்து சிற்றல்போல, ஆன்மாவில் தேவரீர் அங்ஙனமாக ஒற்றித்து சிற்றலாக் காணுமாறு அருமேண்டும் என்பதாம். காண்பநக் காணுதல் - துவித பாவனை யின்றிக் காணுதல். வேறுக்கிக் கீறிக்காணும் நான் என இமையும். 'உந்தொரு களிற்' என்பதில் பெயரெச்சத் தகடம் தொக்கது.

(தருக்குறள் - 100)

"புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை."

என்புழிப்போல. உந்த ஒரு களிற் என்க. களிற் - யானை. களிற்மன்றது ஈண்டுக் கயாகானை. இழிவு கோக்கி அஃறிணை யாற் கூறினார். உழுவை-புள்; தாருகவன முனிவர் யாகத்தினிற் அஞ் செலுத்திய புலி. துவித பாவனை யற்றாலன்றி வீடு கூடா தென்பது கருத்து. 'எண்ணிநந்த' எனவும் பாடம்.

சிவபெருமான் களிற் உழுவையும் கோன்ற சரிதம்:—

முன்னொரு காலத்தில் கயாகான் என்னும் ஓடிணைப் பிரமனை கோக்கித் தவஞ் செய்து அளவற்ற செல்வத்தையும் சிவ

[illegible][illegible]

18. முடிவாகிய மனங்கள் விருந்துணு மலங்கள்
மோப்துழன் மகனீர்தம் மயலாற்
புழுங்குமென் றனைநீன் றிருவடி நிழலிற்
புகவிடுத் தளர்க்குநா னுளதோ

வழங்குவெண் டுரையா நனிச்சடை கரப்ப
மணிமுடி சின்றழிர் திடல்போற்
நழங்குவெண் டாருவி யழிந்தொளிர் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) அவர் சடை கரப்ப - விளங்கும் சடை மாத்திரம்
மறைபாட்டாக, வெண் திரை வழங்கு ஆறு - வெள்ளிய மலர்களாக
கொழிக்கும் கங்காதி, மணி முடி சின்று - (மறைவின்றி) அப
கிய முடியிலிருந்து, துழிந்திடல் போல் - ஒழுதுதல்போல, தழங்கு
வெண் அருவி-ஒய்க்கின்ற வெள்ளிய அருவிகள், துழிந்த ஒளிர் -
துழிந்து நிகழும், சோணைசலனே கைலை நாயகனே - சோண
சைலனே! கைலைநாயகனே!, முழங்கு வண்டு துணைகள் - துணை
பாட்டு உணர்ச்சி கூட்டங்கள், விருந்து உறும்-பகிதாக வுண்ணும்,
அலக்கல் மொட் குழல் - (தேனிதைந்த) பூமாலை குடிய கூந்தலை
புடைப, மகளிர்தம் மயலால் - மங்கையர் மயக்கத்தால், பழுங்கும்
என்றனை - பெதுப்பம் என்னை, வெண் திருவடி சிழவல் - அதுத
திருவடி சிழவல், பக விரித்து - அடைவித்து, அளிக்கும் நாள்
உனதோ - காக்குங் காலமும் உண்டோ' (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - னா) சடை காணப்படுத லில்லாது அருவி மாத்திரம்
காணப்படுதலால், துணைம் கூறினார். 'அவர் சடைகரப்ப' என்ப
தற்கு 'விளங்காநின்ற சடையின்கண் ஒளித்துவைக்க' எனப் பொ
ருள் கோடலும் ஒன்று. விருந்துணும் - (தேனை) விருந்தாக வுண்
ணும் எனினுமாம். அலக்கல் - பூமாலை. 'மணி முடி' என்பது
'இரத்தினங்கலாபுடைய முடி' எனலுமாம். நாரியர் மயலால் வரும்
காமாதி துன்பத் தருதலால், 'புழுங்கும்' எனவும், தியான சமாதி
களா லடையுந் திருவடி பேரின்பம் தருதலால், 'சிழவல்' எனவும்
தோன்ற, 'மகளிர்தம் மயலால் புழுங்குமென் றனை'ன் திருவடி
சிழவல்' என்றார். அப் புழுக்கத்தை யொழிக்கத் தேவரீர் திரு

மதுர சேய் உயிர்மய மனமார், புகழ்ச்சித் தனக்குநா ஞானதோர்
என்றார். பழந்தெய்வக்கு சிவன் இன்றமனமாத தென்பதாம்.

19. தந்தையார் நடுநில் குமரனை பெனவுங்
கொடுஞ்சிலை - காலவே ஞானவும்
புன் தொழின் மனிதர் புகழ்ச்சி மறுபாழ்க் கிறைக்கும்
புலமைநீர்க் கெனக்கருள் புரியா
யொம்பெரு நெளர்கோட் குட்குழைத் தனமென்
றுபுகழா டொறுமக் போது
தன் மனநாழ்ப்ப வளர்ச்செய்து போன
வசலனை வகலையா பகலே.

(ப - ன) ஒன்று ஒரு தினம் - (திரிபுர சங்கரமான) ஒரு
தினத்தில், தோட்து உள் - இச் சிம்பெருமான் திருக்கடத்துக்குள்
சே, நழைத்தனம் என்று - (வல்லாகக்) குழையப் பெற்றேம் என்று
கீனைவந்து, உறுது - (அவ்வளவில் மகிழ்ச்சி) உற்றிராமல், மக
சிவரு - மகமேருமலை, நான்தோறும் - தினந்தோறும், தன் தலை
தாழ்ப்ப - தனது தலைமைத் தாழ்த்திக் குளியுமாறு, வளர்ந்து
எழும் - உளர்ந்தோங்கிப், சோணகையானே கைலாயகனே -
சோணகையாரே! கைலாயகனே!, புன் தொழில் மனிதர் - அந்
பச் செய்கையுடைய மனிதர்களை, ஒன்றுதோறு ஆடும் குமரனே
எனவும் - மலையுடோறும் திருவிளையாடல் புரியும் குமரர்க் கட
வீரே ஒப்பானவனே என்றும், கொடும் சிலை மதனவேள் எனவும் -
வீணர்த கருப்பவிலை யெந்திய மன்மதனே என்றும், புகழ்ந்து-
கிமித்து கூறி, பாடிக்கு இறைக்கும் - வீணே போக்கும், புலமை
தீர்த்து-புலமைத்தன்மையை யொழித்து, எனக்கு அருள் புரியாய்-
அடக்கெனக்கு (தன்மைப் பாடும் பரிசு தந்து) அருள் புரியவேண்
கும்; (எ - ற.)

(வி - னார், 'குன்றுதோறும்' என்புழித் தோறும் - இடப் பன்மைபு புணர்த்துவதோடு ஈனிடச்சொல்; இதில் உம்மை செம்புர்விகாரத்தாற் றொக்கது. முருகக்கடவுளாய் மண்மதனையும் ஒப்பக் கூறவது இளமைமாம் அழகும் பற்றி என்க. இனி, வணப்ப அறிவு, திறம், அருள் முதலியவற்றில் ஒருவரை புயர்த்தக் கருதி நூல் முருகனை புலமை கூறுவது இயல்பென்பார், 'குன்றுதோறும்' துமாவே' என்றார் எனக் கூறலும் ஒன்று. இதனை,

(தூண்டி உப்பாராட்டி)

"திருவிளங்கிய உணப்பினி வறிவ்விந் திறத்தினி லருடன்னி
லொருவர் தத்தனை உயர்த்தமுன் முருகனை புலமை யாக்குவர்"
என வரும் செம்பரா ணணர்க. இதிலும், உயர்த்து உலமை
கூடப்படுவன,

"திருமான் முருக னாகேச னிந்திரன் சேண்முநிலே
பொருமான் விமன் விசயன்மெய்க் கண்ணன் புகழ்த்தருள்
உருமான சீவன் ஸ்வேயு வள்ளல் வனசரிதி
தருமா மணிசங்கத் தேனுடைப் போலவஞ் சாற்றுவதே."

என வரும் செம்பராணும் அறிக. முருகன் - கட்டிவழியைமான்.
'கொடுஞ்சிலை' என்புழிக் கொடுமை வளைவுமேற்ற; 'கொடுமைமா
கிய சிலை' எனினுமாம். மதனவேன் - இருபெயர்ப் பண்புத்
தொனக; பிறிதினியைபு ளீக்கிய விசேடணமுமாம்; முருக
வேளை யொழித்தலான். 'மனிதர்ப் புகழ்த்து' என்புழி, உயர்
திணைப் பெயரி னீற்றுமெய் பொது விதிப்படி முடியாது தூண்டி
டாம் வேற்றுமைப்பணச்சிபாதலால், இயல்பாக வேண்டும்புத்து
விகாரமாயிற்று. கற்றதஞலாய பயன் கடவுளை வணங்கலே
அங்ஙனம் வணங்காக்கால் அக் கல்வியாற் பயனில்லை யென்பது
தோன்றப், 'பாழ்க் கிடைக்கும் புலமை' என்றார். இதனை,

“கடம வாதனை வல்லனை மென்று
 பாழ்க் காதனை மயிமனெ
 முயல்வாதனைக் குவவனெ மென்று
 கூறி னுங்கொம்பு பாரிசைப்
 பலமெ வரம்பெயி கமழும் பும்புக
 றூணைப் பாரிமன் பலவர்கா
 ளவம் பாதக நுக பாவகைப்
 கீடாத னைமுடி வில்லெயே.”

என்றும் கேவாந்தாறு முணர்க. பாழ்க் கிறைத்தல் - வீண்
 பொருத்தம்மேய்ம. இனி, ‘பாழ்’ என்பது ஆகுபெயராய்ப் பாழ்ப்
 பட்ட பந்தாகக் கண்ணத்திபதெனக் கொண்டு, ‘இறைத்தல்’
 ‘கிறைத்தல்’ என்னலும் ஒன்று. இனி, நாமுதலிய திரிகாணக்
 கட்டம் பாணிதத்திற் செலுத்தாது பாணிதத்திற் செலுத்த
 பெண்ட மென்பது தோன்ற,

“புன்றெழின் மனிதர்ப் பகழ்த்து பாழ்க் கிறைக்கும்
 புகை திர்த்தெனக் கருன்புரியாம்.”

என்றா மனிதராய்.

ஒன்று ஒரு தினம்-நாண் மிகுதியின்மைக் குறிப்பினின்றது.
 திரிபாதிக்களை யழிக்கப்பொருத்திய ஒரு தினமுமாம். இனி, முன்
 னேர்த்த திரிபாசங்கரா காலம் எனலும் ஒன்று. அப் பொருட்டு
 விளைத்தொகை. ஒன்றுதல் - பொருத்துதல். தோள்-கை; ஆகு
 பெயர். குழைதல்-வில்லாக விளைதல். ‘முன் வலியிலே தோற்றுக்
 குழைவுற்றோம், இப்பொழுதும் வடிவிலே தோற்றுச் சிறுமையுற்
 றோம்’ எனத் தினமும் நாணத்தால் மேரு தலை குனிந்து நிற்க,
 அநிக வன்னதமாக வளர்ந்தோங்கியது சோணகைல மென்பது
 கருத்து.

20. வெண் உரு சிறு புனைபுமா தவர்க்கு
 விருத்தசெய் துறம்பெரு மிடியுங்
 கொண்டநல் விரதத் தீர்க்கும்பாக் கையுமிக்
 கொடியனெற் கருளுநா டுநா கொ
 வன்டுழங் குவளை மலர்த்தடந் சீர்பின்
 மற்றைவா னவர்க்குரித் தன்றித்
 தண்டபுண் மகிழ்ந்து கொளமலர் சொண
 சைலனை கைலைநா யகனை.

(ப - னை) வண்டு உழும் குவளைமலர் - வண்டிகள் கிண்டி
 புதும் குவளைமலர்கள், தட சனையில் - அகன்ற சனையிலே.
 மற்றை வானவர்க்கு - பிரதேவர்களுந்து, உரித்து அன்றி - உரி
 மையாகாது, சண்டி உள் மகிழ்த்து - சண்டேசுர நாயனார் மன
 மகிழ்த்து, கொள - தரித்துக்கொள்ளும்படி, மலர் - சோணசைல
 னை கைலைநாயகனை - மலர்கின்ற சோணசைலநா கைலைநாயக
 னே!, வெள் திருசிறு-வெண்ணிற விழுதியை, புனைபுமா தவர்க்கு-
 தாக்கும் மிக்க தவமுடைய அன்பர்களுக்கு, விருத்த செய்து-அந்
 தாக அமுது செய்வித்து, உறும் பெரு மிடியும்-(அச்செலவினால்)
 நேர்த்த பெரிய தரித்திரமும், கொண்ட நல் விரதத்து - மேற்
 கொண்ட நல்ல விரதானுத்தானத்தாலே, தீர்க்கும் யாக்ககடம்-
 மெலியும் சீர்த்தையும், இ கொடியனெற்று-இத் தீமைமையனுக்கு.
 அருளும் நான் உளதோ - தந்தருளும் நாளும் உளதோ? (அநி
 யேன்.); (எ-று.)

(வி - னை) கற்பம் அதுகற்பகம் உபகற்பம் என்னுந் திருசித்
 தின் வகையுள் கொடிய பிணியுண்டாக்கும் சிலந்தி விழுதியும், வாழ்
 நாளோப் போக்கும் கருமைவிற மிருத்த செம்மைவிற விழுதியும், பக
 ளை இக்கு - இலப்புகிற விழுதியும் வறுமையுண்டாக்கும் மஞ்சள்திற
 விழுதியும் ஒழித்து, அனவிலலாத புண்ணியத்தைத் தரும் வெண்

சொல்லிவந்த தந்தல்வெண்டு மென்பார், 'வெண்டிசூழ
பெயர்' என்று. இதனை,

“கற்ப மென்றது கற்ப மென்று கற்பமென்றுஞ்
சிறப்பின் றிரு சீவமன் றுகு மித்திறத்தின்
முற்ப கர்த்தவெண் பொருக ளுக்குரிய வாய்மொழிந்த
கற்ப சர்க்கணம் உசக்க ணக்கான் சிலமொழிவாம்.” எனவும்,

“நிலத் தீப்பிணி தூம்பிர மாயக நீக்குங்
கொல மாஞ்சிகப் பிசையின்மை பீதால் குரவா
மேலு மித்திர கற்பம்பட தெடுத்திடு நீற்றிற்
சாஹம் வெண்ணீர் மெண்ணிலாப் புண்ணியந் தருமால்.”

எனவும் உரும் செய்ப்புகளா னுணர்க. இக் கருத்து,

(தணிகை - இராமனருள்பெறு படலம் - கசு, கடு, ககூ)

“உலகருக் குரிய மறைவழி வேட்கு
மோங்கிய வீரசையிற் பொடித்த
விவருவெண் னீறு வைதிக பூதி
யன்னது புத்தியே யளிக்கும்
மலமறு சத்தி பதிந்தவர்க் குரித்தாய்
உயங்குமா கமவழி தீக்கை
விலவசெங் கணலிற் பொடித்தவெண் பூதி
சிகரிவாச் சைவவெண் னீறு.”

“ஐத்தியே யன்றிப் புத்தியும் வெஃகின்
முகிழ்க்குமாற் சைவவான் பூதி
யத்தகு சைவ மூன்றதாவ் கற்ப
மனுக்கற்ப முபகற்ப மென்ன

வந்தம மான கற்பமென் னுரைப்ப
துரைத்தவாக் மயமனு பீவரமும்
பைத்ததா மரைமென் லடையின்வா னேற்றுப்
பரத்தமேல் வழுப்பினை உக்கி.”

“கூட்டுமா னென்தம் பொழிந்துறப் பிசைத்து
குவால்படத் திரட்டியோ மத்தி
னீட்டுமா வெரியிட் டெடுத்தரித் தானா
ந்நையமைத் திருத்தியோம் புத்தாங்
காட்டுமா மயத்தை விடித்துமுன் போலக்
காண்பதுதா மனுகற்ப மற்ற
தோட்டெரி மேய்த்து வனம்படு கீற்றை
யனாத்தவா மருற்றுவ தாகும்.”

என வருஞ் செய்யுட்களில் விசிடமாகும்.

தரித்திர மில்லாமையும் சரீர மெலியாமையுமே உலகினர்
விரும்பாதிற்க, அவ் வலகினர் கொள்கைக்கு மாறாக அடியார் தமக்
கழுது செய்வித்தலா லுண்டாகும் வறுமையையும் அரியவிராதிக
ளால் இளைக்கும் யாக்கையும் தமக்கு அருளல்வேண்டி மென்பார்,
‘மா தவர்க்கு விருந்துசெய் துறம்பெரு மிடியும், கொண்டால்
விரதத் திறைக்கும்யாக் கையுமிக் கொடியனே ந்கருளுநா ளுளதோ’
என்றார். இதனை,

(திருஞான சம்பந்தர் புராணம்-கௌ)

மண்ணி னிப்பிநந் தார்பெறும் பயன்மதி குடும்
அண்ண லாடி யார்தமை யழுதுசெய் வித்தல்
கண்ணி னுலவர் கல்வழிப் பொல்வுகண் டார்த
லுண்மை யாமெனி னுலகர்முன் வருகென வுரைப்பார்.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

இங். தானத்திற் சிரத்தது அடியாருக்குச் செய்த மன்ன தானமும், தந்திற் சிரத்தது சிவவாதமு மென்பது தோன்ற, 'மா தடங்கு விருத்திசெய் துறம்பெரு மடியும், கொண்டால் வித்தத் திரிக்கும்பாக் கைப ழலிக்குற னுளதோ' என்றார் அப்பெருமையம்.

அன்னதானம் சிவத்தமையம் [நீருநியையாடல் புரையம் - ழந்தி விசேஷப்படலம் 6 - வதுசெய்யுள்,

பொருட்டி ழுட் டலைமை யெய்தம் பொன்னெகிச் சூடுமி மேரு
தருக்களிற் றலைமை காருந் தண்ணருத் தெய்வ தாரு
விருப்பது சிவன்வ தம்முன் மமடகம் டரவு மேதம்
அருட்டம் தானத் தம்முன் டுதும் தாமன்ன தானம்."
என வரும் செய்புனானு முணர்க.

உட்பெருமானே இம் மலைவடிவா யிருத்தலால், அவர்மேற் றுண்டு மலர்களெல்லாம் அருச்சித்த புட்பங்களைப்போல நீர் மால்யமே யாதலால், வளைத் தேவருக்கு உரிமையின்றிச் சண்டி கெகாருக்கே உரிமையாதல் தோன்றச் 'சண்டியுண் மகிழ்த்து கொள்ளுநர். 'இக் கொடியனேற்கு'என்புழி இகாச் சட்டு இழி வப் பொருளது. குவளைமலர் சுனையில் மலர் சோணகைசல மெனக் கூட்டுக.

21. வந்துமா மறவி யெனதுயி ருண்பான்

மயிலையுண் சிவனினிற் கின்றான்

முத்தி யெனையா னத்தவா ரிதியின்

அழகுற விடுத்தருள் புரிபாய்

வந்துமா மலையே யென்றுசா திப்ப

நனைமலர் வேங்கையு மசோருஞ்

சத்துமேன் முளைப்பச் செய்துகொள் சோண

கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப-ரை) கீதம் மா மலையே என்று சாதிப்ப - (சிவசொருப
மெனக் கொள்ளாது) உளர்த்த பெரிய மலையே யென்று (அபக்
ருவிகள்) உறுதி கூறும்படி, சீனை மலர் வேங்கையும்-தேன் செறி
ந்த மலர்கமையடைய வேங்கையும், அசோகம் சந்தும் - அசோ
கும் சந்தனமுமாகிய மாக்களை, மேல் முடிப்பு செய்துகொண் -
மேலே உதிப்பச் செய்துகொண்டு விளங்கும், சோணாசைலனே
நகலாபாகனே - சோணாசைலனே! கைலாசமாகனே, மா மறல் -
காட டிரமன், வந்து-ஒடிவந்து, எனது உயிர் உண்பான் - எனது
உயிரை அபகரிக்கும்படி, மயிலை உண் சிரலின் - நீனைக் கவா சீந்
கும் மீன்குத்திப் பறவைபோல, சீர்கின்றான் - சீர்கின்றனன்;
சீ முந்தி - தேவரீர் (அம் டிரமன் கவரும்) முன்னரே, எனை -
அடியேனை, ஆனந்தம் வாரிதியில் - துன்பக் கடலில், மூழ்குற
விடுத்த - மூழ்கிடச் செய்து, அருள் பரியாய் - அருள் புரிவோக;
(எ - ச.)

(வி-ரை) வந்து மா மறல் - மா மறலி வந்து என மாற்றாக.
வந்து - பகைத்து வந்துமாம். மா - கருமை; மா மறல் - சிறு பரு
மைமடைய டிரமன் என்னலும் ஒன்று. இத் தேகம் ஒரு கணத்
தும் வில்லாது அழிம மென்பது தோன்ற, 'மாமறலி யெனதுயி
ருண்டான் மயிலையண் சிரலின் சீர்கின்றான்' என்றார். துறை,

“சென்றன சென்றன வாழ்நான் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்றி.”

என்பதனால் அறிக.

மறலி - டிரமன். மயிலை-யின். சிரல் - மீன்குத்திப் பறவை.
அம் மீன் நீரினமுந்தினல்லது சிச்சிவக்குத் தப்பாததுபோல, பே
ரின்பத்தி னமுந்தினல்லது துயமனுக்குத் தப்பி மயித் தீன்றென்
பது தோன்ற, 'முந்திச்' யெனையா னந்தவா ரிதியின் மூழ்குற
து

கந்தசுருஷ ஸ்ரீமதி என்னும் திருவன் ஸ்ரீமதி மனைக் கடரும்
 ஆம்மாவல்லாது மீ துத்திப் பசுவை விலகுதல் போல், ஆனந்த
 சமுத்திரத்தில் ஸ்ரீமதி என்னைக் கடரும் ஆம் வல்லாது இயம
 எகலம்பமும் பாணந்த சுமுத்திரத்தில் ஸ்ரீமதித்தல்வேண்டு
 மென்பதாம்; எனவும், இச் சோணகையம் சிவ சொரூபமே
 மெனப் பத்தவிகன் கொள்ளுதற்குக் கருவியாகச் சுருதிகளை
 எட்டப்பதுபோல், அபக்தவிகன் மலையே யென்று சாதித்தற்
 துக் கருவியாக வேட்கையாதிய மாக்களை மேலே ஸ்ரீமதிப்பச்
 செத்துகொண்டு விளக்காரின்றனர் என்பதாம்; எனவும் கருத்
 தாகக் கொண்க, சந்தல்-உளர்தல், 'சந்துமாமலை' என்பதை வினைத்
 தொகையாகக் கோடலும் ஒன்றும், 'சந்துளான் மலையே யென்று
 சாதிப்ப' என்னும் பாடத்திற்குத் திருமால் அடிதேடத் தொடங்
 கிய காலத்துச் செல்லச் செல்ல மலையாகவே காணப்பட்டமை
 மால்-மலை மென்றே சாதிப்ப' எனப் பொருளுரைக்க, சாதித்தல்-
 சிவ சொரூபமாத லுண்மை தெளிமாது உரைத்தல், சந்துளான் -
 சங்கிலைமடைய திருமால், சந்து-சங்கு, சாதிப்பச் செய்துகொள்
 றனக் கூட்டுகே.

22. புனந்த பமர் பொழியமா தவர்கட்

புனன்மறு கிடைப்பொடி யடக்கத்
 தாமொழி மனை தூதுபோம் பயனில்
 சொற்பதர் புடைத்தினைக் கின்றேன்
 பழமுனர் மிகுபெ ருருவமாய் வரினு
 மிருவரு முணர்த்திடி னன்றத்
 தாமுணர் கிலரென் றெழுந்துயர் சோண
 கையனை கைலைநா யகனே.

(ப - னா) மாம் உணர் - நாம் (எல்லாராலும் எளிமையில்)
 அறிபத்தக்க, மிகு பேர் உருவம் ஆய் வரினும்-மிக்க பெரிய வடிவ

மூடையேமாய்த் தோன்றினும், இருவரும் - (பாமலிட்டுனோக்
கள்) இருவரும், உணர்த்திதின் அன்றி-(அகத்தே) உணர்த்தின
வன்ற, தாம் உணர்கிலர் என்று-தாமுனரும் ஆற்ற விலவென்று,
எழுத்து உயர் - (காட்டுவான்) ஒக்கி புயர்த்து கீழ்தும், சோண
சைலனே கைலாயகனே - சோணசைலமோ!, கைலாயகமோ!,
அமர் குமழை பொழிய-தேவர்கள் புய்ய வருஷம் வருஷத்த
வும், மாதவர் கண் புனல் மறுகிடைபொடி அடக்க-சிறந்த தவர்க
ஏடைய கண்கள் (ஆராமையாற் பொழித்த) ஆணந்த அருவ நீரு
வீதியிலுள்ள பொடிகளை அடக்கவும், தூ மொழி மனை-செய்ய
மொழிகளையுடைய பாவைநாச்சியாது திருமனைக்கு, தீ தூது
போம் - தேவர் தூதுபோகக் கூடிய, பயன் இல் - (அவ்வளவு)
பொருட் படியோசனை மில்லாத, சொல் பதர் - சொற்களாகிய
பதர்க்கு, புடைத்து இலாக்கின்றேன் - தூற்றித் தூற்றி மெலி
கின்றனன் (என் செய்வென்!); (ஏ - ஹ.)

(வி - ரா) சுத்தாழர்த்தி நாயனாது திருப்பாடல்களாக்
கேட்டு அவர் விரும்பியபடி சென்ற சிவபெருமானது பெருமை
தோன்ற, 'பூமழை யமர் பொழிய மாதவர் கட்புனல் மறுகிடைப்
பொடியடக்க' என்றார். பூமழை - மலர் மாரி. அமர் - தேவர்;
மாணமில்லாதவர்; ஒர் கற்பத்தி வழியுமவரை 'அமர்' என்றது
மங்கல வசுக்கு. கட்புனல் - கண்களினின்றும் பொழியாதன்ற
ஆணந்தர் எனினுமாம். மறுகு-வீதி. பொடி-தூளி. அந் நாயனா
து பொருட்பய னிராம்பிய சொற்களையுடைய துதியின் பெருமை
தோன்றவும், அப்படிப்பட்ட பொருட்பயன் சிறிதும் பெறாத
சொற்களாகிய பதர்களையுடைய தமது துதியின் தாழ்மை
தோன்றவும், 'தூமொழி மனை தூதுபோம் பயனில் சொற்
பதர் புடைத்திலாக்கின்றேன்' என்றார். தூ மொழி - தூய்மை
யாகிய மொழியையுடையாள் (பாவை நாச்சியார்); இது பண்புத்

தொலைக்கப்பட்டதும் பந்தம் அன்மொழித் தொகை. தூய்மை = பந்தத்தின்; கண்ட இனமே மேற்படும்.

தூதுபோம் பயன்-தூதுபோதல் கேதுவாகிய பொருட் பெறல். 'பொய்யயன்' எனக் காரியத்தைக் காரணமாக வபசரித்தார்; தூதுபோதல் = காரியம். பயன்ச் சொல் = காரணம்.) 'போம்' என்றும் பொய்யசகம் காரியம்பொருட்டு எளினு மமைபம், 'பயனாக' காரணம் உவா' என்பதில்தோல. போரும் என்பது 'போம்' என்றும். படைத்தல்-கண்டிச் செய்யுளாகத் தொடுத்த வளம் பெய்து, 'பதர்' என்பதன் கேற்பப் 'படைத்து' என்றார். சாட்சியாக, தூது நிரூபணங்கள் பெருமானே தூதுஞ் செல்லு காலகேது 'கட' பொருட்பயனிடம்ப் சொற்களை யுடைமையின் பயனாய் பெற்றனர்; யானே, அப்படிப்பட்ட பொருட்பயன் பெறும் பொருது சொற்களாகிய பதர்களைப் புடைத்துப் பயன் மாதம் பெருது மெலியான்றே னெனத் தம்மை யிழித்துக் கூறினவரது. தனது தற்போதக் குறைவு தோன்றச் 'சொற் பதர் படைத் திரைக்கின்றேன்' எனக் கூறுதலும் ஒன்று. 'யாம்' என்பது சிவபெருமானே. 'திருவர்' என்றது பிரமலிட்டுணுக் கவர். 'உணர்கவர்' என்பதில், கில்-ஆற்றலை யுணர்த்துவதோ டுணர்ச்சொல். இம் பெதிர்மறைமூற்றில் எதிர்மறை ஆகார ம்பெயரில் பணர்த்து கெட்டது. இனி, 'கில்' என்பதனினையே பதிர்மறைபோடு ஆற்றலை யுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல் எனக் கேட்டவரும் ஒன்று. யாம் வரினும் (யாம்) உணர்த்திடி னன்றி திரு வரும் தாமுணர்த்திவர் என இடையும்.

23. கழைமொழிக் கொடியோர்க் கேவல்செய் துடலங்
கமருகு யமித்தின்மங் குறாமல்
கழைவறத் துரத்துன் நிருவடிக்க மலம்
விழைகுரர்க் கேவல்செய் திலனே

மனதமதத் கலிசல் பாணமத் தகம்பம்
வள்ளுகி ரோடுசெல் லரிமா
தழைசிதைச் சிம்புன் கொண்டேயுந் தோண
சைலனே கைலாச யகனே.

(ப-ண) மனத மதம்-மனதபோலும் மதம் பெருக்கும், களி-
செருக்குமுடைய, வல் பாணை-(உத்தம) இலக்கண மனதத் தாணை
யினது, மத்தகம் பாம்பு-மத்தகத்திலே செலுத்திய, வல் உகிரோடு-
கூர்ய கைக்கனோடு, செல் அரிமா-செல்கின்ற சிங்கத்தை, தழை-
சிதை சிம்புன் - தழைக்க சிறகுபோடியுடைய சரப்புன், கொண்டு
எழும் - (அதிசயபமாகக் காலி எனக்கனால்) தூக்கிக்கொண்
டெயுக்கின்ற, சோணாசைலனே கைலாசயகனே-சோணாசைலமே!
கைலாசயகனே!, கதை மொழி கொடியோர்க்கு - கரும்பினிரசம்
போலும் துணிய மொழிக்கே-யுடைய பூக்கொடி போல்வாரான
பெண்களுக்கு, வல செய்து - (அவரேயிய) வலந்தெழுந்தெச
செய்து, உடலம்-(அரிதிற்பெற்ற)தீச்சீரம், கமர் உரும்-பூயின்
கெட்டி லுற்றிய, அமிழ்தின் மக்குமல் - அமிர்தம்போல
வீணே உழியாமல், விழைவு அற துறந்து - சகல பற்றுக்களோ
யும் முற்ற வொழித்து, உன் திருவடி கமலம் - அமது திருவடித்
தாமரைகளையே, விழைஞர்க்கு - விரும்பி நிற்கும் சாணர்க்கு,
வல செய்திலனே - திருத்தொண்டு செய்யாதவனானேன்
(என் செய்வேன்!); (எ-ழ.)

(வி - ண), கதை-கரும்பு; அத னிரசத்தை யணர்த்தினம
பால் ஆகுபெயர்; (பொருளாகுபெயர்.) கொடியோர் - பூக்கொடி
போல்வாரான பெண்கள்; 'கொடுமையோர்' என மற்றொரு
பொருள். 'கொடியோர்' என்பதற்கென்க 'மக்குமல்' என வருந்
திக் கூறினார். உடலம் - 'அம்' சாரியை. கமர் - பூயின் கெட்டி
பட்ட. அந்த துறத்தல்-முற்றத் துறத்தல். 'விழைஞர்' என்புழி, ச-

பெரியபட்டி. அப்பர் பெருமை தோன்ற, 'எவல் செத்தில
னெ' எனத் திருநெல்விக்கு உத்திரும். திரு, கொடியோர்க்கு எவல்
செத்தா முடி தரப் பென்பது தோன்ற, 'மக்குறாமல்' என்றும்,
அப்பார்ப்பகல் செய்தலினால் தீண்டமென்பது தோன்ற, 'எவல்
செத்திலனெ' என்றுங் கூறிஞர் எனக் கொடலும் ஒன்று.
பாதங்கத பொழிந்து தீண்ட மன்க்கும் அயிர்த்ததைப் பெற்றோர்
த. முல் அருத பெய்ப்பட் சித்திப் பயன்படா தொழிந்தாற்போல,
வீட்டாழை சிற்பும் காள் பெறுப் பயினை பெறுது வீண் படாத
பட வீண் அப்பார்ப்பு எவல் செத்தல்வேண்டும் என்பதாம்.

மனது மதம் - மனதுபோலும் மதம்; திரு உவமைத்தொகை.
மன்கள் - உதட்டக்கழுமாம். களி - செருக்கு. கல்யாணை - உத்தம
பு. கணா மனத்தையான. 'கல்' என்றது உத்தம இலக்கணத்தை.
உத்தம இலக்கணமாகது காண்கு கால்களும் கோசமும் துதிக்கை
மட வாலமாகிய ஏழுதட்டும் கலத்திலே தோய்தலும், காலில்
மெண்மையான கரும், கால் கால் உடம்பு துதிக்கை கோம்ப
என்னும் உத்தரல் கோல்வ வல்லதும், தறுகண்மையும், செம்புள்ளி
உத்தமத்தகமும், சுறுகுபோன்ற செவியும், மும்மதமும் உடைத்
தா ப்ருத்தல் முதல்கொம். இவற்றை,

பிங்குல நீகண்டு - அநுபோக வகை-உகஉ)

"காலோர் நான்துத் தனிக்கையுங் கோசமும்
வாலுறப்போ டேழு மாலில் தோய்வதும்
பாறுஞ் சங்கும் போலங் காலுகிர்
காலினுத் தன்றனிக் கையினு மெய்யினும்
வாலினு மருப்பினும் கோறல்வல் லதுவா
யேதழுது முடர்ந்தொன் பான்முது நீண்டு
பகின்மூன் அமுதஞ் சுற்றுடைத் தாகித்
தீயுயிற் சிறுகண்ணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்

மூன்ன் பயர்த்து பின்ன் பணித்தாய
நீடானை யாசவா வாரு மென்ப.”

என உரும் குத்திரத்தா னுணர்க.

பாய் உகிர் - வினைத்தொகை, உன் - கூர்மை. திது

“வயிரமும் வள்ளும் உசியும் லைய
மடலு சிசிதமு மன்றும் பூவு
மாருங் கூர்மையி னபிதா னம்மே.”

சன உரும் பிங்கலநீதைச் குத்திரத்தான் விளங்கும். ‘அரிமா’ என்புழி இரண்டனுருபு வீக்கம்; அரிமா - சிங்கம்; திருபெய ரொட்டு. சிம்பன்-சரபம்; (எண்காற்பன்). டானை மத்தகத்திலே பாய்த்த கத்திதோடு அதனை பூர்த்து செல்லுஞ் சிக்கத்தை அந்த மாயையோடு சரபங்கொண்டு செல்லும்; அப்படிப்பட்ட சாரலை மடைபடது இச் சோணசைல மென்பதாம் இதனால் யானைக்கும் பகை சிங்கமெனவும், அச் சிக்கத்திற்குப் பகை சரபமெனவா விளங்குதலே மன்றி, எளிதானா உலமா ரடித்தால் அங் உல்டா னாத் தெய்வமடிக்கும் என்னும் மூதுடையம் விளங்குதல் காண்க.

24. கார்தரு சுருண்மென் குதற்சிறு துதற்பூங்

கணைபுரை மதாரிக் கருங்கட்

டார்தரு குவவுக் கொங்கைநுண் மருங்குந்

நையலார் மையலென் றெழிவேன்

சீர்தரு மணியி னணிந்தன வெனக்கட்

செவியுமொண் கேழலின் மருப்புந்

சார்தரு முலக விளக்கெனுஞ் சோண

சைலனை கைலைநா யகனை.

(ப-ரை) சீர் தரும் அணியின்-(முன்னே) சிறப்பமைந்த ஆப ரணமாக, அணிந்தன என-தரிக்கப்பட்டனபோல, கட்செவியும் -

மட்டம், ஒண் செவ்வின் மருட்டம் - அதேயப் பன்றிக்கொம்பம்,
சார்த்தம் - தீய்பொழுதம் - சிலபெற்ற, உலகவிளக்கு எனும் -
உலக சிவமணக கொண்டாடப் பெறும், சோணகையினே கைலை
காயகனை - சோணகையகனே! கார்த்தரு - மெகம்
மடால், சுருள் மெல் குழல் - சுருளுற்ற மெல்லிய கூத்தலும், சிறு
ததல் - சிறிய செவ்வியம், குகணை படை - கூரிய அம்பைப் போத்த,
- கா அந் கருகண் - கனி - மடந்த செவ்வியப் பார்த்த பெரிய கண்க
ளும், தார்த்தரு குவடி கொணக - ஆம் ஆண்ட குவீத்த தனக்க
ளும். குண் மருத்துவ இடைபுறமடைய மகனிரால்
அவ்வுருத், மடமல் என்று ஒழிவேன் - மயக்கக்கோ என்று நீக்
கப் பெறுவான்: எ - மு.

'யி-சா) 'கார்த்தரு' என்பதில் 'தரு'வும், 'அணிந்தனவென'
என்பதில் 'என'வும் உவமவுருவிடைச் சொற்கள். சுருள் குழல் -
விளைத்தொகை. 'பூங்கண்டபடைகண்' என்பதற்கு 'மனமத பாணங்
களுள் தகையாமல் குவீதாமல்களையொத்த கண்' எனலுமாம்.
மகனிற்கு மூன்றுநடம் - சிறுத்தும் மூன்றுறுப்புப் பெருத்து
மருத்தல் உத்தமவிலக்கண மாதலால், 'கார்த்தருகருண்மென்குழற்
சிறுநுதல் - குகணை படைமதாரிக் குருங்கட், கார்த்தரு குவடிக்கோ
ங்குத நுய்யமருங்குற் கையலால்' என்றார். அவையாவன: சிறு
ததல், சிற்றிடை, சிற்றடி; தடக்கண், தடமுலை, தடவல்குல் என்
பனவாம், இவற்றை,

(கவிநீகேசகை - முல்லையக்கலி)

"இகல்வெந்தன் சேனை மறுத்தவாய் போல
கவில்குற் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
ததலடி தசப்பென மூவழிச் சிறுகித்
கவலைமாற் காமனும் படையிடு வனப்பினே
பகலாக்க ணையாற்றி மலமந்து பெயருக்கா

னகைவல்சென் யானென்றென் னும்போல் படைதொட்ட
விலாட்டி ரீனின பெவண்டிதத்தே னெல்லாடான்.

என உருஞ் செம்புனா னு:

அணித்தன என்பதில் படுவிருதி் தொக்கது. கட்செம் - கண்
கொடிய செவியாகவடையது (பாம்பு); அன்மொழிப் பெயர்.
'ஒண்ணம், தைவல்' என்பன அக்கு என்னும் பொருளான. 'தார்
தரும்', 'உலக விளக்கெனும்' என்னும் பெயரெச்சங்கள் 'சொண
சைலன்' என்னும் ஒரு பெயரைக் கொண்டன. உலகவிளக்கு -
உலகளைத்திற்தும் மலவிருளோ போட்டி ஞானப்பிரகாசத்தே
உண்டாக்கத் தபம்.

25. நந்துகைத் தல்த்து நாரணற் கபந்து

ரவமணிக் காகரீ ருந்து

பைந்துறம் குறித்து பாட்டியுங் கான்பான்

மதித்திடா னுனைபெதிர்த் திலரே

பைந்துகைத் தனிக்கோட் டொருபெருங் கரிநு

மறுமுகம் படைத்ததிக சரிபுர்

தந்தெமைப் புரக்குங் கருணைகூர் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) ஐந்து கை தனி கோடு ஒரு பெரு களிறும் -
ஐந்து திருக்கரங்களையும் ஒற்றைக் கொம்பையமுடைய (வீராயகக்
கடவுளென்னும்) ஒரு பெரிய யானையினையும், அறுமுகம் படை
த்த கேசரியும்-ஆறுமுகங்களையுடைய 'சுப்பிரமணியக் கடவுளென்
னும்) சிங்கத்தினையும், தந்து - தோற்றுவித்தருளி, எமை டாக்
கும்-அடிமையாகிய எங்களைக் காத்தருளும், கருணைகூர்-கிருபை
மிக்க. சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சோணசைலரே! கைலை
நாயகரே!, நாரணற்கு தந்து - வலிவீண்புர்த்திக்குச் சங்கமும்,

அதன் பின்னர் காகர்-பிட்டுதலுக்கு உடனடி குயின்ற கமண்
 டல சிந்தையும், நக தலத்து திருத்தம் - திருக்காக்களினி-த்து
 வாய்விடுதலும், மைத்து உட குயித்தும் ஆட்டம் - (முறையே
 உடர் சிந்தையில்) உணமை பொருத்த ஊழியம் திருமுடியில்
 திருமுச்சுள கு செத்தும், கான்பான்-புத்தியால் உம்மைக், காண,
 பதித்திடாது - மதிபாது. உண எயித்திலர் - (அகக்கரித்தமை
 பாடி உம்மைக் காறாயினர் (என்ன); (எ-து.)

(வி - நா) தெய்வத்து சந்தையத்தில் மீணவ நாதர்
 தொன்றுந் தக்கத்தொனி செத்தம் திருமுச்சுள முதலிய அபி
 யோசனை செத்தம் புகிந்தின் அடயார்களுக்குத் தரிசுநர் தருவது
 அபயமாட்டுதல், அட்டவம் செப்பாது அவ் விருவரும் அகக்கரித்
 துத் தட்டப் பக்கனர் என்பார், 'நத்துகைத் தலத்து நாணம் கய
 ம்ந் அடயனிக் காகர் ஈருத்து, மைத்துநக் குறித்து மாட்டியுங்
 கான்பான் மதித்திடா துணயெயிந் திலரே' என்றார். 'நத்து'
 என்றது பாடுசுசந்தியத்தை. காகம்-கமண்டலம். மைத்துநக் குறித்
 தல் - பலவகைகண்டு தொனிப்பித்தல். நாணங்குக் கைத்தலத்து
 ஈருத்தம் 'குயித்தம்' என்றும், அயற்குக் கைத்தலத்து றீரிருத்
 தம் 'ஆட்டம்' என்றும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இனி,

அன்பர்க் கெனியரும் அல்லர்க் கரியருமாதல் தோன்றக்,
 'குயித்தம் ஆட்டமும் காண்பான் மதித்திடாது, உண யெயிந்தில
 ரே' என்றார் எனினுமாம். காண்பான் - காண; பாளிற்று வினை
 யெச்சம்.

26. வினையரும் பகலிக் கிறைமணப் பந்தர்
 விருந்தினுக் குதவிலேன் முந்திற்
 அணியார் செவ்வான் வந்தனன் பதர்
 யுதவிடென் முயரொழித் தருளா

மினி பனபர் தம்தின் பொதியமால் வரைபோ
விசைக்குருகாத மலையின்
நனைடையின் நீஞ்சொற் குருகுறுஞ் சோண
கைசலனை கைலாய மகனே.

(ப - ரை) இனிய பை தம்தின் - இனிய பசிய தம்தினை
யடைப, மால் பொதியம் வரைபோல் - பெரிய பொதிய மலை
போல, விசைக்கு உருகாத - திராகத்திற்கு உருகாமல், இம்
மலையின் - பனிமலையின், தனையையின் - புத்திரியாகிய அம்
கையின், நீம் சொற்கு - இனிய சொற்கு, உருகுறும் - திராகத்
தன்மை வாய்ந்த, சோணகைசலனை கைலாயமகனே - சோண
கைசலரே! கைலாயமகரே!, வினா அரு புகலிக்கு இறை - வினா
யற்ற சீர்காழிக்குத் தலைவராகிய ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்,
மணம் பந்தர் விருத்தினுக்கு - தமது திருமணப்பந்தரி வளர்த்த
முத்தி விருத்தினுக்கு, உதவிலேன் - யான் அடையாமல் போய்
னேன்; முத்திற்று - (அது அடியேன் இச் சீர மெடுத்தற்கு)
முற்காலத்தது (ஆயினமையின்), உனை இரந்திவான் வந்தனன் -
தேவரீரை வேண்டி (அம் முத்தி பெற) அடைந்தனன்; உதவ
உதவி - தேவரீர் உமது பதவியளித்து, என் துயர் ஒழித்து-எனது
துயரத்தை யொழித்து, அருளாய் - அருளாவேண்டும்; (எ - று.)

(வி - ரை) 'வினையரும்' என்புழி 'அருமை' சண்டி இன்மை
மேற்று. புகலி ஆளுடைய பிள்ளையாரால் சிறப்பெய்திற்றென்பார்,
'புகலிக்கிறை' என்றார். புகலி - சீர்காழி. 'இறை' என்றது திரு
ஞானசம்பந்தரை. மணப்பந்தர் என்றது ஆச்சாபுரத்தில் திருஞான
சம்பந்தருக்கு நிகழ்ந்த திருமணப் பந்தரை. பந்தர் - பந்தல் என்ப
தன் போலி. விருத்து - பதுமை; அது பண்பாருபெயராய்ப் புதி
துண்பிக்கும் முத்தி யின்பத்தைச் சுட்டி நின்றது. உதவல் - தரு
ணத்தில் அடையப் பெறுதல். சீர்காழிக்குத் தலைவராகிய திருஞான

கடந்தபூங்கி காமனார், திருமணம் காணவந்தவர் பரிசுனர் ஈகா
வாசிகளாயினவாடக உன்றிப் புப்படைத் தொதுங்கி வன்ற ஓர்
காணவாடகம் சோதியம் கலப்பத்துத் தாம் கலந்தாராதலின்,
புறும் அங்கிருப்பின் பார்த்தனை யின்றியே அச் சிவபதம் பெற்
பெற்றான்; அது முத்தினையின் தேவரை யாசிக்கலாய்ந்து
காணார், வினையரும் பகல்க்கிடை மணப்பந்தர் விருத்தினுக் குத
வெண் முத்தி, முனையாக்கிவெண் வந்தனன்' என்றார். இதனை,

பூங்காபுரப் புராணம்

“பொழிப்படைத்துத் திடுபகல்க் கவுண்யர்தம்
தலத்துநித்த பனிதர்த்த
பென்னருவ கருணைகதன் மூககோக்கிப்
பெருகெருப்புக் கிட மின்றி
செழுமையற மைத்தெழுத்தி னுருவதுவா
யினையெடுத்தித்த முத்திக்
தழல்வடிவாப் வினக்குபெருஞ் சோதியிடைப்
பகுதியெனச் சாற்றி னூரால்.”

“பின்னவகை மணக்காண வந்தவருந்
தவர்களுட னின்ப வீடு
தன்னையற வினைந்தனைய மாதலத்தி
வினையினிது சார்ந்து னோரு
மன்னுறச்சென் டடைந்ததற்பி னெனையாரு
மெழிற்காழி உள்ள லார்தா
மின்னிடைப்பூங் கோதையுடன் சென்றனைய
சோதியினுண் மேவீ னூரால்.”

என்றும் செய்துக்கொனு முணர்க. இவ் வாசிரியரும் இக் கருத்
துப்பற்றியே,

“வாய்பெயர்வக் கொள்பவன் உண்பவன் பேரின்ப
வாய்பெயர்வக் கொள்ளுகொள வட்டநாட்—செய்தவா
தெய்வம்மயி வெங்கணிருத் தேதுபரித் தெய்வத்தேனோ
மெய்ப்பிறப்பித் வெங்கையடை மோட்.”

எனப் பிறுண்டும் கூறியவ்வாறு. அகத்தியனார் இராவணனைக் கத்தருவத்தாற் பிணித்த ஞான்று அவர் இசைக்கு உருகிய போதிமலையோலாது, சிவபெருமானே மலைவடிவா யிருத்த லன் சாட்டிகையின் இனிய சொந்த உருகு மயமாயினர் என்பார், ‘போதிமலால் வடைபோ வசைக்குரு காதிம மலையின்நிலையை உன் திருச்சொற் குருகுமுற் சோணசைலனே’ என்றார். ‘இம் மலையின் நிலையை’ என்றது பனி மலையின் பத்திரியாகிய அம்பிகையை; (தலையை - பத்திரி). பிறவிசுருதிய அவாத்தன்புற்ற அடியென் அப் பிருத்திற்ரு உதவிலனேனும் இன்று தேவரீரது பத மரத்தலால் அருகல்லேண்டு மென்பது கருத்து. பதம் - பதவி; திருவடியுமாம்.

போதியமலை இசைக்குருகிய சரிதம்:—

இசையிலே தருக்கிய நாடதருக்கு அதனை யொழிக்க நினைத்த திருமால் மேருவில் தவம் புரியும் ஆத்தசநேயரிடம் வேறு காரியங் குறித் தனுப்பலும், மகதியாழினை வாங்கி மேக ராகக் குற்றிஞ்சியைப் பாடி அம் மலையை உருகுவித்து வீணையை வைக்க இறுகிய பின்பு அவ்வாறு உருகப்பாடி அவ் வீணையை யெடுக்க முடியாமல் காரதர் தோற்றார்” என இசைதூலவர் கூறுவது போலப் போதியமும், அகத்தியனார் தன்கணிருந்து, இராவணனைக் கத்தருவத்தாற் பிணித்து, இராகத்தரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கிய ஞான்று அவர் பாடிய இசையால் உருகியதுபோலாம். இது, “தேவ ரெல்லாருங் கூடி, யாஞ்சோ விருத்தவின் மேரு தாழ்ந்து

தென்றைக டட்டித்தது; தென்ற அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தம்
 துள்ளி வந்து அடைய வேண்டிக்கொள்ள, அவருத்தென்றிசைக்
 கப் போகின்றவர் கங்கையா ருழைச்சென்று காவிரியாரை
 வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யவதக்கினியாருழைச் சென்று அவர்
 மகனார் திருணதாமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத்தியனா
 ருழைச் சென்று அவருடன் பிற்த குமரியார் உலோபாமுத்
 தையாரை அவர் கொடுப்ப தோன்று தீர்த்தப் பெயர்ந்து, துடரா
 பதிப் பொத்து வில் கட்டித் தெருடி மண்ணல் வழிக்கண் அடர்
 பதினெண்மனையும் பதினெண்கோடி வேளிருள்ளிட்டாராயும்
 அருடாசனையும் கொண்டபோந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப்
 பொயின்னணருத்த, திராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து,
 திராகையரை ஆண்டு இயக்கையை விலக்கித் திரணதாமாக்கினியா
 ராகப் தொல்காப்பியனாரை சோக்கி, “ஓ சென்று குமரியாரைக்
 கொண்டு வருக” எனக் கூற, அவரும் “எம்பெருமாட்டியை
 எங்கண் கொண்டு வருவல்” என்றார்க்கு, “முன்னாகப் பின்னாக
 வாங்கொல் கீனம் அகலம் தின்றுகொண்டு வருக” என்ன, அவரும்
 அங்கண் கொண்டு வருவறி, வையை சீர் கடுகிக் குமரியாரை ஈர்த்
 துக்கொண்டு போகத் தொல்காப்பியனார் கட்டளை யிறந்து
 சென்று ஓர் வெதிற்க்கோலை முறித்து திட்ட, அது பற்றி யேறி
 ஓர்; அது குற்றமென்று அகத்தியனார் குமரியாரையும் தொல்
 காட்டினாராய்வு சுவர்க்கம் புராப்பி ரெனச் சபித்தார்; “யாக்கள்
 ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருக்க எங்கோச் சபித்தமையான் எம்
 பெருமானுஞ் சுவர்க்கம் புராப்பி” என அவர் அகத்தியனரைச்
 சபித்தார். அதனான் அவர் வெருண்டாராதலின் அவன் செய்த
 துலைக் கேளற்கு வென்றா ரென்க.” எனவரும் தொல்காப்பியம்-
 கிறப்புப் பாடியும்-நட்சிணர்க்கினியம் உரை விசேடத்தில் நன்கு
 விளங்கும்.

27.

‘ருங் கலமே மழுதமே பெனப்பெண்
பெதையர்ப் புகழ்த்சுவர் திரிலேன்
றுத் தொடர்திற் பித்தவென் கணுநீ
பா லநிந்துநீ புகழீந்.
கண்ணுறுங் கவிவகூ ரவயவங் கார்துங்
கநீர்கனு றுயிரங் கோடித்
தன்மரிநங் காவா துயர்த்தெழுந் சோண
சைலனே கைலாசா பகனே.

(ப - ரை) கண்ணமம் - காணப்படும், சுவின் கூர் - அசுது
மிக்க, அவயவம் கார்தம் - குடயவங்களை மறைத்தும், துருமாம்
கோடி கதிர்கள் - தூயக்கக் கோடி ருட்டர்ப்போதும், தன் சிறம்
காவாத - குறித்த ஒளியை மறையாத, உயர்த்து எழும் - வளர்
தோங்கிய, சோணசைலனே கைலாசாபகனே - சோணசைலனே!
கைலாசாயகரோ!, பெண் பெதையர் - பெண்களுள்ளே மிக்க
பெதைமையுடையவரையும், பெண் ஒரு கலமே - பெண்களுக்குள்
அரிய ஆபரணம் போல்படரோ!, அழுதமே என - அழுதம் போல்
படரே என்று, புகழ்த்து அவம் திரிலேன் - புகழ்த்த ஒரு பயனு
மெய்தாது திரிசின்ற மான், பண் உதம் தொடர்பில்-இசையமை
ந்த செய்யுட்களில், மித்த என்கினும் - மித்தனெனென்று உடமை
யழைக்கினும், நீ பயன் தால் அறித்தும் - விரும்பிய பயனைத்
தேவரீர் அளித்தலை (ஒளுடைய கம்பிகள் திவ்விய சரித்தர்தால்
அறிந்துணர்ந்தும், சின் புகழேன்-உடமைப் புகழ்த்திலேன் (என்
அறியாமை இருந்தவாறு என்சொல்வேன்); (எ - அ.)

(வி - ரை) அருங்கலம், அழுது - உவமையாகுபெயர்.
‘பெதையர்ப் புகழ்த்து’ என்பது, உயர்திணைப் பெயரி னீற்றுமெய்
பொது விதிப்படி முடியாது, இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி
யாதலால், இயல்பாகவேண்டுமென்று விகாரமாயிற்று. திரிலேன் -

விடைபெட்ட. மனம் பணம்போதும் பாலின் சுவைபோதும்
நுகரப்பட்டு உடம்பு செடையதான் செய்யுளிலக்கண மமையப்பெறு
பெட்ட. பன்னாறுத் தொட்டி என்றார். தொட்டி-செய்யன்,
தீசன்.

“திழுத்துடைப் பாட்டி, கைசுன்னது.”

என முதுநாயாடடியார் கூறியதனுல்தக. ‘தொட்டித் பித்த’
என்பது ‘பித்தா பிதாசுட’ என்னும் திருப்பாடலாதிவந்தைச்
சுட்டிப்பாடல். ‘பித்தசேன்’ என்பது ‘சின்னி நியல்பாம்’ என்
னும் பிட்டுடை முடியாது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பணர்ச்சி
பாடல். பிதாமாயிற்று. இது விகாரமொழியாதலால்,

“போதுப்பெய ருடர்திணைப் பெயர்க ளிற்றுமெய்
கலவரி னியல்பாம்”

என்னுஞ் சூத்திரத்தன் அடங்காதாயிற்று.

‘கண்ணுறும்’ என்பதற்குத் ‘தியானிக்கப்படும்’ எனினுமாம்.
கண்ணுறுதல் - தியானித்தல். ஒளியால் சூரியனை ஒப்பினும், இத
மளித்தலால் சந்திரனை ஒத்தவரென்பது தோன்றக், ‘கதிர்கள்
அருமியக் கொடி தண்ணிறம் கரவாது’ என்றார். இதனை,

(பிரபுலிங்கலிலை - ஆரோகணகதி - உ.)

‘தண்ணக் திங்களிற் தண்ணெனத் தண்கதிர்
உண்ணக் குன்றுறு குயிற்று’

என்பதனுதம் அறிக.

பகத்தகாத பேதையரைப் புகழ்ந்து பிரயோசனமற்ற அடி
மேன் திகழ்த்து பாடினுமரிய பயனைத் தருங் கருணைநிதியாகிய
நன்னைப் புகழ்த்து பயன்பெற வேண்டினேன் என்பதாம்.

28. உயக்குதா விடைப்பூத் கோதையால் து
 லொர்மணிப் பட்டின் திலான்
 மயக்குவென் மனக்குள் பதமார் துதவி
 மயக்கமென் செழித்தருள் பர்வாய்
 மயக்குமா பதமார் - பதமார் தனார்ந்து
 முத்துவென் பந்தார் தகவ்வான்
 மயக்குமீன் முத்துப் பந்தர்வாழ் சோண
 சைலனே கைலாய பதனே.

(ப - னா) மா பதம் முயக்குமிக்க சிந்தி தங்கிப், பூ பதம்
 உத்தணர்க்கு - அங்கிப் சிந்தியி லெதாத்த திருநானகம்பந்த
 மூர்த்தி நாயனருக்கு, மென் முத்து பந்தர் சந்த-வெண்முத்துக்
 களாலாகிய பந்தலைத் தந்தருளி. மீன் முத்து தடங்கும் - உக்கென்
 என்னும் முத்துக்கள் விளக்குகின்ற, அகல் வான் பந்தர் வாழ் -
 உகன்ற ஆகாயமாகிய பந்தர்நின்று வாழுகின்ற, சோணசைலனே
 கைலாயமகனே-சோணசைலமே! கைலாயமகனே!, உயக்கு தூல்
 துடை-துவளுகின்ற தூல்போன்ற துடையினையுடைய, பூ கோதை
 யர்-மலர் சூடிய கூந்தலையுடைய மக்கையாது, அல்லல் ஒளி மணி
 பாம்ப - நிதம்பமென்னும் ஒளியமைந்த மணியினையுடைய பாம்ப,
 திண்டிலால் - திண்டிப்பெற்றபையால், மயக்குவென் தனக்கு -
 மயக்கமெய்திக்கிடப்பேனாகிய எனக்கு, உன் பதம் மருத்து -
 தமது திருவடியென்னும் மருத்தினே, உதவ - தந்து, மயக்கம் -
 அம் மயக்கத்தினே, என்று ஒழித்து-என்று கீக்கி, அருள் புரிவாய்-
 அருள் புரிவீரோ? (அறியேன்; (எ - று.)

(வி - ரா) உயக்கல் - துவளல். 'உயக்கு தூல் துடை பூ
 கோதையர்' என்பதற்கு, அசையாநின்ற தூலொத்த துடையினே
 யும் மலர் சூடிய கூந்தலையுடைய மக்கையர் எனலுமாம்.

தருப்பட்டிச்சரம்

பாடல்பறை துண்டி டட்டியோயோ
 பாகதின் ஆண்டுற்சொனபால்
 கூட்டுவன் புட்டமெதில் காட்டிதில்
 கூட்டியெனில் குத்ததைசையன்
 மட்டி மட்டிபறை பட்டிசர
 மெய்கடி கட்டியினர்
 மெய்கடி கொண்டவரை வீடுநென்
 காட்டினினை வீடுமெனே.

என்பது திருட்டநிகம்.

29. மெய்த்தவ ருக்குந் தேவலின் நிறத்தும்
 விளங்குமா கமவுணர்ச் சேயினும்
 புத்தலர் கொடுந் பரவுபூ சையினும்
 பொழுதுபோக் கெனக்கருள் புரிவாய்
 முத்தமு மரவ மணிகளு மெறித்து
 முதிர்நினைப் புனத்தெயின் மடவார்
 தத்தைகள் கடியஞ் சாரலஞ் சோண
 சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப-ரை) முதிர் நினை புனத்து - விளங்கத் தினைப்புனத்தில்,
 எயின் மடவார்-(காவல் பூண்டென்ன) வேட்டுவப் பெண்கள், முத்த
 மும் அரவம் மணிகளும் எறிந்து - முத்துக்களையும் நாகமணிகளை
 உமே (கற்களாக) வீசி, தத்தைகள் கடியும் - (அத் தினைக் கதிர்
 களைக் கவர வரும்) கிளிகளை யோட்டும், சாரல் அம் சோணசை
 னே கைலைநாயகனே-சாரலினையுடைய அழகிய சோணசைலரே!
 கைலைநாயகரே! மெய்தவன் அடி - உண்மைத் தவமுடைய பெரி

வாக்கின் திருமகனாகி, குந்தியவன் திரத்தம் - சென்ற
வெள்ளத்தின் உணர்வும், வளங்கும் ஆகமம் உணர்ச்சியிலும் -
(பாடலாயும் அங்கிசிக்கப்பட்டு) வளங்குகின்ற சிவாகமங்களை
முதலில் தெரிதலிலும், புதுமலர் கொடு - அன்றலர்த்த மலர்
கொண்டு, சின் பரவ உணர்ச்சியும் - தேவரீரை வழிபடும்
புதுமலர் கொண்டு, பொழுது போக்கு - காலம் கழித்து வாழும்
பெற்றின, எனக்கு அருள் பரவா - அடியேனுக்கு அளிப்பீ
யாக; (ச - ச).

பு - பா. அன் - பணி செய்தலே எளிதில் சிவானந்தப்
பெயர்ந்த தெய்வகவன், 'மெய்த்தவ மடிக்குந் தேவலின் திரத்த
தம்' என்றும், புதிதும் தனதிடல்பயம் பூசிக்கப்படும் கடவு
ளாகவும், அசித்தந்திரிய கருவிகளையும் வளக்கலின், 'வளங்கு
மா கமணர்ச் சியிலும்' என்றும், அவ் வணர்ச்சிக்குப் பயன் அதிற்
கூறியபடி வழிபடுதலே யாகவின், 'புத்தலர் கொடுந் பாவபூ
ணசியிலும்' என்றும், 'புதுமை+அலர்'. இவ்வாறு கழியாரான்
பாடலில் பாடலின் முடிதலின் இடத்தில், 'பொழுதுபோக் கெனக்
கருள் பரவா' என்றும் கூறியார். முத்தமும் மணிகளும் எங்கும்
கிடத்தலின் கட்டு - வெறித்து, தாமதமன்று விளைத்த தினைகவரும்
கனியைக் கடிவாராய்வு மொன அம் மலைவளங் கூறியபடி. இதனை,

"பெய்து மெய்ப்பு வார்க்குநல் வினையுந்த மடவார்
கூட்டம் வாய்க்குமச் சாலந் தினைக்குந் கெய்துந்
சேட்டி எங்கிலிக் குலங்களைத் தெரிவைமா ரோப்பும்
பாட்டி சைத்திர மொளியிருந் தனுதினம் பயிலும்." எனவும்,

"வரைக்குந்கன் னியர்புணத்துக் குருகோட்டுங்
கவன்மணக்கன் மருதத்தெண்ணீர்த்,
தினாக்கயத்தைத் திடர்செய்ய."

எனவும் உரும் ஸ்ரீ காஞ்சிப் புராணச் செம்பெருமான் ஒட்டிக்
எயின்மடவார் - வேட்டெய் பெண்கள். எயின் - வேட்டெய் சாதி.
இதனை.

“என்கொன் கிடெய் பெயர்.”

என்னும் தன்னும் குத்திரத்தா ணுணர்க.

அட்டெய் - தட்டைச் செய்யும் குத்திரமலும் ஆக வணங்கிடத்
தின் துணைமாதிரி நன் மார்க்கத்திற் பெருமூதி போக்காத் தன்
மார்க்கத்திற் கருத்தைச் செலுத்தி யின் காலக் கழிக்காமையையு
யருளல்வேண்டி மென்பதாம்.

30. பாடிய வென் உரைப்பெ ராழிசூ ழுலகிற்

பழமொழி யொழியமெய் பட்டா

ராடியென் மலரோர் மலையா வாயிம்.

வாய்த்தன் கோலம்பான் பரவென்

அயவென் மதியிற் களங்கமென் னுரைப்பச்

சூழ்பசுங் கொடியப் புருவச்

சாயைசென் றுறதின் நிலங்குறுந் தோண

சைலனே கைலைநாயகனை.

(ப - னா) தூய வென் மதியில்-களங்க மில்லாத வெள்ளிய
சந்திரனிடத்தில், களங்கம் என்று உரைப்ப - களங்கமென்று
எவரும் சொல்லும்படி, சூழ்பசு கொடிய புருவம் பயில் சாயை -
படர்ந்துள்ள பசிய கொடிவடிவங்களிற் பெருந்திய சாயைகள்,
சென்று உற - சென்று படியும்வண்ணம், தின்று இலங்குதும் -
ஒங்கி விளங்குகின்ற, சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சோண
சைலனே! கைலைநாயகனே!, பாடிய வென் திரை-பரவிய வெள்ளிய
அலைகளையுடைய, பேர் ஆழி சூழ்-பெரிய கடல் சூழ்த்த, உலகில்-
உலகின்கண், பழமொழி ஒழிய-(மலையளவு தெய்வத்திற்கு மலை

மேல் மெய்யம் சாத்தவதான்' என்ற கூறும்) பசுமொழி சிங்க, மெய் மெய்யா - உன்னதத் தோண்டின், ஆயம் மெய் மலர் - ஆய் செல்லுக்கிடம் மெய்யம் மலர்க்கோ, ஒர் மலர் அனவ - ஒரு மலர் மலர். ஆனந்த - அருச்சித்து வணங்க, உயர்ந்த சின் - உயர்ந்த சிவந்தருளிய தேவன் திருக்கோலத்தை, யான் மற உயர் - சிறியேன் மலர்க்காட்டென்: (1 - 2.)

(வி - 3.) பாத்தம் - தாவதுமாம். மலையேடாகக் குவித் துச் சாத்தகின்றா ரெனவே, உத் தலத்தின் அடியவர் மிகுதி மம். சத்திரன்பல் காரகமெனக் கொடச்சாயை பதிகின்றதென வே. மீ உன்னதமும் குறிப்ப்த்தவாறுமீது. மெய்யடியார் மலர் உயர்ந்த சின் கோலம் என தீமையம். சர்வ பரிபூரண மாகின்ற சிலம் அன்பர் பூசைய் ஸனுக்கோக முகர்த்தமாய்ப் பிர சரித்து மென்பது தோன்ற, 'சின் கோலம் யான் மறவேன்' என்றார்.

'தூய மென்றதி' என்பது தூய்மை ஈண்டுக் களங்கமின்மை மேற்று; சுத்தமாமாம். 'பசுங்கொடி உருவம் பயில் சாயை' என மாற்றுக. உருவம்-உடலம். 'பசிய கொடிக ளசையாநின்ற தோற் தத்தின் சாடை' எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. அப்பொரு டுக்கு உருவம் - தோற்றம் என்க. மதியில் சாயையுற என்க. பழ மொழியாவது, "மலையளவு சுவாமிக்கு மலையளவு சாத்துவா ருண் டோ" என்பது. ஆம் மொழியகல மலையளவாயுள்ள இக் கடவு ளுக்கும் பல மலையளவாகவே மலர்களைச் சாத்துவரென அடியவன் மிகுதி குறித்தபடி.

31. தடமிடு பசும்பொற் புரவிமேற் கொண்டு

நளினமென் மலர்க்கரத் தெறிபூம்

மனவியை நான் தான் தரிசு விடும்
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை
 மனவியை சந்தைக்கு விற்பனை

(ப-னா) அடக்கி நீதல் - அடக்கிதல் - அடக்கிதல். எழு
கடல் சென்று அடைப - எழு கடலையும் சென்று செல்வம்,
சகல் பெரு புரத்து மார்தீயம் - அகன்ற பெரும்பாக் கடலின்,
நடம் முடி நீதல் - விகாரத்தி முடிநீதல். சென்று உற - சேரவும்,
வளர் சோனாக்கலனை வளர் - மகனை - மகைய சோனாக்கலனே!
நாலைமகனே, நடம் தூ - நடந்து செல்பென்ற, பசு பாலி
மேற்கொண்டும் - பசிய பொன்னி மருள் - மருளையி லாபோ
கணித்தும், களிணம் மலர் - நாமமா மலர்போன்ற, மெல் கதத்த -
மெல்லிய திருக்கரத்தில், எறி பு படைமொடு - விசத்தக்க அழகிய
ஆபதக்களைக் கொண்டு, தூர்த்த வர்தும் - தூர்த்தி வர்தும், என்
விடயம் பகை புலிதனை - அடியெனது விடயப் பகைகளாகிய புலி
களை, எறித்திலையே - வீசினிசில்லையே; (என்செய்வேன்!) (எ-மு.)

(வி - னா) இது பரிவேட்டை யுச்சவ கோத்தந்த வியந்த படி. குதினாவினாதல் உமக்கிபந்தையே யானகமால், துனியேனும் இங்ஙனம் வந்து எரிதல்வேண்டும் என்பதுபட கின்றது. குதினா வினாதல் வாதலுடிகள் பொருட்டு எனலும் ஒன்று. 'பூவி' என்பது வேதமாகிய பாவியை. 'கொண்டும்' என்புழி உம்மை வீரிக் காத, வந்து என்புழி மாத்நிரம் உம்மை வீரித்து, சுயருபமாகத் தோன்றி அருளாது வீகனும் இவ்வாறு வந்தேனும் என்பால் சத் தாதி விடமக்களை யொழித்திரிவிடையே என் செய்வென் என்னலு

மாந்தரத்தான் என்பது பின்ன என்பதுபோலச் செல்வதன்றோழிர்
தும் செல்வதென்றும் பொது. விலகவிடாது மனம் கவங்
கப் பார்த்து உருகித்து உருத்திக் கொல்லுதலுடைமையின் விஷ
யமாகப் 'பலி' என்றார்.

வாதவூரிகள் பொருட்சே சிவபெருமான் குதிரை
வீரான வரலாறு:—

அரிசர்த்தன பாண்டியன் வாதவூரை (மாணிக்கவாசக
சுவாமிகளோ) தோங்கி "நீர் நமது கருவூலத்தைத் திரந்து வேண்
டிய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு சென்று, சமுத்திரக் கரை
யில் உரிமக்கும் குதிரைகளைத் தெரிந்து விலைக்கு வாங்கிக்
கொண்டு வருதீர்" என்று சொல்லி விடுத்தனன். அங்ஙனமே
சென்ற வாதவூர் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து, குருந்த
மாந்தலில் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமானாகிய ஞானசாரியரைக்
கண்டனர். அச் சிவபெருமானாகிய ஞானசாரியரிடத்து அவ்
வாதவூர் ஞானோபதேசம் பெற்றதத் தாம் கொண்டுவந்த பொரு
ள்கொல்லாம் கொய்த் திருப்பணிக்கும், அடியவர்கட்கும் பயன்
பெறாது செய்த அத் திருபெருந்துறையிலேயே மகழ்வோடிருத்
தனர்.

குதிரைகள் வாராமை கண்டு பாண்டியன் வெருண்டு படை
ஞர்களோ மேவ, அவர்கள் திருப்பெருந்துறையை யடைந்து வாத
வூரருக்குப் பாண்டியன் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். அதற்கு
வாதவூர் 'குதிரைக் கூட்டங்கள் ஆடிமாதத்தில் வருமென்று
அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள்' என அனுப்பினார். அப் படைஞர்
கள் சென்று பாண்டியனை வணங்கி நிகழ்ந்தவற்றை வினம்பினார்
கள். அதுகேட்ட அரசன் ஒன்றுஞ் சொல்லாது குதிரைகளின்
வாலை எதிர்பார்த்திருந்தனன்.

அவர் உரையடுத்த நாளில், குதிரைகள் வராமையால், பாண்டியன் வெகுண்டு, “வாதவூரைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து கல்லேற்றம் முதலிய துடுக்கண் புரிந்து சிறைச்சாலையில் வைப்புகள்” எனத் தண்டலாயர்களுக்குக் கட்டியிட்டான். அத் தண்டலாயர்கள் அங்குமே செய்தனர்.

சிவபெருமான் வாதவூரருடைய சிறையை நீக்கத் திருவள்ளி கொண்டு, திருத்திதேவர் முதலிய அணங்களை அழைத்து, “காட்டிலுக்கும் சரிகைப் பரிகளாக்கி நிவீர குணம்போகாமல் அவைகளின்மீதேறி மேற்றிகையை ஓக்கி முன் செல்லுமாள், நாமும் தடவாறே வருகின்றோம்” என்று அருளிச்செய்தனர். சிவபெருமான் குதிரைச் சேவகராம் வேதமாகிய குதிரைமே லீவர்த்து மந்தரவீரர்கள் முன் செல்லத் தாம் மின் செல்லும்போது, பல வாதியங்களின் ஒலியினாலும், குணம்பகரீனின் நெழுந்ததுகட்படலத்தினாலும் குதிரைகளின் வாவை அறிந்த பாண்டியன் வாதவூரைச் சிறைச்சாலையினின்றும் வரவழைத்து அவரிடத்தி அன்போடு மகிழ் கொண்டவனும் அடரோடு அனவளவியருந்தனன். அதன்பொழுது அழகிய குதிரைகளின்மேல் துவர்ந்து வந்த குதிரைவீரர்களை லீயந்து, திருவாதவூரை ஓக்கி, “இவர்களுக்குள்ளே தலைவர் யார்?” என்று வினாவினான். அவர் “அரசே! யான் அறியேன்” என்றார். அப்பொழுது சுந்தரேசுவாகிய குதிரைவீரர், அங்கவடியின்மீது வைத்த திருவடிகள் அசையக் கடிவானத்தைப் பிடித்து, வேதமாகிய குதிரையைப் பாண்டியனெதிரே நடத்திக் கொண்டு வந்து, “அரசே! எங்கள் குதிரை யேற்றத்தைச் சிந்துகாண்” என்று சொல்லி, அரசன் முதலாயினார் காணும்படியிங்கதியும் பதினெண்வகைச் சாரியும் முதலாகிய வீதற்பங்கள் தோன்றச் செலுத்திக் காட்டியருவினார் என்பதாம்.

32. யாவுமா முலைப் பால் னுமுலை முலைப்பால்
 விதம் - செய்யா யெனினு
 யெய்யா நய்செய் முலைபோ யெனினும்
 விதெத்துந் பாடுமா நருளா
 யெய்யமா ளலது கொல்லுநுக் கொளின்லே
 ரென்றெந்ந் திடென நினைந்து
 தாவுமா ளினயென் னிகந்தகுழ் சோண
 கைசலனை கைகையாகனே.

(ப - வி) இதில் உரு கொளின் - சிவபெருமான் தமது உருவ ரூபம் தாக்குவானில், துவம்மான் அலது - (முற் காத்திற் பித்தது) இக்காலத்திற் பாரக்கப்பட்டுள்ள அம் மாண உன்றி, செது ஒன்று - தமக்கிட்டமாகிய வேறொரு மாண, எடுத்திம் என - தாக்கியருளுவன, நினைந்து - சிந்தித்து, தாவும் மான் துளம் - தாவச் செல்லும் மான் கூட்டங்கள், எண் இகந்த குழ் - அளவற்றதன் குழ்த்து வாழ்கின்ற, சோணகைசலனே கைசலையாகனே - சோணகைசலரே! கைசலையாகரே!, யாவும் ஆம் - எச்செய்யும் உண்டாதற் கேதுவாகிய, உண்ணமுலை உமை - உண்ணமுலையம்மை யென்னும் உமாதேவியாரது, முலைப்பால் ஈந்து - திருமுலைப்பால் (அடியெனுக்குத்) தந்து, பாட செய்யாய் எனினும் - தேவசீரைப் பாடுமபடி செய்துகொள்ளீரேனும், மேவும் மா துயர் செய் - நிலைபெறும் அிக்க துன்பத்தைச் செய்யாநின்ற, குலை கோம் எனினும் - குலை கோயேனும், விடுத்தி - என்மே வேலி, கின் பாடம் ஆது - தம்மைப் பாடுமபடி, அருளாய் - செய்துகொள்வீராக; (எ - து.)

(வி - வி) யாவுமாம் முலைப்பால் என இயையும். ஸுமனை உருமை விடென்னும் முப்பயன்களையுஞ் சுட்டலின், 'யாவுமாம்'

என்றார். இதிலுள்ள வம்மை முற்றுப்பொருள்தான். மாவமாதம்
சேதவாகிய முலைப்பால், 'மாவடா முலைப்பால்' என்றது காய்தத்
தைக காரணமாக உபசரித்தல். ஒருவாடையின் மாவடாக்குப் பாலை
மம், ஒருவாடைய அசுக்குச் சூலோடைய மர்த்துப் பாடச் செய்தி ராக
லின், அவற்றுள் மீந்திய பேறேனும் தும் பேறாடையிற் அருளல்
வேண்டுமென்பதும், காணாண்ட திரிகேத்திர மாவடம்ச் சகலீ
கரித்திருந்த காலத்தில் நம்மினமாயிய மாவோயே தாங்குவதாக
லின், மாவாருக் கொண்ட திக் காலத்தும் சூழ்ந்திருப்பின் அக
லாது காத்தமை லோக்கி கம்மையே தாங்குவதானக் கருதியது
போல மானினம் சூழ்ந்தன வென்பதும் கருத்தாகக் கொள்க. 'உல
மான்' என்றது தாருகனத்து முனிபங்கடர் வயிய மானை. 'தொல்
லுரு' என்றது காணகண்ட திரிகேத்திரமாவடம்ச் சகலீகரித்
திருந்த வருவத்தை. துன்பந்தோலு என்னும் பாடவேண்டுமென்
னும் விருப்பால், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்குத் திரு
முலைப்பாலீந்து மூன்று வயதில் பாடச் செய்தது போலச் செய்மா
யெனினும் திருநாவுக்கரசு நாயனருக்குச் சூலோடையிந்து பாடச்
செய்ததுபோல வாயினும் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

‘உமையுண்ணுமுலை முலைப்பா லீந்துபா டச்செயாய்’ என்று
ராயினும் “பாற்கிண்ணம் கழுவுகீர் வார்ப்பதற் குரையாய்” என
இவ் வரசிரியர் தமக்கு அப் பாலின்மேலுள்ள விருப்பத்தைப்
பிறுண்டும் கூறுவர்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்கு முலைப்பாலீந்து கரிதம்:—

சோழ மண்டலத்திலே, சீர்காழி யென்னுந் திருப்பதியிலே,
பிராமண குலத்திலே, கெணணியர் கோத்திரத்திலே, தந்தையா
ராகிய சிவபாதவிநுதயநும் தாயாராகிய பகவதியிழையையும் செய்த
தலப்பேற்றால் உலகெலாமாய்ப் பிள்ளையார் திருவடதாரு செய்த

னர். இம் பின்பு மாத மூன்றாம் ஆண்டில், ஒருநாள் தந்தையார்
 வந்தார். தந்தையார் அருது பின் செல்ல, ஆல
 யத்தின் உடையத்திலுக்கும் தீர்த்தக் கரையில் பிள்ளையாரை
 யிருத்தித் தாம் தீர்த்தத்தினுள்யோ இரங்கிச் சங்கற்பம், அகமரு
 யண குத்தபடன முதலியன செய்தார். அப்போது பிள்ளையார்
 திருத்தோணிச் சித்ததைப் பார்த்து, “அம்மே! அப்பா!” என்று
 தம்முடைய பணிதாம் பார்த்த அடி, தோணியப்பர் அருள்
 செய்மத் திருமார்த்தகொண்டு, பார்வதி தேவியாரோடு இடபாருட
 ார் எழுந்தருள். தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அமும் அப் பிள்ளை
 யாருக்குப் பால் கொடுக்கும்படி உமாதேவியாருக்குக் கட்டளை
 மட்டருளினர். அங்ஙனமே உமாதேவியார், தம்முடைய திரு
 முடிப்பாடுப் போன் உன்னத்திலே கறந்து, சிவநானத்தை
 அதிற் குறைத்துக் கையிலே கொடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைத்து
 ஈட்டி யருளினர். சிவபாத விருதயர் சிறிது பொழுதிலே தம்
 முடைய உடங்களை மூடித்துக் கரையேறிப் பிள்ளையாரைக் கண்
 னுற்று, “பிள்ளை தந்த பால் யுண்டனை?” எனக் கோபித்து,
 “எச்சில் மடங்க உணக்கு இதனைத் தந்தவரைக் காட்டு” என்று
 சொல்ல. கையில் எடுத்த ஒரு சிறிய மாறுகொண்டு ஒச்ச, அப்
 போது பிள்ளையார் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, உச்சியின்மேல்
 எடுத்தருளிய ஒரு திருக்கை விரலாலே சுட்டி, ஆகாயத்திலே இட
 பாருடாகி உமாதேவியாரோடு நின்றருளிய பெருமானைக் காட்டி,

“தோடெய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதி குழிக்
 காதெய கடலைப்பொடி பூசியென்னுள்ளம் கவர்கள்வன்
 ஏகெய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
 பீகெய பிரமபுர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே.”

என்னும் திருப்பதிகம் பாடி யருளினர் என்பதாம்.

திருவாவுக்காசு நாயனருக்குச் சூலைநோய் தந்து பாடச்
சேடத் சாத்தம்:—

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருவாசுரமே, வேளாளர் குலத்
திலே, குறுக்கையர் குடியிலே தந்தையாட்சிய புகழ்நிறும் தாயா
யாகிய மாநீனியாரும் செய்த தவப்பேற்றால் உலகெலா மும்பத்
திருவடதாரஞ் செய்தனர். இந்நாயனார் தம் தாய்தந்தையர் சிவபத
மடைந்தின், தமக்கையாட்சிய நிலதவதியானைக் கைவிட்டுச்
சைவசமயத்தினின்றும் சமணசமயத்திற் புகுந் தந்ருமசேனார்
என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். அதுகண்ட திலதவதியார் திரு
வதிக்கைவீட்டானேச்சாரினை இடத்த வேண்டி, அப் பெருமானும்
அம் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, அம் வம்மையின்
தோன்றி, “அம்மா! நீ உன் மனக்கவலையை மொழி; உன் தம்பி,
தம்மை அடையும்பொருட்டே முன் தவஞ் செய்துளான்; அந்
தவத்தில் சிறிது உழுவந்ததினால் அன்னிய மதத்திலே பிரவேசித்
தான்; இனி அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்”
என்று சொல்லி மறைந்தனர். அங்ஙனே தருமசேனார் வயிற்றில்
கொடிய சூலைநோயண்டாகிக் குடிலை குடைதலுற்றது. அதுனால்
அவர் வருத்தித் தமக்குக் கைவந்த மந்திரோச்சாரணத்தால் தடுக்க
வும், அந்நோய் தடைபடாமல் மேற்கொள்ளச், சர்ப்பவிடந் தலைக்
கொண்டாற்போல மயங்கி மூர்ச்சை யடைந்தனர். அது கண்ட
சமணர் பலர், கமண்டல சலத்தை அபிமந்திரித்துக் குடிப்பித்தும்,
மயிற்பீலி கொண்டு தடவியும், நோய் தணியாமல் முன்னிலும்
அதிகப்பட, அச் சமணர்கள் “இதனை நீக்குதற்கு யாம் வல்லமல்
லோம்” என்று கூறிக் கைவிட்டுப் பேராயினார்கள்.

பின், தந்ருமசேனார் தம்முடைய சகோதரியாகிய நிலதவநி
யானை நீனைந்து, ‘அந் திலதவதியாரே தமக்கு உதவிசெய்ய வல்ல
வர்’ எனத் துணிந்து தம்முடைய பாசுகளை அவரிடத்திற் கணு

பட்டினம். அப்போது திருவருளையும் சென்று செய்தியைத் தெரிவிக்க, தம்மையார், “சமணர்களுடைய பள்ளிக்கு யான் வாயென்” என்றான். அச்செய்தியைப்பாடுகண் தருமசேனருக்குத் தெரிவிக்க, தருமசேனர், சிவபெருமானுடைய திருவருள் கூட்டுதலால், தமக்குக் கைதந்து வருகின்றவர்களைப் பற்றிக் கொண்டு, நிரம்பிலே ஒருவருக் காணாதபடி திருவருளையும் சென்று, திருவருளையாகிய, “தமியேன் உம்மையே கதி பென்று அடைந்தேன்; தினிக் கணாமேயும் வழியை அருள்செய்தும்” என விண்ணப்பித்த. அவர் பாதத்திலே விழுந்து அயர்ந்தனா. திருவருளின் தம்பியாரை கோக்கித் தமக்குப் பெருமான், கணவிலே இருப்பதைப் புகழ்த்ததை நினைந்துருகி, அஞ்சலி தந்து, “நீய் திருவருள் செயலையாகலான், அப் பெருமானையே உணங்கி அருளுக்கே திருத்தொண்டு செய்யும்” என உபதேசித்துத் திருவருளை நினைந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக் காத்ததை ஒதி விழுதியைக் கொடுக்க, தமது அத்தை அன்போடு வணங்கி வாங்கிச் சரீர முழுதிலும் அணிந்துகொண்டனர்.

திருவருளையார், திருப்பள்ளி யெழுச்சியிலே, திருவருளே திருமெழுத்தத் தோண்டி யெடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலுக்குத் தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டு போனார். தம்பியார் வீரட்டாணைசுவாரை உலம் வந்து, சந்திரானத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, அப் பெருமானுடைய திருவருளினாலே தமிழ்ச் செய்யுள் பாடு மாற்றல் உண்டாகப்பெற்று, தம்முடைய குலோரோய் கீங்கும்பொருட்டும், பிற்காலத்திலே அன்போடு ஒதுகின்ற யாவருடைய தன்பமும் கீங்கும்பொருட்டும், சிவபெருமான்மீது,

“கூற்று மினவா துலிலக் ககிலீர்

கொடுமை பலசெய் தனநா னறியே

வெற்றி மடக்க மடவும் பகலும்
 மடமா துணைத் துணைப் பொருதும்
 தோற்ற தென்மடப் நினைத்த மடபே
 குடையாடுதொடக் கிழுடக் கிழ்
 ஆற்றே னடபே னதினைக் கெடல
 மடம் டானத் துறையம் மானே."

என்னுந் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். உடனே குடையாடு எங்
 கிற்று என்பதாம்.

33. விருப்பொடு வெறுப்பு மகன்றுபே ரின்ப
 வெள்ளத்து எழுந்துகின் னடயார்
 திருப்பதிக மறைஞ்சி மவர்த்துவே னான்மை
 செம்பெருஞ் செல்வமே யருளாய்
 பொருப்புத தொழும்பிழ் பொக்குவென் னருளி
 போன்றநி னிலர்க்கடை யறும்
 றரிப்பருங் கருணை பொழிதருஞ் சோண
 சைலனே கைலாச யகனே.

(ப - ரை) பொருப்புதன் தொழும் - ஏனை மலைகடோறும்,
 வீழ் - வீழ்கின்ற, பொக்கு வெள்ளருவி போன்று - அதிகரித்த
 வெள்ளிய அருவி நீர்போல, அறிவு இலக்கு - அறிவின் கண்க
 ளுக்குத் தோற்றம்படி, தரிப்பு அரு கருணை - தாக்குதலரிய
 கருணை வெள்ளமே, இடை அறமல் - இடைவீடாது, பொழி
 தரும்-சொரிகின்ற, சோணசைலனே கைலாசாயகனே - சோண
 சைலனே! கைலாசாயகனே!, விருப்பொடு வெறுப்பும் அகன்று -
 விருப்பும் வெறுப்பும் விட்டு, பேரின்பம் வெள்ளத்துள் அழுத்தும்-
 மிக்க இன்பப் பெருக்கிலே மூழ்கிச் சகிக்கும், நின் அடியார் -
 உமது அடியவர்களுடைய, திருப்பதம் - திருவடிகளை, இறைஞ்சி-

உணங்கி, அடர்க்கு - அம் உடியவர்க்கு, வேளாண்மை செய் -
வெண்ணெய்க்குச் செய்தின்று, பெரு செல்வமே - உயர்ந்த வாழ்
வினை யுடையது - தந்தனியாக; (எ - ம.)

வி-நா) ஒன்றின்கண் விழைவம் வெறுப்புமாகிய அவிச்
சாகசியை மீக்கித் தாழ்க்கொண்ட சமரீலை யென்னும் அநன்னிய
பத்தியை யே அடியா தீன்பமாகக் கொண்டனர் என்பார், 'விருப்
பொடு வெறுப்பு மகன்முதே ரின்ப வென்றத்து வாழ்த்துநின் னடி
யார்' என்றார். இதனை,

(பேரியபுராணம் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு)

“தேடு மாக்கழகம் கெட்ட திருவிஞ
செருஞ் செம்பொனு மொக்கவே கோக்குவார்
கூடு மன்பினர் குப்பிட வேயன்றி
வீடும வேண்டா விரவின் விளங்கினார்.”

என வரும் செய்மனாறு முணர்க. சிவபெருமானுக்குத் தன்னைப்
புசிப்பதிலும் தன்னடியாளைப் புசிப்பதில் மிகுந்த விருப்பென்
பது தோன்ற, 'நின் னடியார், திருப்பத மிறைஞ்சி யவர்க்குவே
ளாண்மை செப்பெருஞ் செல்வமே யருளாய்' என்றார்.

வேளாண்மை - உபகரித்தல். செல்வத்தா லெய்தாப் பேறுக
ளும் சிவனடியாளைப் பேணுதலா லெய்தலின் அச் சிறப்பு
கோக்கி, அவர்க் குபகரித்தலையே, 'பெருஞ் செல்வம்' என்றார்.
இது,

(திருமந்திரம் - பாதிந்திரம்-க)

“நிலைத் தனைபொன் சிவஞானிக் கீந்தால்
பலமுத்தி சித்தி பாபோக முந்தரும்.”

என்பதனால் நன்கு விளங்கும்.

‘பொருப்புகடொதும்’ என்புழித், ‘தொதும்’ இடப்பன்மையை யுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல். இனி, ‘தொதும்’ என்பது தன்னை யேற்ற பெயர்ப்பொருண் டு முமையும் அப் பெயர்ப்பொரு ணோடு இடையம் பொருளும் இருப்பதை யுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல் எனலும் ஒன்று. தரிப்பருங் கருணை இடையருமல் பொழிதரும் என மாற்றுக். இடைவிடாது சொரியும் கருணைப் பெருக்கம் அறிவிலர்க்கு அருவிபோன்று தோற்றாகிற் பதெனவே, அறிவினர்க்குப் பிறரால் தாங்கற்கரிய கருணைப் பெருக்கமாகவே தோற்றாகிற் கும் என்பதாயிற்று. இனி, அறிவில்லாத பேதையர்க ளுக் கிளக்கி, மலைகடொதும் விழாவின்ற மிதும் வெள்ளிய அருவி கிடைப்போல ஒழியாமல் தரித்தற்கரிய கருணையாகிய அருவி கிடைப் பொழிவின்ற எனலும் ஒன்று. ‘அறிவு இலர்க்கு-அறிவில் லாதார்க்கு, அருவி போன்ற - அருவிபோன்றும், அறிவு இலர்க்கு - அறிவை யிடமாக ஷடையார்க்கு, கருணை (போன்று) . கருணைபோன்றும், பொழிதரும் சோணசைலனே’ எனச் சொல்லி னிசையறுத்தும் சொல் வருவித்தும் பொருள் கொள்வாரு முளர்.

34. பொங்குறு கவினுங் கற்பும்வாய்க் திலங்கு

புண்ணிய மடந்தையும் பொருளு
மிங்குநன் குதவி யங்குவான் கதியி
னிருத்துநிற் புலவரென் புகழார்
துங்கவெங் குறவர் புனத்திடு பாண்கா
றுணித்துநட் டாரடி மிசைமா
தங்கவெண் மருப்புப் பரப்புறுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ண) துங்கம் வெம் குறவர் - மிக்க வீரமுடைய வேடர்
என், புனத்து இடுபாண்-தினைப்புனத்தி லிடும் பாணுக்கு, கால்

ஆம் துண்த்த எட்டி - கால்களாகச் சந்தன மரக்களை வெட்டி
 புன்றி, பீங்கை-அப் பாணிச் மேற்ப்பப்பாக, மாதங்கம் வெண்
 மருப்பு-பாணிகளின் பெண்ணிட கோடுகளையே, பரப்புறும் சோண
 கையலே கையலையகனே - பரப்புறகின்ற சோணகையலே!
 கையலையகனே, பொங்குது கவினும் கற்பும் வாய்த்து - மிக்கோங்
 கிட அழகும் கற்புத் தன்மையும் வாய்த்து, புண்ணியம் இலங்கும்
 மடந்தையும் - தரும கொழுக்கமும் திகழப்பெற்ற மனைவியையும்,
 பொருளும் இக்து கன்கு உதவி - செல்வத்தையும் இம்மையிலே
 செவ்வித்திற்றது, அங்கு வான் கதியில் இருத்தும் - மறுமையிலே
 உயர்ந்த கதிகளில் நிலபெறுத்துகின்ற, சின் புலவர் என் புகழார்-
 தேவாரப் புலவர்கள் யாது புகழார்? (மிகப் புகழ்வார்); (எ - து.)

(வி - நா) 'தும்மையில் உத்தம குணங்களில் மிக்க வனி
 வதயாதி போகமும், அம்மையில் சிவபோகமும் அருளவல்ல
 தேவாரப் புலவர்கள் புகழாது மனிதரை வாளா புகழ்கின்றார்
 கனே இவ்விதென்னே' என்று இரங்கியதுமாம். இதனை,

“தும்மை யேபுகழ்ச் திச்சை பேசினுஞ்
 சார்வினுர் தொண்டர் தருகிலாப்
 பொய்ம்மை யானரைப் பாடா தேயெந்தை
 புகழார் பாடுமின் புலவீர்கள்
 இம்மை யேதருஞ் சோதங் கூறையு
 மேத்த லாமிடர் கெடலுமாம்
 அம்மை யேசிவ லோக மான்வதற்
 கியாது மையுற வில்லையே.”

என வரும் கந்தாழ்வர்த் தாயனார் தேவாரத் திருப்பதிகத்தானு
 முணர்க.

இச் சருத்துப்பற்றியே இவ் வாகிரியரும்,

“கீற்றுப் பிறையை யணிந்ததிரு
 வெங்கை விருத்த கிரிகாத்
 ஞற்றுப் பொருளைக் குளத்திலொரு
 புலவர்க் கழைத்தன் தருளிநான்
 சோற்றுத் துறையுந் திருவெய்த்தா
 னமுமிங் குடையான் சூலவாமற்
 ரோற்றுப் பசினோய் தெலிப்பனவன்
 ானாயே துதியீர் புலவீரே.”

எனப் பிரண்டும் கூறிபுள்ளார்.

சிவபெருமான் தன்னைப் புகழு மடியவர்களுக்கு இம்மைப் பயனும் மறுமைப் பயனு மனுக்கிரகஞ் செய்வது நிச்சய மென்பது தேனன்ற, ‘பொக்குது கவினுங் கற்புமவாய்க் திலக்கு புண்ணிய மடக்கையும் பொருளு, மிக்குநன் குதவியக்குவான் கதிரீனிருத்துவி. புலவரென் புகழார்’ என்றார் எனலும் ஒன்று. புலவர் என்றது ஈண்டுச் சந்தாமூர்த்தி ராயனாரை. இதனை,

“சந்தாமூர்த்தினையனுந் திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டு, திருநாகைக்காரோணத்துக்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திருப்பதிகம் பாடி, பொன்னும் சுவரத்தினங்களும், ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் குதிரைகளும் உடைவாளும் பிறவும் பெற்று, பிற தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு மீண்டு அத் திருவாரூரிற் சேர்ந்து எழுந்தருளி யிருந்தார்.” என்னுஞ் சரித்தராலும்,

“பத்தூர்புக் கிரீத்துண்டு பலபதிகம் பாடிப்
 பாவையாரைக் கிறிபேசிப் படிநுடித் திரிவீர்
 செத்தார்தம் மெலும்பணிந்து சேவேறித் திரிவீர்
 செல்வத்தை மறைத்துவைத்தி கொணக்கொருநாளிரங்கீர்

முத்தர மிலங்கிமிளிர் மணிவயிசக் கோவை

யவையுணத் தந்தருளி மெய்க்கிளிதா நானும்

கத்துர் கமழ்சாக்தம் பணித்தருள வேண்டும்

கடறுகைக் காபோண மேவியருந் தீரே.”

என்னுந் தேவராதத்தானு முணர்க.

‘வேக்குறவர்’ என்பதி, வெம்மை ஈங்கு வீரமேற்று. ஆரம் தனித்துக் கால் கட்டு என மாற்றுக. ஆரம்-சந்தனமாம். மீமிசை- ஒருபொருட் பன்மொழி; மேலிடமுமாம். எவனென்னும் வினாப் பெயர், ‘என்’ எனத் திரிந்தது. இதனை,

“சந்தரு லாய பயனென்கொல் உவறிவ

னற்று டொழாஅ செனின்.”

என்னுந் குறிப்பாவில், “எவனென்னும் வினாப்பெயர் என்னென்று சண்டின்மை குறித்து நின்றது.” எனப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையானு முணர்க.

“எவனென் வினாவனைக் குறிப்பிழி யிருபால்.”

என்றமையால் அது வினாப்பொருண்மையைத் தரும் வினைக் குறிப்பு முற்று எனக் கோடலும் ஒன்று.

35. போழ்ந்திடு வடுக்கண் மகளிரை யனைத்துப்

புகழ்கந்தி பிரம்படிக் கொதுங்கிச்

சூழ்ந்திடு மமரர் நெருங்குசர் நிதியிற்

நெண்டனேன் வாவருள் புரியாய்

வாழ்ந்திடு மகக்கண் நெருதாய் முலைப்பால்

வழிந்தொழு குதலென வடியார்

தாழ்ந்தொழ வருவி யொழுகுதுஞ் சோண

சைவுளே கைநா யகனே.

(ப - னா) வாழ்த்திமம் மக கண்டு - சிவீர்த்திமம் குதந்தை
யைக் கண்டு, உருகு தாய் - மனக் குழையும் மாதாவுக்கு, முலை
பால் வழிந்து ஒருகுதல் என - முலைக்கண் பால் வழிந்து தானே
ஒதிதல் போல, அடியார் தாழ்த்து எழு-அடியவர்கள் வணங்கியெழுங்
கால், அருவி ஒழுகுதம் 'சோண சைலனே கைலை நாயகனே -
தானே அருவி யொழுகப் பெற்று விளங்கும் சோண சைலரே!
கைலை நாயகரே!', போழ்த்திமம் - பிளந்த, வடு கண் - மாம்பிஞ்சு
போலும் கண்களையுடைய, மகளினா - தம் மனைவியரை, அனைத்
து - அனைத்துக்கொண்டு, புகழ் சந்தி - கீர்த்தி வாய்ந்த சந்தி
தேவர், பிரம்பு அடிக்கு - (சந்தியில் விலக வீசம்) பிரம்படிக்கு,
ஒதுங்கி - (அது தம்மேற்படுமென்று) ஒதுங்கி, குழ்த்திடு அமார் -
(பின்னும்) குழ்த்திடுகின்ற தேவர்கள், நெருங்கு சந்தியில் - நெ
ருங்கும் தேவரீர் சந்தியில், தொண்டனென் லா அருள் புரியாய்-
தொண்டனாகிய அடியேனும் லா அருள் புரிவீராக; (உ - து).

(வி - னா) மகளிரையனைத்தல் கூட்ட பித்தியால் தம்
மனைவியர்கட்கு ஊறு ரோமை பொருட்டி. 'தொண்டனென்'
என்புழிக், 'கீழ்மையேனும்' எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று.
தொண்டு-சுண்டிக் கீழ்மைப் பொருளது; * "தொண்டாரம் பேய்ச்
சுடனாள்" என்புழிப்போல. தொண்டனென் என்பதில் இழிவு
சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் நெருக்கது. முத்திய பொருட்கு இறந்தது
தழீவிய எச்சவுண்மையோடு ஒருபுடை இழிவுசிறப்பும்மாம். 'அருள்
புரியாய்' என்பது வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண் வந்த முன்
னிலையேவ லுடம்பாட்டு வினைமுற்று. இதனை, "செய்யாயென்னு
முன்னிலை வினைச்சொல், செய்யென் கிணவி யாகிடனுடைத்
தே." எனனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு எச்சினுர்க்கினியர்
கூறிய வுரையானுமுணர்க. இங்ஙனம் வரு மிடத்தோறும் கொள்க.

* சோமேச வெண்பா - கஅ.

வாழ்த்தித்தல் - மேன்மையோடு வாழ்த்தித்தல்; உயிரோடு வாழ்த்தித்தலாம். மக - மக்கள்; இது உகாச்சாரியை யேற்று மகவ என வரும். தாய்க்கு மக்களின் மேன்மை நோக்குங்கால் அன்பு மிகுதிமீன் முலைப்பால் ஒழுகுதல்போலத் தம்மை வணங்க வாகியல் வாழ்வு பெற்ற அடியார்களை நோக்குத்தோறும் பெரு மாறுக்கு அருண் மிகுதி தோன்று மென்பார், அதனை அருவிமேல் எடுத்து வித்தி கூறினார்; எனவே, தாயின்கண் அன்பு மிகுதிச் சின்னமாக முலைப்பால் ஒழுகுதல்போல, சுண்டு அருண் மிகுதிச் சின்னமாக அருவி யொழுகுதல் என்க. புகழ் நந்தி பிரம்பு அடிக்கு ஒதுங்கி - கீர்த்தி வாய்ந்த நந்திதேவர் (சந்திரியில் விலக லீகம்) பிரம்படி தம்மேற் படுமென்று ஒதுங்கி எனப் பொருள் சோடலும் ஒன்று; அப்பொருட்டு 'அடிக்கு' என்பதிலுள்ள நான்க னுருபு எழுவாய்ப் பொருளது. இதனை,

(இலக்கணக் கொத்துரை-சச-ம் துத்திரம்)

“ஒன்று மூன்றான் காரெனு முருபொடு

வருமே வினைமுத லெனவகுத் தனரே.”

என வருஞ் குத்திரத்தானு முணர்க.

உயிரோடு வாழு மகவைக் கண்டு மன முருகாநின்ற தாயினது முலையினின்றும் பாலானது வழிந்தொழுகுதல்போல, அடியார்கள் வணங்கி யெழுங்கால் அருவி பெருகாநின்ற சோணைசலன் என்பதாம்.

36. தேர்ந்திடு மொருசெக் கோல்கொடு கொடுங்கோ
விமிர்ந்திட விலங்கைசென் றடைந்தோன்
கூர்ந்தவன் பொடுநின் நிறைஞ்சுபு வழத்துங்
குணாகழ விரக்கவஞ் சுவல்யான்

சேர்ந்திடு மலைமான் பெருமுலை யுவமை
 சிறுமலை கருக்குத வாமற்
 சார்ந்திட விரும்பி வளர்ந்தெழுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநர் பகனே.

(ப - னை) சேர்ந்திடும் மலைமான் - இடப் பக்கத்திற் சேர்ந்திருக்கின்ற பார்வதி தேவியாகாது, பெரு முலை - பெரிய தனங்களுக்கு, உவமை - உவமையாகுதல், சிறு மலைகளுக்கு - சிறிய மலைகளுக்கு, உதவாமல் - கிட்டாமல், சார்ந்திட விரும்பி - தமக்கே கிட்டும்படி விரும்பி, வளர்ந்து எழும் - உன்னதமாக உயர்ந்து ஒங்கிய, சோணசைலனே கைலையாகனே - சோணசைலனே! கைலையாகனே!, இலங்கை கொடு கோல் நிமிர்ந்திட-இலங்காபுரி கொடுக்கோல் நிமிர்ந்து செங்கோலுடைத்தாக, சேர்ந்திடும் ஒரு செம் கோல் கொடு-சேர்மை யடைந்துள்ள ஒப்பற்ற செங்கோலையேந்தி, சென்று அடைந்தோன் - (இராவணனது முன்னிலையிற் போய்) அவ் விலங்கையை யடைந்த இராமமூர்த்தியானவர், சுடர்ந்த அன்போடு நின்று - மிக்க அன்போடு நின்று, இறைஞ்சுபு - உணங்கி, வழுத்தும் குரை கழல் - வேண்டித் துதிக்கும் ஒசையிடு மிக்க வீரக்கழ லணிந்த திருவடிகளை, இரக்க யான் அஞ்சுவல் - யாசித்து வேண்ட அடியேன் அஞ்சாற்பேன்; (ஏ - று.)

(வி - னை) கொடுக்கோல் நிமிரின் செங்கோலா மாகலின், செங்கோலாக வென்பார், 'கொடுக்கோ னிமிர்ந்திட' என்றார். சேர்மை - தருதி. செங்கோல் கொடுக்கோல் என்றவை-நீதி அநீதி மேலான. நிமிர்தல்-ஒடலுமாம். அன்பு மிக்க இராமமூர்த்தி வேண்டத்தக்க அரிய திருவடியை அன்பற்ற யான் வேண்டுவது தருதியோ? என்பார், 'இரக்க வஞ்சுவல்' என்றார். இனி,

தனது செங்கோலைக் கொண்டு பிறாது கொடுக்கோன்மை
யையும் மாற்றலிக்குப் பரம னிறைஞ்சுக்கழல் நீதியற்ற அடிபென்
இறைஞ்சுக்கடைக்குமோ என்னும் அருமை தோன்ற, 'இரக்க
வஞ்சவல் பான்' என்றார் எனினுமாம். 'அஞ்சவல்' என்புழி, 'அல்'
தன்மை பொருமை விருதி. இவங்கை சென்றடைந்தோன்-இராம
புர்த்தி. இச்சைவத்தை யடுத்த தீர்த்தகிரியில் இராமமூர்த்தி
உதிப்பட்டன என்பது புராண சித்தமாகலின், இத் தவத்தும்
உதிப்பட்டனர் போலும். கொடுக்கோ வேடச் செவ்விய பாணக்
கொண்டடைத்தவ ரெனலும், 'கொடு' என்பது மூன்றாம் வேற்று
மைச் சொல்லுருபான கொண்டென்பதின் மருஉ எனலும் ஒக்
ளும். மூன்றாம் பொருட்டு வினையெச்சப் பொருளுதாய்க் கொண்டு
என்பதன் ருளுத்தல். இவ்வஞ்சு-செப்பு என்னும் வாய்பாட்டு
வினையெச்சம். வருத்தல் ஈண்டு வேண்டித் துதித்தலின் மேற்று.
கழல்-அனியாசுபெயர்; திருவடிகளை யுணர்த்தலின். குரைகழல்
எனக் கொண்டு அன்மொழியாகக் கோடலு மொன்று. இதனை,

“கூனி கிரைக்கின் நம்பைத் தாடி குரைகழற்கீழ்த்
தூனி கிரைத்த சுடர்முடி யோர்விவ டோணசையா
லாநி கிரைத்த லாணைக டேரு மிரலில்வந்து
மீளி யுரைத்தி வினையோ னுரைப்பதென் மெல்லியற்கே.”

என வரும் திருக்கோவையாரினுள், 'குரைகழல்' என்பதற்குப்
பொருளியர் கூறிய வரையானு முணர்க. தனக்குப் பொருந்திய
ஒரு குற்றம் நீக்கிச் செவ்விதாகிய கோலைக் கொண்டு இராவண
னது கொடுமையான கோல் ஒழுக்காகு கீமித்தம் அயோத்தியி
னின்றதுஞ் சென்ற இவங்கைப் பட்டினத்தை யடைந்தோனாகிய
இராமபிரான் நிறைந்த அன்போடு நின்று வணங்கித் துதிக்கும்
ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல் பொருந்திய திருவடியை யாசிக்க யான்
அஞ்சுகின்றேன் என்பதாம்.

3. தெருமரும் பிறவி தையகன் திடாத
தேவரைத் தேவரைப் பெண்ணி
யருமருக் கணைய நினைபடை யாத
வழிவிலார் பவப்பினி யறுமோ
கரிமருக் கணைந்த தெனழுநாழ வாரிற்
கார்வா விரைத்தெழுந் துகள்கெ
கரிமரைத் திருந்து காணுந்நு சோண
சைலனை கைலைநாயகனை.

(ப - னை) முழை வாயில் - குகை வாசலில், கார் வா -
மேகம் தவழ (அதனை நோக்கி), கரி - யானையானது, மருகது
அணைந்தது என - பக்கவில் அணைந்த தென்னு நினைந்து, மறைந்
திருந்து-ஒளித்திருந்து, விரைந்து எழுந்த - (சமீபித்தலும்) விரை
வாக எழுந்து, உகன் கெசரி-(சத்தோடித்தால்) துன்னிய சிங்கம்,
காணுதும் - (அடுத்தன்மை கண்டு) வெடதி கிற்கும், சோண
சைலனை கைலையாகனை - சோணசைலரே! கைலையாகரே!,
தெருமரும் பிறவிதமை - சுதலுந் தன்மையவாகிய பிரலீகரே,
அகன்றிடாத தேவரை - நீங்காத தேவர்களை, தேவர் என்று
எண்ணி-தெய்வங்க ளென்று கருதி, அருமருந்து அணைய - அரு
மருந்தன்ன, நினை அடையாத - தேவரை எய்தப் பெறாத,
அறிவிலார் பவம் பின் அறுமோ - அஞ்ஞானிகளின் பறக்க போம்
ஒழியுமோ? (ஒருபோதும் ஒழியா;) (எ - று.)

(வி - னை) பிறவி ஒன்றுக் கொன்று காரணகாரிய சம்பத்
தப்பட்டு அலைபோலச் சுழன்று சுழன்று வருதலால், 'தெருமரும்
பிறவி' என்றார். தெருமால் - (காற்றாடிபோல மாறி மாறிச், சுழ
லல் எனினு மமையும்; (தெருமா-பகுதி). மயக்கத்திற்குக் காரண
மாகிய பிறவி எனக்கோடலும் ஒன்று. பிறவி யகலாத தேவ
ரைப் பிறரைக் கூறினமையின் தாமும் பிறவி யகன்று விளங்கிப்

பிறர் பிறவிடையும் அதற்கு வல்லவர் இக் கடவுளை என்பதும், இடைபெட உவாதபடி நீண்ட ஆயுளையுடையதாகச் செய்வதாக லின், மகப்பணி யொழிக்கும் இக் கடவுளுக்கு அமிர்தத்தை ஒரு புடை மகமைபாக்கிய தென்பதும் கருத்தாகக் கொள்க. பிறவி தமை யகன்றிடாத தேவர் என்றது திருமால் முதலியோரை, 'திருமே',

“வற்புறுத்த வோர்பொருளை வள்ளுவனார் பத்துமுறை
சொற்பொருத்தி யோதக் தணிவுபோல்—தற்பதத்தால்
ஒதும் பிரம்மொரு தானென்ப தொன்றினமால்
காதுபயம் பத்தெடுத்துக் காட்டினேன்—சாதம்
இவட்டுநா மேதென் றியம்புவ மென்றெண்ணித்
துவக்கும் வினைவழியாற் றோன்றும்—எவர்க்குமிவன்
தத்தையே யன்றித் தனையன காதுவன்கான்.”

என வரும் திருவேங்கையுலாவானு முணர்க.

இறைவன் திருவடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவி நீங்குத லும், இறைவன் வல்லாதார் அடிகளை நினைப்பார்க்கு அப் பிறவி நீங்காமையுமுள வென்பார், ‘பிறவிதமை யகன்றிடாத தேவரைத் தேவரென் றெண்ணி, யருமருக் தனைப் நினையுடை யாத வதிலி லார் பவப்பிணி யறுமே’ என்றார்.

அருமருத்து = அமிர்தம். சோணகைலனை, ‘அருமருக் தனைய நீனை’ என்பதற் கேற்ப, அறிவிலார் பவத்தைப் ‘பிணி’ என்றார்; அப் பிணியை யொழிப்பது மருத்தே யாகலான். தன்னை வணங் கும் அன்பாது பிறவியை யொழிக்கும் பிறப்பிலியாகிய சிவபெரு மானை வணங்காது பிறத்திறத் தழுவும் திருமால் முதலியோரை வணங்கிப் பிறவி யொழிக்க நினைப்பவர் அறிவிலர் என்பதாம்.

குகையினது வாயிலில் மேகம் வருதலைக் கண்டு யானை சமீபத்தில் வந்ததெனக் கருதி லிரைவாகக் குகையின்கண் மறைந்திருத் தெழுந்து பாயாநின்ற சிங்கமானது யானை யல்லாமை யிணைப்பிலின்ற சோணசைலம் என்க. உகன் கேசரி - லினைத் தொகை.

38. ஆண்டுகம் பலசென் றிடகிருந் திடினு
மன்றியோ ரிமைப்பினி லுடல
மாண்டிரு மெனினு நன்றுநின் கமல
மலரடிக் கன்பரா யிருப்பிற்
பூண்டயங் கயில்வேற் குதலையந் தீஞ்சொற்
புதல்வன்மே லிவர்செய லெனமார்த்
தாண்டன்வர் திவர விளங்குறுந் சோண
சைலனே கைலாசா யகனே.

(ப-ரை) பூண் தயங்கு - பூண் விளங்குகின்ற, அயில் மேல் - கூரிய வேற்படையும், குதலை அம் தீம் சொல் - நீரம்பாமை வாய்ந்த அழகிய இனிய சொற்களுமுடைய, புதல்வன் - புதல்வனாகிய முருகக்கடவுள், மேல் இவர் செயல் என-மேலேறித் தவழுதல் போல, மார்த்தாண்டன் வந்து - சூரிய னனுதி, இவா விளங்குறும் சோணசைலனே கைலாசாயகனே - தவழ விளங்குஞ் சோணசைலரே! கைலாசாயகரே!, நின் கமலம் மலர் அடிக்கு - தமது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகட்டு, அன்பர் ஆய் இருப்பில் - அன்பராகி இருப்பரேல், உடலம் - (அவர்) சரீரம், ஆண்டு பல உகம் சென்றிட இருந்திடினும் - ஆண்டுகளாலாகிய பல புகைகள் செல்லுமளவும் இருக்கினும், அன்றி ஓர் இமைப்பினில்-அல்லது ஒரிமைப் பொழுதில், மாண்டு உகும் எனினும் - மாண்டொழியுமாயினும், நன்று - நன்மையுடையதே யாம்; (எ - று.)

(வி - னா 'பூண்' என்பதற்கு 'உலகங்களைப் புரந்து' என்னுமாம். திருவடிப்பத்தி யெய்தியோர் தேகத்தா லடையவேண்டிய சிவகதி யெய்தப் பெற்றவரே யாதலின், தேகம் பன்னா விரும்பினும் அன்றிச் சின்னா னி லொழியினும் அதுபற்றிக் கவலை யார் நென்பதாம். இதனை,

(நாலடியார் - அறன்வலி யறுத்தல் - ௫)

“கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறகாலைக் கொண்டார்
தும்பெழுத்து வேங்காற் றயராண் டழுவார்
உருத்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
உருங்காற் பரிவ திவள்.”

என்பதனாலும் அறிக. மார்த்தாண்டன் - சூரியன். சூரியனை உவ மித்தது ஒளியாலும் இவர்தற் செயலாலு மென்க.

‘பூண்’ என்பது வேர்ப்படைக்குக் கட்டும் பூண். ‘பூண் தயங்கு’ என்பதற்கு ‘அணிகள் விளங்கும்’ எனப் பொருள் கூறிப் புதல்வ னுத்த அடையாக்கினு மமையும். சிவபெருமானது மலாடிக்கு அன்பலாதார் உலகத் தமிழாது நிலைபெற்றிருக்குஞ் சித்தி பெரி னும் பயனின் நென்பது கருத்து.

39. விரைவீடை யிவரு நினைப்பிற் வாமை

வேண்டுகர் வேண்டுக மதூரம்

பெருகுறு தமிழ்ச்சொன் மலர்நினக் கணியும்

பிறவியே வேண்டுவன் றமியே

விருசடர் களுமேல் கீழ்வரை பொருந்த

விடையுறன் மணிக் குடக் காவைத்

தனையீடை யிருத்தி நின்றனோர் சோண

கைலனை கைலைநா யகனை.

(ப - ரை) இரு கடர்களும் - சூரியனும் சந்திரனும், மேல்
நீர் உரை பொருந்த - மேற்றிசை கித்திசைகளிலுள்ள அத்த
கிரியினும் உதயகிரியினும் தனித்தனி தங்க, திடை உறல் -
(தேவரீர்) திடையில் மலைமடிவாக நீற்றல், மணி குடம் காவை -
(திரு புறத்தும்) மணக்குடங்களைக் கொண்ட ஒரு காவடிமைய,
தனையிடை இருத்தி - தனையின்கண் வைத்து, நீற்றல் ரேர் - சும
ந்து நீற்பவரை மோக்கும், சோணகைசலனே கைலாசமகனே -
சோணகைசலரே! கைலாசமகனே!, விராவிடை இவரும் வீரோ -
விராந்து தாவகின்ற இடபத்தில் ஏறியருளும் தும்மை, பிறவாமை
வேண்டிவர் வேண்டிக - பிறவாமைமையை வேண்டி வேண்ட்பவர்கள்
வேண்டக்கடவர்; தமியேன் - அடியேன், நீனக்கு - துமக்கு, மது
ரம் பெறுகுறு-இனிமையதிகரித்த, தமிழ் சொல் மலர் அணியும்-
தமிழ்ச் சொற்க னென்னும் மலர்க்களம் றொடுத்த மாலையைத்
தரிக்கும், பிறவியே வேண்டவன் - பிறவியினையே விரும்பு
வேன்; (எ - று)

(வீ - ரை) 'விராவிடை' என்புழி, 'விரா' என்னும் பகுதி
வினைமெச்சப் பொருளது; 'விராந்து செல்லும் விடை' என்க;
'வரிப்புனை பந்து' என்பதித்போல. பிறவாமையா லெந்தப்
பெறும் பேரின்பம் கடவன் வழிபாடுடைய பிறவியாலும் எந்தலா
மென்பது தூலோர் துண்பாகலின், 'தமிழ்ச் சொன் மலர் நீனக்
களியும் பிறவியே வேண்டவன் தமியேன்' என்றார். இது,

(கோயிற் புராணம் - பாயிரம்-கரு)

“பிறவாத விதிலென்ன பயன்வந்து பிறந்தாலு
பிறவாத பேரின்பம் பெறலாமால்.”

என்பதனானு மறிக. தமிழ்ச் சொன்மலர் என்புழிச், சொல்-கருவி
யாகுபெயர்; பாடலை யுணர்த்தலின். 'சொன்மலர்' என்பது

உருவகம். இனி, பிறவு கெட்டு முத்தியின்பம் ஏய்தலினும் அரணது சீர்த்தியைத் தடுத்துச் சொல்லாற் புகழுதல் பேரின்பம் என்பது தோன்றத் 'தடுத்துச் சொன்மலர் தினக்கணியும் பிறவியே வேண்டு உன் மயிசேயன்' என்றார் எனினு மமையும். 'பிறவியே' என்பது, காரம் தேற்றம். அணிதற் கேதுவாகிய பிறவியை அணியும் பரவி யென்றது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தல். பொன்னிமையில் சூரியன் அத்தகிரியை யடையுந் தருணத்துச் சந்திரன் உதயகிரிய் லுதித் தமர்வளுகலின் அக் காலஞ் சுட்டி வர்ணித்தபடி.

காவென்பது காவப்பதெலிற் போந்த பெயர். காவுதல்-சுமத்தல். அது முதலில்த் தொழிவாருபெயராய்க் காவடியை யுணர்த்திற்று. சூரிய சந்திரர்களை யியக்கி இடைநிற்றலின் காவு வோர்க்கு உவமித்த தென்க.

சோம சூரியர்களாகிய இரு சுடர்களும் அத்தகிரியிலும் உதய கிரியிலும் பொருத்தியிருக்க நடுவிருத்தல் என்போன் நிருக்கின்ற தென்னில், இரு பக்கத்திலும் இரத்தினங்க ளிழைத்த குடங்களை யுடைய காவடியைத் தரையின்கண் வைத்து ஒருவர் நின்றலுந் கொப்பாக இருக்கின்ற சோணகைசலம் என்பதாம்.

40. ஒண்மணிப் பசும்பொற் பூணிள முலையார்க்

குளத்திட மெலரமளித் தடியார்

கண்மணிக் கமையா விருந்துசெய் தருணி

கணமிருப் பதற்கிடம் புரியேன்

வெண்மணிக் கழைமுன் கரியநெற் றிதழி

வேங்கைபொன் செகரியமா சுணங்க

டண்மணிப் பைக ளவிழ்த்திடுஞ் சோண

கைசலனை கைலைநா யகனே.

(ப - னா) வெண் மணி கழைமுன் - வெள்ளிய முத்தங்களை யுதிர்க்கும் மூங்கில்களுக்கு முன்பு, கரிய கொற்று இதழி - கறுத்த முதிர்ந்த காய்களையுடைய வள்ளன்றையும், வேங்கை - வேங்கையையும், பொன் சொரிய - பொன் போலும் மலர்களைத் தூவ, மாசுணங்கன் - பாம்புகள், தண் மணி பைகள் அவிழ்த்திடும் - தண்ணிய மணிகளையுடைய பை விரித்து (அம் மணிகளை)க் கக்கும், சோணசைலனே கைலாசமாகனே - சோணசைலனே! கைலாசமாகனே!, ஒன் மணி பசு பொன் பூண் - அழகிய மணிக் கழுத்தும் பசிய பொற்பு ணணிந்த, தூண் முலைபார்க்கு - இளமை வாய்ந்த தனக்களையுடைய மங்கையர்க்கு, உளத்து இடம் எலாம் அளித்து - என் உள்ளத்திலுள்ள இட முற்றும் உரிமையாகத் தந்து, அடியார் கண் மணிக்கு - அடியார்களின் கண்மணிகளுக்கு, அமையா விருந்து - தெவிட்டுதல் எல்லாத் காட்சி பென்னும் விருந்தினை, செய்தருள் - பாலத்தருளும் தேவன், கணம் இருப்பதற்கு - கண்ணோடமே லும் இருந்தருளுதற்கு, இடம் புரியேன் - (சற்று) இடமும் அமைக்கப் பெற்றிலேன் (இவ் உறியாமை பெண்ணே!); (எ-து.)

(வி - ரா) 'எலாம்' என்றமையால் 'சற்றும்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. சிவதரிசனம் சிவத்தியானம் இவ் வீரனிடம் அன்பாது கோக்கினையும் உளத்தையும் கவர்த்து அளவிற்ற தூண் பத்தைத் தருதலின் அவற்றினுக்கு இடம் தந்தேனில்லை என்பது தோன்ற, 'கீ கணமிருப்பதற் கிடம்புரியேன்' என்று இரங்கிக் கூறினார். முற்றும் மங்கையர் சிந்தையே யல்லது உமது சிந்தனை சற்றும் பெற்றிலேன், எங்கன முய்வே நென்பது கருத்து. கழை வெண்மணி சொரிய முன்னரே அதற் கெதிராக இதழியும் வேங்கையும் பொன்சொரிய, மாசுணம் பையவிழ்த்து மணிகளைச் சொரியும் எனக் கொடைமேல் வைத்து மலைவளங் கூறியபடி. வெண்முத்தையுடைய கழையசைவு கடித்தலை யொக்க அதற்குப்

பரிசில்போல எதிரே பொன்னும் மணியும் சொரியு மென்னலு
மாம். கதை - மூங்கில். நெற்று - முதிர்ந்த காய். இதழி - கொண்
ரை. வேங்கை - ஓர் மரம். மாசணங்கன் - பாம்புகள். பை -
பட்டம் (பணப்பை). கொன்றை வேங்கை இவற்றின் மலர்கள்
பொன்னிறம் போன்றவை. இம் வாகிரியர் மலைவளங் கூறியபடி
பேசிய ஆசிரியரும்,

“கார்த விரவகர்போற் கையேற்பக் கொன்றைகொடை
வேந்தனெனப் பொன் சொரியும்வேங்கடமே.” எனவும்,

“உடுக்க கொள்ளினர்த் தழைபல கொய்துமூழ் தினைகண்
டகெஞ்சும் டன்னெறி கவண்கலான் வார்ப்பனை பொதிர்ந்தும்
தூக்க னேபுரி மாதரை யிற்செறிப் பாமென்
தங்கல் வேங்கைக கொரியகைந் தெனவல சூழ்க்கும்.” எனவும்,

“கொன்றைகள் செம்பொ னொத்த”

என்றும் கூறியுள்ளார்.

வெள்ளிய முத்துக்களை யுடைய மூங்கிலுக்கு முன்னர்க் கரிய
நெற்றுக்கடையுடைய கொன்றைமரங்களும்வேங்கைமரங்களும் மல
ர்களாகிய பொன்னைச் சொரியப் பாம்புகள் குளிர்ச்சி பொருந்திய
தூத்தினைப் பைகளை அவிழ்த்திடுகின்ற சோணசைலம் என்பதாம்.

41. அருங்கலம் புனையு மகனிரோ ரிருவ
ரணிமணம் புணர்த்திவா ரணமுந்
தூங்குமும் புலவர்க் குதவுநின் றணையே
துதித்திடா துழன்றனன் வறிதே
நிருஞ்சுநின் றழகா லத்திதாங் குவபோன்
மாரமலர்ப் பெருஞ்சுனை யொடுபூந்
தாங்குநின் றிலங்க விளங்குறாஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப-ரை) மருந்து நின்ற-பக்கங்களினின்றும், அழகு ஆவத்தி-
அவங்கா திபக்களை, தாங்குவபோல் - தாங்குமனபோல, மரை
மலர் பெரு சேனையொடு - செந்தாமரை மலர்களைத் தாங்கிய
பெரிய சேனையொடு, ஸ்ரீ தரங்கம் - பொலிவழைந்த அலைகள்,
நின்ற இலங்க - நிலபெற்று விளங்க, விளங்குதும் சோணசைல
சேனையொடுகளை-திகழும் சோணசைலரே! கைலாசையகரே!,
பலவர்க்கு - சந்தாமூர்த்தி கையனுருக்கு, அரு கலம் புனையும் -
அரிய புண்களைப் புனைந்துள்ள, மகளிர் ஓர் இருவர் - ஒப்பற்ற
மகளிர் இருவரை, அணி மணம் புணர்த்தி - அழகிய மண முடிப்
பித்தி, வாரணமும் தூங்கமும் - யானையையும் குதிரையையும்,
உதவும் நின்றனையே - தந்தருளும் தேவரீராயே, துதித்திடாது-
துதிக்கப்பெறுது, வறிதே உழன்றனன்-வீனே வானார் போக்கி
யலைந்தனன். (என்னே!); (எ - து.)

(வி - ரை) 'மகளிர் ஒருவர்' என்றது பாலவாச்சியார்
சங்கிலிவாச்சியார் என்பவர்களை. 'பலவர்' என்றது சந்தாமூர்த்தி
சுவாமிகளை. இவர் இங் வாகத்திற் சஞ்சரிக்கத் திருநாளைக்காட்டா
னத்தில் குதிரையும், கைலக்கெழுந்தருளுதற்குத் திருஉருகைக்
களத்தில் யானையும் அவர்க்கு அளித்தனர் என்க. இதனை,

(திருவானோளிபுற்றுர்ப் புராணம் - பாயிரம்)

"ஒருமாப் பெற்று மண்சரித் தொருவென் னான
வானகம் புதும்போ துற்ற வன்னல்." எனவும்.

(சோமான் பெருமானையுர்ப் புராணம் - கூட)

"நம்பி தானு மந்தரப்போய் ஔகைக் காரோ ணம்பாடி
யம்பொன் மணிப்பூ ணவமணிச ளாடை சாத்த மடற்பரிமா
பைம்பொற் சரிகை முதலான பெற்று மற்றும் பலபதிக்
றம்பி ரானைப் பணிந்தேத்தித் திருவா ருரிற் சார்ந்திருந்தான்."

எனவும் வருவனவாற்றினும் உணர்க.

உபசாரக் கருவிகளுள் ஒன்றாகிய அலங்கார தீபம் டல அடுக்கமைத்து விளக்குதல் போலச் செந்தாமரை மலர்களும் விளங்கவின் அஉற்றைத் தீபத்திற்கும், அலைகளைக் கைக்கும், சுனையைத் தாக்குவோர்க்கும் உவமித்தது. தாக்குவபோல் தாங்கநின் நிலங்க என தூயையும். மறை - தாமரை முதற்குறை விகாரம். பெருஞ் சுனையொடு என்புழி, ஒடு - விசேடணப் பொருள். 'அழகாலத்தி' என்பதற்கு 'அழகிய கீராஞ்சனம்' எனக் கொண்டு, சுனை தட்டும், செந்தாமரைமலர்ப்பரப்பு சென்றிரும், அப் பரப்பு தாங்கத்தா வகைதல் அச் சீரகைவு மாக்கலும் ஒன்று. இதற்குப் பொழிப்பு:— பக்கங்களி னின்ற அழகிய ஆலத்தி தாங்குகின்றனபோலப் பெரிய சுனையினிடத்து அழகிய அலைகளோடு செந்தாமரை மலர்கள் அசையாந் ப விளங்குகின்ற சோணகைசலம் என்பதாம். இப் பொருட்குப் பெருஞ்சுனையொடு என்பதற்குப் பெருஞ் சுனையில் என வேற்றுமை மயக்கம்.

சிவபெருமான் தன்னைப் புகழ்ந்த புலவர்கட்கு விரும்பிய வெல்லாம் கொடுக்கும் வன்னலாதலின் அப்பெருமானை யிதுகாறும் புகழாது வாணனை வீணாகக் கழித்தேன் என்பது கருத்து.

42. ஏனுறு மமரர் கடைகட லளித்த
விருளொடு மணிமிடற் றடியே
ஞாண விருளுங் கலந்திடிற் கருமை
யழகுமிக் கிலங்குறுங் கண்டாய்
மான்னெழில் வராக முழும்புழை யனந்தன்
மணியொளிப் பிழம்பெழல் சிறுதித்
தாணுவின் முருக னெழுதனோர் சோண
கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) மாண் எழில் வராகம் - பெருமை பெற்ற அழகிய பன்றிகள், உழும் புழை = கிண்டுத் துவாரத்தில், அனந்தன்

மான் ஒளி பீழம்பு - ஆதிசேடனது உச்சிமணிகளின் ஒளித்திரட்சி, எழல் - மேலோங்குதல், சிறுநீர் தாணுவின் - சிறிய நீத்திரட்சி வடிவாக, முருகன் எழுதல்சேர் - முருகக் கடவுள் தோன்றும் தோற்றத்தை பொத்திருக்கும், சோணசைலனே கைலாசையகனே - சோணசைலனே! கைலாசையகனே!, ஏன் உறும் அமர் - வலிமை மிக்க தேவர்கள், கடை கடல் அளித்த - கடைந்த கடல் தோற்றவித்த, இருனொடு - (விலகமென்னும்) இருட்டினோடு, அடியேன் - அடியேனது, ஆணவம் இருளும் - ஆண்டமென்னும் நீக்கா மலவிரும்பும், கலந்திழல் - சேர்ப்பீராயின், மணி மிடற்று கருமை அழகு - கைமணி போலுங் கண்டத்திற் கருமை அழகு, மிக்கு திவங்குறும் - அதிகரித்து விளங்கா சிற்கும்; (எ-று.)

(வி - ரை) ஏன்-வலிமை. அமர் - தேவர்கள்; மாண மிக்க தேவர்கள்; இது மக்கல வழக்கு. இருள்-விடம்; இது பண்பாடு பெயர். கலந்திழல் - சேர்ப்பீராயின்; பிறவினை மேற்று. ஆண்டவிரும்பும் கலந்திருக்கு மாயின் எனத் தன்வினையாகப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. கண்டாய் - முன்னிலை யசை. வராகம் - பன்றி. அனந்தன் - ஆதிசேடன்; பிரளய காலத்திலும் அழியாதவன் என்பது பொருள். நீத்தாணு - நீத்திரட்சி வடிவு; தாணு - வடிவு. தாணுவின் - 'தம்பம் போல' எனினும் அமைபும். இப் பொருட்டு நீத்தனருடி ஒப்புப்பொருளது; முத்திய பொருட்டு வினையெச்சப் பொருளது. அடியேனது ஆணவமலம் தேவரீருண்ட விடத்தினும் வருத்தும் இருண்மயத்த தாகவின் இதனையும் கண்டத்தி லிருத்தி யருளவெண்டு மென்பதும், வராகம் கிண்டியதுவா வழியில் ஆதிசேடன் மணி ஒளி வீசல், பெரிய தீத்தம்பமாயமருள் சிவபெருமானருகே சிறிய தீத்தம்பமாக முருக்கக்கடவுள் எழுத லொக்கு மென்பதும் கருத்தாகக் கொள்க,

இனி, ஆனவமடை ஆலகால் விடத்தைப் பார்க்கிலும் கொம்பைப் தென்பதும், அவ் விடத்தை யடக்கி அமரரைக் காத்தது பொலிவானவ மலத்தையும் அடக்கி அடியேனைக் காக்கின் திருநெல்வேலிப் பட்டினம் தேவன், 'மணிமிடர் நடியே னாண்ட விருநூல் கலந்தடிற் கருமை யழகுமிக் கிலங்குறங் கண்டாய்' என்றார் எனவும் ஒன்று.

சிவபெருமான், விடத்தை மிடற்றணிந்த சரிதம்:—

தேவர்களும் அசுரர்களும் இடைவிடாது போர்புரிந்த ஒரு கையில் அப் விருதிதத்தாரும் தமக்கு மாணம் கோரிடாமலிருக்க அமர்தபானம் செய்ய எண்ணிப் பிரமனை யடைந்து தமது எண்ணத்தைத் தெரிவிக்க, அவர் தேவாசுரர்களுடன் சென்று, திருமலை வணங்கிப் பாற்கடல் கடைந்து அமிர்தம் தந்தருளும்படி வேண்ட, திருமால் கருடனால் மந்தாமலையைக் கொணர்வித்துப் பாற்கடலில் அதை மத்தாக நாட்டி, அதற்கு வாசகியைத் தாம்பரக் கப்பூட்டி, ஒருபுறம் தேவர்களும் மற்றொருபுறம் அசுரர்களும் இன்று கடையச் செய்தனர். அவ்வாறு கடைகையில் அவ் வாசகி இன்னும் பாப்பு வருத்தம் பொருமல் விஷத்தைக் கக்கியது. அங்குள்ள எவனாயும் கொல்ல எழுந்த அக் கொடிய விஷத்தை அஞ்சிப் பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் சிவபெருமானைச் சரண் புர்த்தனர். சிவபெருமாளும் சரண் புர்த்த அத் தேவரைக் காக்கும்பொருட்டு அவ் விஷத்தை யுண்டு தமது கண்டத்தி லணிந்து விடுத்தினர் என்பதாம்.

43. மின்னவிர் சடிவக் கற்றையு மருள்கார்

விழிகளூந் திருமுகத் தழகுங்
கண்ணவி நிரடோ னுன்குயீ ஈடியுங்
கண்மிகண் கனிக்குநா னுளதோ

விண்ணிசை பொலிகெட் நெருதுகல் கதிப்ப
விழிகா வநுவிசும் பருடர்
கண்ணிசைசைகர் சாரலினை நொண்
சைவனை எகலினை பகனை.

(ப-ஈ) இன் இசை ஒல் கேட்டு - இனியகீத முழக்கம் கேட்டு, உருதுதல் கதிப்ப - (மலையே) உருகிக் கசிதல் போல, அருவி விழ்தல்-அருவிகள் காற்புறமும் ஒழுகாவிட, கிம்பருடர் - கிம்பருடர்களால் (பாடப்படுவதாய்), தன் சிவ இசை கூர்-தனக்குத் தானே ஒத்ததாகிய இனிய கீதங்கள் மீதும், சாரல் அம் சோணைசலனே கைலாசாயகனே - சாரலினையுடைய சோணைசலனே! கைலாசாயகனே!, மின் அவர் - மின் போல ஒளிரும், சடிலம் கற்றையும் - சடிலத்திரட்சியும், அருள் கூர் விழிகளும் - அருள் மிக்குத் திகழும் திருக்கண்களும், திருமுகத்து அழகும் - திருமுக மண்டல வழகும், கல் நவில் - மேருவோ என்று சொல்லத்தக்க, திரள் தோள் காண்கும்-திரண்ட சதுர்ப்புயங்களும், ஈர் அடி-இரண்டு திருவடிகளும், கண் கண்டு-எனது கண்கள்தரிசித்து, களிக்கும் காள் உளதோ - மகிழும் காலமும் உளதோ?; (எ-று.)

(ஈ-ஈ) அவிர்தல்-ஒளிர்தல். 'கல் நவில்' என்பதில், 'நவில்' உலமவுருபுமாம். கல் - ஆருபெயராய் மலையை புணர்த்திற்று. கடுத்தல்-ஒத்தல். இனிய கீத முழக்கம் கேட்டு மலையே உருகிக் கசிதல் போல, அருவிகள் காற்புறமும் ஒழுகாவிடக்க கிம்பருடர்களால் பாடப்படுவதாய்த் தனக்குத்தானே ஒத்ததாகிய இனிய கீதங்கள் மீதும் சாரலினையுடைய சோணைசலம் என்பதாம். இஃது அருவி ஒருகுதலைப்பற்றித் தற்குறிப்பேற்றம் கூறிற்று.

44 அள்ளிவெண் டிருசீ நடன்முழு தணிய
மடியவர்ப் பெறினெழும் இளங்கள்

முள்ளின் மூருகு மன்னையின் மனநெக்
 குருகு சென்றிறைஞ் சிலனே
 பெள்ளுவெர் புனியெண் கரிதிரு மேனி
 பேறுத நகாதென வெருண்மி
 தள்ளுவந் தருவி யிழிதனோர் சோண
 கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) வெம்புள் என்னு அரி எள்ளி - வெவ்விய புலி
 காடி சிங்கம் இவைகள் அவமதித்து, திருமேனி ஏறுதல் தகாது
 - (சுவாய்யின்) திருமேனியில் ஏறி புலாவல் தகாதென்று,
 வெருண்மி - கோபித்து, அருவி தள்ளி வந்து - அருவிகள் அவந்
 தைக் கிழித்தி வந்து, இழிதல் கேர் சோணகைசலனே கைலை
 நா யகனே - இறங்குதலை ஒத்திருக்கும் சோணகைசலனே! கைலை
 நா யகனே!, வென் திருநீறு அன்னி - வெள்ளிய திருநீற்றைக்
 கொண்டு, உடல் முழுதும் - சரீர முற்றும், அணியும் - தரிக்கும்,
 அடியவர் பெறின் - அடியவர்களை எதிர்போப் பெறின், எழுத்து-
 இருக்கையினின்று எழுத்து, இனம் கன்று - இனங் கன்றினை,
 உள்ளிவந்து - வினைத்து நின்று, உருகும் அன்னையின் - உருகு
 கின்ற தாய்ப் பசுவைப்போல, மனம் நெக்கு உருகுபு - நெஞ்சம்.
 இனகிக் கசித்து, சென்று இறைஞ்சிலனே - சென்று வணங்கினே
 னில்லையே. (என்செய்வேன்?); (எ - று.)

(வி - னா) 'அடியவர்ப் பெறின்' என்புழி, இயல்பின் விகா
 ரம்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலான். 'கன்றையுள்ளி
 யினையும் அன்னையோல அடியவர் இரங்கி எதிர்ப் பெறின் கண்ட
 மாத்திரத்தே, தம்பு அறுத்துக்கொண் டோமும் கன்றுபோல
 விரைந்த மனமுருகிச் சென்று 'வன்'
 பொருந்தும். இப் பொருட்கண் 'உருகும்' என்பதற்கு 'உருகி
 யினையும்' எனப் பொருள் கொண்க. உருகுபு - உருகி; செய்பு

என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அருவி புலியாதிக்கோக் கீழ் வீழ்த்துவது திருமேனிமே ல்வர்தல் கூடாதென்று தன்னுதலே ஒத்தது எனத் தம்முறிப்பேற்றம் கூறினார். திருமேனி முதலிய சாதனத்தை மேற்கொண்ட அடிமவரைக் காணின் மண்முருகி எதிர்த்து திரைஞ்சவேண்டுமென்பது கருத்து.

45. இழையெனத் தளர்சிற் நிலையுண முலையா
 ளெனக்குவண் புகளிலேந் தயின்ற
 கழுமணிப் பசும்பொற் குலவுபாற் கின்னங்
 கழுவுநீர் வரர்ப்பதற் குரையாப்
 முழையிடைக் கதிர்மா மணியினக் கெற்றி
 முசுக்கலை பிணுவொடு மசோகத்
 தழையிடைத் தழுவி யுறங்குறுஞ் சோண
 சைலனே கைலாய யதனே.

(ப - ண்) முசுக்கலை - ஆண் முசுக்குங்கு, முழையிடை - குகையின்கண், கதிர் மா மணி - காத்தியையுடைய பெரிய மணி யினை, விளக்கு ஏற்றி - விளக்கென வைத்து, அசோகம் தழையிடை - அசோகத் தழையைப் பாப்பி அதனிடையில், பிணுவொடு தழவி-பெண் குளங்கினிடும் அணைத்து, உறங்குறும்-உறங்கப் பெறும், சோணசைலனே கைலாயாகனே-சோணசைலனே! கைலாயாகனே!, இழை என தளர் - தூலிழைபேர்வத் துவளும், சிறு இடை உண்ணமுலையான்-சிறிய இடையினையுடைய உண்ணமுலையம்மையார், வள புகல் வேந்த - வளவிய சீர்காழிக் கிறைவாய்வுதரித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், அயின்ற - முன்னுண்டருளிய, கழும் மணி குலவு - (சாணியில்) தீற்றிய மணிகள்த் பதிக்கப்பெற்ற, பசு பொன் பால் கின்னம் - பசும்பொன்னுலாகிய பார்த்தின்னத்தை, கழுவும் நீர் - கழுவிய நீரை

பொருளும், எனக்கு வார்ப்பதற்கு உரையாய் - அடிச்யனுக்கு வார்ப்பு
தும்படி கட்டளை யிடுகோக; (எ - று.)

(வி - ரு) அம்பிகையா சூட்ட ஞானப்பா லருத்தம் பேற்
பெற்றதும் பக்குவமில்லே ஞானையால், அப்பாற்கிண்ணம் கழுவு
பெற்றதும் வார்ப்பு பணித்தருள்வீ என்பது கருத்து. புகலிவேந்து-
ந் துஞானசம்பந்தமுர்த்தி னாருர். 'கழுமணி' என்புழிக் கழுவும்
என்பதில் இடையிலுள்ள உயர்மெய் கெட்டுக் 'கழும்' என வின்
தது. கழுவுதல் - சுண்டுச் சாணையில் தீற்றல். இதனை, 'கழுமணி'
என வினைத்தொகையாகக் கோடலும் ஒன்று. உருமுலையான்
வார்ப்பதற் கெனவும், அயின்ற பாற்கிண்ணம் எனவும், மீனா
கொடு முடிக்குறு மெனவும் கட்டி முடிக்க. முசு - ஒருவித குர
வ்கு. கலை - ஆண். பிணு - பெண்.

உமையவனது திருமுலைப்பால் அயின்றாரால் ஆகாத தொன்
தின் நென்பதும், அது கிடைத்தற்கரி தென்பதும் தோன்ற,
'புகலிவேந் தயின்ற, பாற்கிண்ணம் கழுவுநீர் வார்ப்பதற் குரை
யாய்' என்றார்; (புகலி - சீர்காழி). முசுக்கலை யென்னும் ஆண்
குரவ்கு குகையினிடத்துக் கிரணங்களை யுடைய மாணிக்கத் தீபங்
களை மேற்றிக்கொண்டு அசோகத் தழைப்பாப்பாகிய படுக்கையி
னிடத்துத் தனது பெண் குரங்கைத் தழுவி யுறங்காநின்ற
சோணகைசலம் என்பதாம்.

45. வினைவழி யுடலிற் கமைந்துறு முணவே
வேண்டினர் வினையொடு புணரா
கனைமலர் புனைதின் திருவடி யடைவா
னொடொறும் வேண்டில ருலகர்
கனைவிருள் கார்த விடமறிந் துணப்போங்
காட்சியிற் புனக்கிளித் தொகுதி

தீனையெறி மணிகள் முழைபுருந் சோண
சைலனே கைகொட மகனே:

(ப - னா) புனம் கிளி தொகுதனை - வினாப்பனத்தில்
(திரைக் கதிர்களில் பிழை) கிளிக் கூட்டத்தினர். ஏறி மணிகள் -
(ஒட்டி) அத்துக்குச் சிறக்களால்) ஏறியபின் மாராக்கக் கற்கள்,
திருநீர் மார்த் திடம் அறிந்து - கொடுக்கிய திருநீர் மார்த்துள்
புடைய சமணத்து, உண்போம் காட்சியின்-(அதனை) மிகச்
செய்து போற்றும்போல, முழை புரும் - துணைவிறுப் பெரும்
சோணசைலனே கைகொடியகனே - சோணசைலனே! கைகொடிய
மே, உலகர்-உலகிலுள்ளவர், வினை உழி உடல்த்து-தம் சுட்டிய
இருவினைக் கொடுக்க எடுத்த உடலுக்கு, அமைத்தும் உணவே -
துணைத்து கிடக்கும் அனுபவமான உணவையே, வேண்டினர் -
வேண்டுகின்றவர், வினையொடு-இருவினையுடன் கொண்டு, புணரா-
அடையப்படாத, நனை மலர் புனை - தேன் சொரிபும் மலர் புனை
யப்பட்டன்ன, நன் திருவடி - தமது திருவடிகளை, அடைவான் -
அடைய, நாடொறும் வேண்டுவர் - தினமும் வேண்டினார்களில்
(அந்தோ பாவம்); (எ - று.)

(வி - னா) செல்வம், உறுமை, இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்
காடி ஆகிய இவ்வாறும் கருவிலேயே அமைந்து கிடத்தலின்,
இவை முயல்வல்லவா வழியும் எய்து மென்பது தோன்ற, 'வினை
வழி யுடலிற் கமைந்து முணவு' என்றார். 'வினை' என்றது நல்
வினை தீவினை யென்னும் இரு வினையை. திருவடிப் பேறு சில
பண்ணிய முதிர்வால் இருவினையொப் பெடுத்தின் அடையலா
மல்லது சுகதுக்கங்கட் கெதுவாகிய நல்வினை தீவினையொல்
அடைய முடியாதென்பது தோன்ற, 'வினையொடு புணரா நனை
மலர் புனை கின்றிருவடி' என்றார். 'புணரா' என்னும் சொல்
எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் 'திருவடி' என்னும் சினைப்பெயர்

கொண்டது. 'வினை மலர் புனை' என்பது இடைப் பிரவாகம். 'புணரார்' என்பதை முற்றெச்சமாக்கி முடிபு காண்கிலர்; அது வகையாகப் பற்றுக. அத்தகைய பேற்றை அத்திருவடி அர்ச்சனை உதிப்பாட்டாவே அறிஞர் எளிதெய்துவ ரென்பது தோன்ற, 'நீனை மலர் புனை' என்பது 'நீருவடி' எனச் சிறப்பித்துக் கூறினார். அவ்வனம் கூறவே, முயலவேண்டாததில் முயற்சிக்கும் முயலவேண்டியதில் முயற்சி மல்லாமலாகும் விரை காரண மல்லது வேறென்றே பெயர்ந்தவாறு. வினை - செருக்கம். உண்ணுதல் - ஈண்டு அழித்தன் மேற்று. வினை - தேன். வினையெனப் புணராத் திருவடி எனக் கூட்டினர். கொண்டு-மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, இது இடைச் சூறையாக. உலகத்தள்ளார் முன் வினை வழியாக உடலிற் கமைந்திருக்கின்ற உணவையே விரும்பி முயல்கின்றாரோ யன்றி வினை கொண்டு அடையப் பெறாத தேன் பொருந்திய மலர்களா வருச் சிக்கின்ற நீனது திருவடிபை யடையும்பொருட்டு நாடோறும் வேண்டி முயலுகின்ற நிலை என்பதாம்.

47. மாங்குயின் மிழற்று நாவலூர்ப் புலவன்
 மறுப்பவு முடிமிசை யிருத்தும்
 பூங்குடி லடியேன் றலைமிசை யிருத்தப்
 புகலினு மென்கொனீ யிரங்கா
 யோங்குது மண்ட கோளகை யளவு
 முயர்ந்துமேரர் மழவிடை முதுகிற்
 றங்குபு நடக்க விருந்திடுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநா யகனே.

(பு - னா) ஒங்குதும் - உன்னதமான, அண்டம் கோளகை அளவும் - அண்டப் பரப்பளவும், உயர்ந்தும் - ஒங்கிய திருமேனி வாய்க்கப்பெற்றும், ஓர் மழவிடை - ஓர் இளமை தங்கிய இடபம், முதுகில் தாங்குபு நடக்க-தனது முதுகில் ஏந்திச் செல்ல, இருந்தி

... - கனயின்றி அதி லமருகின்ற, சோணைசலனே கைலாய
காண-சோணைசலனே! கைலாயகரே!, மா ருயில் மிழந்தும் -
மாஞ்சோலையில் ருயில்கன் இசைக்கும் வனமிக்க, காவலூர் புல
வன் - திருகாவலூர்ப் புலவான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மறுப்ப
வா-பலமுறை தவிக்கவும், முடிமுசை இருத்தும் - அவர் சிாசிலே
குட்டும், பு கழல்-தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளை, அடியேன்
தர்ப்புசை இருத்த - தொண்டனான யான் என் சிாசிலே குட்ட,
- கருநா - பலமுறை துதித்த வேண்டினும், நீ இரங்காம்-தேவ
- இரங்கார், என்கொல் - என்னே?; (ஏ - ஹ.)

(வி-கா) காவலூர்ப் புலவன் என்றது சுந்தரமூர்த்தி சுவாம
களை. இவர் மறுத்தது திருவதிகையில் சித்தவட மடத்தில் சிவ
பெருமான் அந்தணரார் வந்து திருமுடியில் திருவடியைச் சூட்டிய
பொழுது. கொல் - இரங்கம்பற்றி வந்த ஐயம். அண்டகோளகை
யனவு முயர்ந்தும் மழுவடை முதுகிற் றுக்க இருத்தலாவது-மலை
வடிவா யிருத்தலோடு சோமாஸ்கந்தாதிய வடிவமாகியும் அமர்
தல். 'ஒரு' என்பது ஈண்டுச் சிறுமைப் பொருளது; தமழ் அடைய
மாம். தாங்குபு-செய்யு என்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சம்.

காவலூர்ப் புலவன் தன் முடிமுசைச் சிவபெருமான்

இருத்திய பூங்கழலை மறுத்த வரலாறு:—

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிதம்பரத்திலே திருவடனஞ் செம்
கின்ற சபா நாயகரைத் தரிசிக்க விரும்பி, பெண்ணை நதியைக் கட
ந்து, அஸ்தமன காலத்திலே திருவதிகைப் செல்வையை யடை
ந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனார் உழைவாரத்தினுலே நமது சிவ
பெருமானுக்குக் கைத்தொண்டு செய்த ஸ்தலத்தில் அடியிட அஞ்சி
அதற்கு உன்னே போகாமல் சமீபத்திலிருந்த சித்தவட மடத்திற்
சூப் போய், திருவதிகை வீரட்டானத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு நித்திரை

செய்தார். அப்பொழுது. வீரட்டானேசுவரர் ஒரு விருத்தப் பிரமணராகி அம் மடத்தினுள்ளே புருந்து, சந்தராமர்த்தி நாயனருடைய சிரசின் மேலே பாதத்தை வைத்து நித்திரை செய்வப் போலக் காட்டி யருளினார். நாயனர் விழித்து, “ஐயோ! என் உம்முடைய பாதத்தை என் சிரசின்மேல் வைத்தீர்?” என்ன, மூப்பினால் அறியாமற் செய்தபோட்டேன்” என்றார். நாயனர்தம்முடைய சிரசை வேறொரு திக்கில் வைத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார். எம்பெருமான் அவ்விடத்திலும் சென்று நாயனருடைய சிரசின் மேலே பின்னும் தம்முடைய பாதத்தை நீட்ட, நாயனர், “திவ்கே என்னைப் பலமுறை மிதித்த நீர் யாவர்?” என்று கேட்டார். உடனே சிவபெருமான் “என்னை நீ அறியாயா?” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அது கண்டு நாயனர் தம்மை மிதித்தவர் கடவு ளென்று மதித்து அறிந்து, “தமியேன் இறுமாப்படைந்து ஆண்டவரை அறியாமல் என்ன செய்தேன்” என்று சொல்லி வீரட்டானேசுவரர்மேல்,

“தம்மான யறியாத சாதியா ருளரே

சடைமேற்கொள் பிறையானே விடைமேற்கொள் விகிர்தன்
கைம்மாவி னுரியானைக் கரிகாட்டி லாட

ஓஷடயானே விடையானைக் கறைகொண்ட கண்டத்
தெம்மான்ற னடிக்கொண்டென் முடிமேல்வைத்தி டெமென்னு
மாசையால் வாழ்கின்ற வறிலிலா நாயேன்
எம்மான யெறிகெடில வடவீரட் டானத்

துறைவான யிறைபோது மிகழ்வன்போ வியானே.”

என வரும் பதிகச் செய்யுள் பாடி யருளினார் என்பதாம்.

சிவபெருமான் அன்பர் மறப்பினும் தானே யுவந்து அடிமை கொள்ளுவ னென்பதும், அன்பரல்லாச் வேண்டினால் கொள்ளா

என்பதற்குத் தோன்ற 'சாகலூர்' புகலன் மறுப்படி முடியசை
பருத்தும் 'பூங்கழி' கடியென் புகல்னு மென்கொலி யாக்காய்
என்றார். 'பூங்கழி' என்பதற்கு தூக்கணம் முன்னுரைத்தாற்
குறாக்க.

48. சாழ மருகு மொழுக்கழஞ் சால்பு
யின்னொது மிந்திபப் பகைவெல்
சாழ மருள் பெனதுவெம் பிறவு
விலக்கிப் கொன்றொ ளாநோ
வாழ மருகு துடந்து செம் பணிக
ளரித்தென் செறுழ்வனிக் குறவர்
சாரலி னிறங்கு விதைக்குறங் சோண
சைலனே கைலாய பகனே.

(ப-ரை) எது? உன் குடவர் - மக்க வன்மைமைய வெடர்
கள், சாரலில் ஆழமும் அகிலம் தடுத்து - மலிச்சாரலுள்ள
சுந்தன மாங்களையும் அகில் மாங்களையும் வெட்டி, செம்மண்கள்
அரித்து ஏறித்து - அங்குள்ள செவ்விய நாக மணிகளைக் கொழித்
தெடுத்தெறி, இறங்கு விதைக்குறும் - சோளங்களை விதைத்து
விளைவிக்கப்படும், சோணசைலனே கைலாயபகனே - சோண
சைலனே! கைலாயபகனே! நாமும் - அன்பம், அருளும் - கருணை
யும், ஒழக்கமும் - ஆசாரமும், சால்பும் - குணவமைதியும், இன்
னொலும் - இனிய சொற்களும், தூந்தியப் பகை வெல் லாரமும் -
பஞ்சேந்திரபங்களாகிய பகைகளை வெல்லும் திட்டமும், அருளி -
அடியேனுக்குத் தந்தருளி, எனது வெம் பிறவி - என்னுடைய
வெவ்விய பிறவிய் பரிணயம், விலக்கி - அகற்றி, ஆள் கொள்ளும்
நாள் - அடிமை கொண்டருளும் காலமும், உனத்தா - உண்டோ?
(அறியேன்); (எ - ம.)

(வி - 101) அன்பு-உரியவரிடத்து நீகமும் மன நெகிழ்ச்சி. அருள்-எவ்வாறு மாட்டும் நீகமும் தமை. நாம் முதலியவை ஒன்றாகக் கொண்டு காரண காரியமாய்ப் பிறவி நீக்குதற்கு உதுவாதல்பற்றி முறைப்படுத்து வேண்டியபடி. ஆரமாதிகளைத் தடுத்து எறிதற்குக் காரணம் அவற்றினைப் பொருட்படுத்தாமை. அகில்-சத்தனமாம் போல வாசனையுடைய தொரு மரம்; இது முதிர்ந்து விரும்பப் பரிய வள்ளிச் செடியினதாயினும் பரக்கும்.

(நான்மணிக்கடிகை-ச)

“கன்னி வயிற்றி னகில் பிறக்கும்”

என்பதனு னு முணர்க. ஏழுவலி - ஒருபொருட் பன்மொழி. நரவர்கள் மலைச் சாரலிலுள்ள சத்தன மாங்களை யும் அகில் மாங்களை யும் வெட்டி ஆவ்ருள்ள நாக மணிகளைக் கொழித் தெயீந்து சோனத்தை விதைக்காகின்ற வனப்பத்தையுடைய சோணசைலம் என்பதாம்.

எனது பிறவியை யொழித்து என்னை ஆட்கொண் டருளும் என்பது கருத்து.

49. தொகைமிகு மமார் முனிவார் பரவித்
தொழுதகை யொடுவிரை கமழ்ப்பூம்
புகைமிகு மணிமண் டபத்திடை நெருங்கப்
புழுகுநீ யணிதல்கண் டெவந்தேன்
குகைமிகு வாயிற் சோதிமர மரஞ்சேர்
குளிர்மதி விழுங்கவாய் வைத்த
தகைமிகுமூரற் றிரளேநேர் சோண சைலனே
கைலைநா பகனே.

(ப - 102) குகை மிகு வாயில்-மலைக் குகையினது பெருத்த வாயின்கண் ணிற்கும், மர சோதிமரம் சேர் குளிர் மதி -

பெரிய சோதிமாதின் துனியிற் சேர்ந்த குளிர்த் தசந்திரன்,
 பழுக்க வாய் வைத்த-விழுங்குதற்கு வாயின்கண் வைத்த, தகை
 ம்கும் - வெண்ணிற மிக்க, மூல் திரை - அன்னத் திரட்சியை.
 ரோ - ஒத்து விளங்குகின்ற, சோணைசலமேனை கைலாயகனே -
 சோணைசலமே! கைலாயகமே!, புலினை கமழ்-பொலிவு பெற்ற
 வாசனை வீசும், பகை ம்கும் - புகை ம்குத்த, மணி மண்டபத்
 திடை - மணிகள் பதித்த மண்டபத்தினிடத்தில், தொகை ம்கும்
 அமர் - கூட்டமான முப்பத்து முக்கோடி தேவராதிபர்களும்,
 முனிவர் - முனிவர்களும், பாவ - துதித்து, தேவரூப கை
 பொரு - அஞ்சலிக்குங் காலங்களோடு, நெருங்க - நெருங்கி வந்து
 தரிசிக்க, பழுது அணிதல் கண்டு - தேவர் பழகணிந்துகொள்
 றும் விழாவனைத் தரிசித்து, உவந்தனன் - உவப்படைந்தனன்.
 (இதற்கு எப் புண்ணிய மியற்றினேனோ அறிந்திலேன்); (எ-று.)

(வி - ரா) சோணைசல நாதருக்கு மலைக்குகையே திருவா
 யாகவும், அங்கு நிற்குஞ் சோதிமாமே அன்னமமைக்கும் பாத்திர
 மாகவும், சந்திரனே பாத்திரன்னமமாகவும் உருவகித்தவாறு.
 வினைகமழ் புகையாவது: குத்துருக்கம், பச்சைக் கற்பூரம், அகில,
 சந்தனம், கருஞ்சீதாரி என்பவற்றின் பொடியோடு சிறிது கப்
 லைப் பசுநெய் கலந்து இடுந் தூபம். இது பஞ்ச தூபமாம். தூன்னும்
 தசாங்கமுதலாகப் பல திறப்படும்.

தேவர்களும் முனிவர்களும் துதித்துக் கூப்பிய கையோடு
 வாசனை பரிமளிக்கின்ற அழகிய புகை ம்குத்த இரத்தின மய
 மான மண்டபத்தின்கண் நெருங்குற நி புழகணிதலாகிய திரு
 விழாவைத் தரிசித்துச் சந்தோஷித்தேன் என்பதாம்.

பூர்வத்திலே ஒரு புழுது பூனை, இச் சோணைசலப் பெருமா
 னுக்குச் சாந்தெனப் புழகை யப்பி அகலாது உசித்த புண்ணியப்

மேய்த்ருவ் மூலமாய் பல்ல மனுதலத்திம் ஏமாங்கதன் என்னும்
 அக்கரு மிக்துப் பட்ட சன்ம உச்சனையாக் சங்கடைந்து, புழு
 காதிலு + மட உண்பிது வழுப்பட்டுச் சிலபதம் எய்கிய ஐதிகம்பற்று
 நடத்தும் மகோர்சுவ தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்ற ஆர்வமேவிட்
 டார். து நித்தவாறு, பூச்சுரத்திர விரிவை அருணகிரிபுராணம்
 தூர்பத் புழுது காங்கிய சுருக்கித் துணைக.

பராண வரலாறு:—

“மாளின மலர்கள் மற்றை வனம்ரு கங்க னெல்லாக்
 கணைப் உடையுட கொண்டு வருதலைக் கண்டு கண்ணு
 நூதனம் எங்கக் கழுவி போடலு மங்கோர் நாவி
 தாதுமுன் னச்சம் தக்கா லோடியச் சயிலத் தன்னை.

காத்தாகத் தச்சத் தீர்த்து சரித்திஞ் சரிக்கு காளி
 லார்த்தவண் பாலே யிந்த அருணவெற் பிலிங்கத் தொற்றிச்
 காந்தெனப் புழுது தன்னை முன்னுன தவத்தி னாலே
 பேர்ந்திட ல்ன்றித் தக்கும் பேரா ணைமக்கி தென்றே.

நாமொம் - புழு தன்னைச் சாத்தியே நயக்கு காளின்
 மூடிய வுடவின் கன்மம் பக்குவ முற்று முற்ற
 வீடிய தூடலப் போதே வினார்துயர் வெற்றை நீங்கி
 நீடிய மனத்தி னீர்த்தக் கிரியினை நினைந்து கொண்டே.”

வேறு

“மண்டலத்தென் மிசையினைபுந் காக்குமனு குலமன்னன்
 மதிமா ணய்யப்
 பண்டையுணர் வொடுமவனத் பாரிலயிற் றுதித்தேய
 யோத்தி தன்னி

கொண்டிசையும் புக்கேமான் கதனெனும்பேர் பரித்தெனத்தி
 னருண வெர்பைக்
 கண்டினைக் கண்ணூரக் காண்பாஞ்சென் நென்றுனத்திற்
 கருதிக் கொண்டே.

தந்தையனு மதிபெற்றுத் தணந்தந்தத் தவந்தன்னைத்
 தானை குழச்
 சிந்தையகிழ் வறவழிமற் றீர்த்தங்கள் செறிந்தாடித்
 தெரிசித் தேதான்
 உத்தையப் புரித்தங்கங் கிலங்குசில லிங்கமயம்
 வாரத் தோடே
 ய்த்தெழுதி வருணகிரி சேர்த்துதெரி சித்தியுறஞ்சி
 யின்ப முற்றுன்."

என்பதாம்.

50. சினம்படு முளங்கொன் றவரவை பெனைபுஞ்
 சேர்ப்பது தகுமுனக் கிசைவண்
 டினம்படு மலரி னகவித ழொடுபுல்
 விதமுமொன் றுதலுல குடைத்தே
 மனம்படு மடிமை யுளன்சில யெறிக்கு
 மனங்குழைந் துமைபவள் களபத்
 தனம்பட வடிவங் குண்டந்திடுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநா பகனே.

(ப - ண) மனம் படும் அடிமை உளன் - அகத் தொண்டிடைய
 ராகிய சாக்கிய நாயனார், ஏறி சிலைக்கு - டிட்டெறிந்த கல்லு
 க்கு, மனம் குழைந்து - திருவுணம் உருகப்பெற்று, உடைபவன்
 களபம் தனம் பட - உமாதேவியாரின் கவவை யணிந்த களதன
 முறுத்துதலால், வடிவம் குழைந்திடும் - திருமேனி குழைந்து மகி
 ழப்பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலனே!
 கைலைநாயகனே!, இசை வண்டு இனம் படும் மலரின் - இசை பாடும்.

மண்டினங்கள் பொருந்திய மலர்களில், அகவிதழொடு புல் இதழும் ஒன்றுதல் - அகவிதழ்களோடு புறவிதழ்களும் பொருந்திநின்றல், உலகு உடைத்த - உலகி னியற்கையாகும் (ஆதலால்), சினம் பசம் - சினக்கும், உளம் கொன்றவர் அவை-உளத்தின் சேட்டை எ - பொழித்த அடியவர் கூட்டத்தில், எனையும் - அடியேனையும், சேர்ப்பது - (தேவரீர்) சேர்ப்பது, உனக்கு தரும்-தமக்குப் பொருத்தம்; (எ-து.)

(வி - னா) சினம் - கோபம்துத் தடங்கிய பின் நிற்கும் ஒரு குணம்; இதனைத் திருமுருகாற்றுப்படையில் “கடுஞ்சினக் கடிந்த சாட்சிபர்” என்பதற்கு சச்சிஞ்சுர்க்கினிய ருளரிய உரையானு முணர்க. சினம்பெழுநங் கொன்றவர் என்றது கோபம் பொருந்திய புன்னத்தை சாசஞ்செய்த சிவனடியார்களை. அவை - கூட்டம்; அவைக்களமுமாம். சாதுசங்கம் முத்திக்குக் காரணமாதலின், ‘சினம்பெழுநங் கொன்றவர் ரகை யெனையும் சேர்ப்பது’ என்றார். எனையும் என்பதில் உம்மை இழிவுசிறப்பு. அர்ச்சனை வழிபாட்டிற் றுரியதாகும் அகவிதழொடு உரித்தாகாப் புறவிதழும் பூவிதழென் னும் ஒன்றுமையால் ஒன்றிநின்றல் உலகியற்கையாகலின், உரிய உமது தொண்டோடு உரிமையற்ற யானும் உமது தொண்டென னப் பெயர் பூண்டிருத்தலின் ஒன்றிநின்றற்பாலனெ யென்பார், ‘மலரி னகவித டொடுபுல் விதழுமொன் றுதலுலகுடைத்து’ என வும், ‘எனையஞ் சேர்ப்பது தருமுனக்கு’ எனவும் என்றார். உடைத்த - குறிப்பு வினைமுற்று. சாக்கியநாயனார் புறத்தே தொண்டு டைய ராகாது அகத்தே தொண்டெய ராகலின், ‘மனம்படு மடி மையுளன்’ என்றார். ‘சிலையெறிக்கு மனக்குழைந்து’ என்றகுறிப் பால், ‘மனம்படு மடிமையுளன்’ என்பது சாக்கியநாயனாரைக் குறித்து நின்றது. ‘சிலையெறிக்கு’ என்பது உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

“அல்லி அகவிதழ்”

“புல்லி புறவிதழ்”

என்பன தீவாகாசக் குத்திரம்.

சாக்கியநாயனார் கல்லெறிக்கு உளம் குழைந்த சரிதம்:—

அறுபான் மும்மை நாயன்மாருள் ஒருவராகிய சாக்கிய நாயனார் என்பவர் திருச்சங்கமங்கையில் வேளாண் குலத்ததித்தவர். இவர் காஞ்சிக்கரை யடைந்து பெளத்தநாகி அம் மத ஸங்கீர யாராப்தம் அச் சமயப் பற்றினறிச் சைவசமயமே மெய்ச்சமய மென் றுணர்ந்து அப் பெளத்த கோலத்திலேயே நின்று, வெள்ளையி லிருந்ததொரு சிவலங்கத்தைச் கண்டு அதனிடத்து உள் ளன் புடையாராய்க் கவ்வெறிதலையே அர்ச்சனையாகக் கொண்டு வழிகளில், ஓர்நான் அதனை மறந்து போகனம் செய்யப் போகும் போது ‘தின்றைக்கு எம்பெருமானை எறியாமல் மறந்தவிட்டேன்’ என்று எழுந்து சிவலங்கத்தையணந்து, ஒரு கல்லை எடுத்து அதன் மேல் ஏறிய, பத்திலையில் படுபவராகிய சிவபெருமான் அதற்கு உளங் குழைந்து உமாதேவிபாரோகம் இடபாருடாய் ஆகாயத்த லே தோன்றி அவனைத் தமது திருவடியிலே சேர்த்தருளினார் என்பதாம்.

51. வாய்பரி கரிதேர் சிவிகைபொற் குவியன்

மணிப்பணி பெரும்புவி யாட்சி

வாய்பரி சலவென் றுண்பத டருவி

னன்றியென் கவிகளென் கவிகள்

காய்பரி முரண்மும் மதகரி வளைத்த

கைவிட மோதலாற் கதிர்த்தேர்த்

தாய்பரி துணுக்கென் றீர்த்திடுஞ் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ளை) முான் மும்மதம் கரி - உலிமையும் மும்மதமு முடைய யானையானது, கை வளைத்த காம்பு அரி விட-துநிக்கை யால் உளைத்த மூங்கில்களை விட (அவை தாக்குதலால்), கதிர் தேர் தாம் பரி-சூரியனுடைய தேரின் பூட்டப்பட்டுத் தாவிச் செல்லும் சப்தமாவென்னும் குதிரை (அதைச் சம்மட்டியின் அடியென பதித்துத்), துணுக்கென்று ஈர்த்திடும்-விரைவாகத் தேரை இழுத்துச் செல்லும், சோணசைலமலை கைலாசாயகனே - சோணசைலமலை கைலாசாயகனே!, உம் பரி கரி தேர் சிவிகை - தாவிச் செல்லும் குதிரை உடைய இரதம் பல்லக்கு, பொன் சூவியல் மணர் பணி பெரும் பவி ஆட்சி - பொற்றிரட்சி அரதனம் பதித்த அணிகள் பெரிய உலகு ஆளுதல் (ஆசிய இவைகள்), ஆம் பரிசு அல என்று-வீர்த்திக்குத் தகுதியுடையன அல்லவென்று வெறுத்து, உன்பதம் மருவின் அன்றி - தேவரீரது திருவடிப் புகழ்ச்சியைப் பெற்றாலல்லது, என் கவிகள் என் கவிகள் - எனது பாடல்கள் என்ன பயனைத் தரும் பாடல்களாகும்? (ஒரு பயனையும் தரா தனவே;) (எ - று.)

(வி - ளை) ஆம் பரிசு - விருத்திக்குத் தன்மையன. ஆம் பரிசு என்பது ஆதம் என்பது வீர்த்திக்கும். ஆதல்-வீர்த்தித்தல். வீர்த்திப்பன அல்லவெனவே அழிவன வென்பது தாமே போதரும். பரிசு - பரிசுடைப் பொருளை யுணர்த்தலின் ஆகுபெயர். கவிகள் உலக இன்பத்தை விழைந்து புகழாது திருவடிகளைப் புகழ்தாலல்லது பயனுடையன வாகா என்பது கருத்து. காம்பரி மோதலால் என இயையும். காம்பு அரி - மூங்கில், இருபெய சொட்டு; 'உபேம்' என்பது போல. இதனை ஒரு பொருட் பன்மொழி என்றனும் ஒன்று; அது காரணமின்றிச் செவிக்குச் சொல்லின்பர் தோன்ற நின்றலால், 'மீயினை' என்பது போல.

‘காம்பு அரி’ என்பதற்கு ‘மூங்கிலின் செறிவும் ஆம். லாவும், ஆதும், தாவும் என்பன இஊடக் குறைந்தன.

“செய்யுமெனெச்சவீற் றும்மெட் சேரலும்”

என்றதனால் செய்யுமெனெச்ச வீற்றும்மெட் கெட்டன. இவை மகா கொற்று சிற்றவின் வினைத்தொகை யாகா வென்க. பரி முதல் பவியாட்சி பிறகிய எண் வகைச் செல்வமும் அழியும் பொருளாதலின் அவை பரிசல என்று உன் பதம் மருவின்னறி என் கவிகள் என் கவிகள் என்றார் என்க.

52. துன்னு துயரப் பிறவிலெக் கொடுநோப்

தொலைப்பினுர் தொலைத்திடா துறினு

சின்னடி மலரை யன்றியான் மறந்து

நிலைப்பினே விறக்கும்வா னவரை

மன்னளி பருக வுடையிறுன் மதுவும்

வாரண மதழும்வெள் ளாருவி

தன்னொடு மிகலி யொழுதுந் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - டை) மன் அளி பருக - நிலைபெற்ற வண்டென் மொய்த் துன்னுதலால், உடை இறால் மதுவும் - உடைந்த தேன் கூட்டி னின்றும் ஒழுகும் தேனும், வாரணம் மதழும் - யானையின் மத நீரும், வெள்ளாருவி தன்னொடும் இகலி-வெள்ளிய அருவி ரோடு மாறுபட்டு, ஒழுகுறும்-இழியப் பெறும், சோணசைலனே கைலை நாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, துன் உறு துயரம் பிறவி வெம் கொடு கேய் - மேன்மேலும் துன்பமயமாகிய பிறவி யென்னும் வெவ்விய கொடிய பிணியை, தொலைப்பினும் - (அடியேனுக்கு) ஒழிப்பினும், தொலைத்திடாது உறினும் - ஒழிக் காது மேன்மேல் உறச் செய்யினும், நின் அடி மலரை அன்றி -

தேவரீர்து திருவடித் தாமரைமலையை யல்லது, இறக்கும் வானவரை - மரிக்கும் தேவ கூட்டங்களை, மறந்தும் - மறந்தேனும், யான் நினைப்பனோ-அடியேன் தியானிப்பனோ? (தியானியேன்); (௪ - ௩.)

(வி - ரை) அநாதியாய் விடாது தொடர்ந்து வருதலால், 'துன்னுறு பிறவி' என்றார். அது அணுத்துணையும் இன்பம் பயத்தலின்றித் துன்பமே பயத்தலால், 'வெங்கொடு நோய்' என்றும் கூறினார்.

(நீருவாசகம் - குழைந்த பத்து - ௨)

"உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா

தொறுத்தா லொன்றும் போதாமே."

என்றபடி ஆண்டானாற் பெறும் தண்டினையும் ஆக்க விளைவிற்கு ஏதுவா மாகையால், 'தொலைப்பினும் தொலைத்திடா துறினும்' என்றார். தேன் சென்றிறமும் மதம் கருநிறமுமாய் நிறம் வேறுபடுதலால், 'வெள்ளருவி தன்னொடு மிகலி' எனக் கூறலாயிற்று. சூகலி யொழுகல் - நிறம் மாறுபட்டுப் பெருகல். உறுவிப்பினும் என்னும் பிறவினை 'உறினும்' எனத் தன்வினையாய் நின்றது. இது தன்வினை பிறவினை மேற்று எனவும், விவ்விருதி தொக்கது எனவும் கூறுப. இருல் - தேனடை. சிவபெருமானை யன்றி யொழிந்த தேவர்கள் பிறத்திறப்பர் என்பதும், அவர்களைச் சிந்திப்பதாற் பயன் இன்று என்பதாற் தோன்ற, 'மறந்து நினைப்பனோ விறக்கும் வானவரை' என்றார்.

எனது பிறவி நோயை நீ நீக்கினும் அல்லது நீக்காவிடினும் சினது திருவடித் தாமரையே யன்றி இறந்துழலும் ஏனைத் தேவர்களை மறந்தாயினும் நினைப்பனோ நினைவேன் என்பதாம்.

53. நீரினா வழலால் வருங்கொடும் பிணிபா
 னிருதா லலகையால் விலங்காற்
 சோரால் வருந்து மவால்ர் தினது
 தூயநா மம்புகன் நிபுவார்
 சீருலா மணிபா வரிபா வுதலாற்
 நிசையுற நீள்கையா லெழின்மை
 சார்தலா லுமையான் விழிநிகர் சோண
 சைவனே கைலைநா பகனே.

(ப - ரை) சீர் உலாம் மணிபால் - கணம் வாய்த்த அரதன
 மணிகளாலும் (பொலியுமைந்த கண்மணியுடைமையாலும்), அரி
 பாவுதலால் - சிங்கங்கள் குழ்தலாலும் (செவ்வரி பரவப்பெறுதலா
 லும்), திசை உற நீள்கையால் - திக்குகளிற் பொருந்த நீண்
 டருத்தலாலும் (கோக்கம் அமைய நீளச் செல்லுதலாலும்), எழின்
 மை சார்தலால் - எழுச்சியுடைய மேகங்கள் தவழ்தலாலும் (அ
 கியமை தோய்தலாலும்), உமையான் விழி நிகர் - உமையம்மையின்
 திருக்கண்களுக்கு நிகராய்த் திகழும், சோணசைவனே கைலை
 நாயகனே - சோணசைவரே! கைலாசநாயகரே!, தினது தூய காமம் -
 தேவரீருடைய சுத்தமாகிய திருநாமத்தை, புகன்றிபுவார் - துதி
 கப் பெறுமவர்கள், நீரினாவு அழுவால் - நீராலும் நெருப்பாலும்,
 வரும் கொடு பிணிபால் - (வாத பித்த சிலேஷ்மங்களால்)
 உண்டாகும் கொடிய நோய்களாலும், நிருதால் அலகையால் -
 அரக்கராலும் பசாசங்களாலும், விலங்கால் சோரால் - மிருகங்
 களாலும் கள்வர்களாலும், வருந்துமவர் அவர் - துயருழப்பவர்
 ஆகார்கள்; (எ - து.)

(வி - ரை) நீரினாவு முதலியவற்றின் மூன்றனுருபுகள் கரு
 விப்பொருளன.

(குருடைய பிள்ளையார் தேவாரம்-நமச்சிவாயப் பதிகம்-௩௮)

“குதுடார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது”

ஆகவின் சிவநாமத்தினைத் ‘துய நாமம்’ என்றார்.

(படி ௫)

“கோல்வா ரோணுங் குணம்பல நன்மைக

ளில்லா ரோணு ம்பம்பல ராமிடி

னெல்லாத் திடுக்கடி நீக்குவர்.”

என்பது திண்ணமாகவின், ‘வருந்து மகாவர்’ என்றார்.

மின்னிரண்டடியும் சிலிவட்டமாய்ப் பொருள் பயத்த லுணர்க.
சிலிவட்டம் - சிலேடை. சீருலாம் அணியெனவும் பிரித்தலும்,
சோணகைசலத்தில் ‘அரி பாவல்’ என்பதற்குத் ‘திருமால் துதித்
தல்’ என்னலும் ஒன்று. திசை - திக்கு, நோக்கம் (கண்). எழில்-
எழுச்சி, அழகு. எழுச்சியெனக் கொள்ளுங்கால்,

“துண்மா ணுழைபுல மில்லா நெழினல

மண்மாண் புனைபாவை யற்று.”

என்பதின்போல எழில் என்பதில், ‘இல்’ தொழிற்பெயர் விருதி
என்க. சிவபெருமானது திருநாமங்களைப் புகலுநர் ஒன்றானும்
வருந்தார் என்பது கருத்து.

54. முகவிளக் கென்ன மணிக்குழை மினிர

முலைமுகட் டணிபெற மலரார்

பகல்விளக் கென்ன வெளிகெட வரும்பொற்

பாவையர்க் கிரங்கிடா தருளா

யகவிளக் கென்ன வகறிரி நெய்தி

யாக்குவே ரின்றியே யெழுந்த

சகவிளக் கென்ன விளங்குறுஞ் சோண

கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) அகம் விளக்கு என்ன - ஒவ்வொரு வீட்டிலும் எற்றப்பட்ட விளக்கினைப்போல, அகல் திரி நெய் தி - தகதீயம் திரியும் நெய்யும் நெருப்பம் (ஆகிய இக் கருவிகளைக் கொண்டு), ஆத்துவோர் இன்றியே - ஏற்றுகோரும் தூக்காமலே, எழுந்த சகம் விளக்கு என்ன - ஒளியுடன் தோன்றிய உலக தீப மென்று அன்பர்கள் துதிக்குமாறு, விளக்குறும் - பிரகாசிக்கும், சோணசைலனே கைலாசாயகனே - சோணசைலனே! கைலாசாயகனே!, முகம் விளக்கு என்ன - முகத்தாக்கு (சுதோர்) விளக்க மென்றும் பம், மணீ குழை ம்ளிர் - அரதனத்தோடு விளங்க, முலை முகநி அணி பெற - முலைகள் தம்மேலே ஆபாண வகைகளினால் வழகு பெற, மலரான் - தாமரை மலரில் வசிக்கும் இலக்குமியும், பகல் விளக்கு என்ன - பக லொளிமுன் தீப லொளிபோல, ஒளி கெட வரும் - (தம்முன்) ஒளி கெடும்படிவராத, பொன் பாவையர்க்கு - பொற்பதமை போல்வாராகிய மகளிர்க்கு, இரங்கிடாது - காதல் பூண்டு வருந்தாதபடி, அருளாய் - கிருபை செய்வாராக; (எ-று).

(வி - ரை) 'விளக்கு' என்பதில் வினைமுதற் பொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்டது. விளக்கு - விளக்கத்தைச் செய்வது. பகல் விளக்காதல் என்பது தன்னொளி மழுக்கல். மிளிர், பெற, வரும் பாவையர் என இயையும். அக விளக்குக்கு மாறுபட்டிக் கருவியாதிக ளின்றி உலகை விளக்கும் விளக்கென்றது முடிவிலாற்றலுடைமையை விளக்கி நின்றது. முகத்தின்கண் ணேற்றிய இரண்டு தீபத்தைப்போல இரத்தினக் குழைகள் பிரகாசிக்கவும், தனங்கள் தம்மேலே ஆபாண வகைகளினால் அழகு பெரவும், தாமரையில் வசிக்கும் இலக்குமியும் பகலில் ஏற்றிய தீபத்தைப் போலத் தனது பிரகாசம் மழுக்கவும் வராதின்ற பொற் பாவையை யொத்த மகளிர்க்கு யான் இரங்காம விருக்கக் கிருபை செய்வாராக என்பதாம்.

மூல மூகதி அணி பெற - தனங்கள் தம்முச்சியினிடத்த
அணிகளைப் பெற்றிருக்கவும் எனினு மமையும். அணி என்றது
நன்கெத் தஞ்ஞாணத்தை. 'பகவ் வினக்கு' என்பதற்குப் 'பக
வ்வ் ஏற்றிய வினக்கு' எனினு மமையும்.

55. நீலியோ லீனையா டொறுமருச் சித்து
நின்றொழில் புரிந்திட வுடற்குக்
கூலியோ தனமென் றனிப்பவர்க் கன்றிக்
கூற்றினைக் கடக்குமா நெனிதோ
மாவியோ சனையின் வணங்குறங் கைலை
மலைகிலே தித்திடக் குவித்த
சாலியோ தனமென் றிடத்திகழ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) மால் - திருமாலும், யோசனையில்-நெடுந்துரத்தி
னின்றி, வணங்குறம் - வணங்கும், கைலைமலை-திருக்கலை மலை
யானது, நிலேதித்திட-நிலேதனஞ் செய்தற் பொருட்டு, குவித்த
சாலி ஓதனம் என்றிட - குவித்த செந்நெலாற் சமைத்த அன்னக்
குவிய வென, திகழ் - (எதிரில் விளங்கப்) பிரகாசிக்கும், சோண
சைலனே கைலை நாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!,
நீலியோடு உனை - அம்பிகையாருடன் தேவரீரையும், நாடொறும்-
தினமும், அருச்சித்து - பூசித்து, நின் தொழில் புரிந்திட - உமது
தொண்டினையே செய்துவருதற்கு, உடற்கு கூலி - உடலுக்குக்
கூலியாகக் கொடுக்கற்பாலது, ஓதனம் என்று அளிப்பவர்க்கு
அன்றி - அன்னமெனத் தேர்த்து கொடுக்குந் துறவிடக்கே யல்
லது (உடற்பற்றுடைய ஏனையோர்க்கு), கூற்றினை - இயமனை,
கடக்கும் ஆறு எனினோ - கடந்து கொள்ளும் விதம் எனிமைய
தாமோ! (அரிதாம்); (எ - று.)

(வி - னா) நீலியோடு என்பதில், ஒடு - ஒற்றுமைப் பொருளது; “எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்” என்பழிப்போல. நீலி - நீலநிறப்படிவத்தன். *“(யிறப்பறுக்க, ஹற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை)” யேனும் முத்தி சித்திக்கும் வரையம் கடவன் உழிபாட்டிற்குவேண்டியிருத்தலின், அதன்பொருட்டு உடலோம்பவார்க்கல்லது போகாதிதகர்ச்சியின் பொருட்டு ஒம்பும் தேகாபிமானிகளுக்குக் கூற்றைக் கடத்த வரிதென்பதாம். ‘யோசனை’ ஈண்டு கொடுத்தாத்தின்மேற்று. மாலும் என்னு முயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கது. ‘மாலும்’ எனவே ஏனையோ ரணுகற்கு எளிது கொல்லோ? என்பது கருத்து. அத்தகைய காலையும் தமக்கெதிர் குவித்த திருப்பாவாடை போன்று விளங்கத் திகழும் சோணசைல ரென்க.

உமாதேவியோடு சிவபெருமானைப் புகித்து அப் பெருமானது தொழில் புரிந்திடெனவு டுடலெடுத்தற்குப் பெரும் பயனென்பதூஉம், அப் பயனைப் பெறுதற்கு உடல் காரண மென்பதூஉம், அவ்வுடல்பாதுகாத்தற்கு அன்னங்காரணமென்பதூஉத்தோன்ற, ‘நீலியோடுனை எட்டொறு மருச்சித்து நின்றொழில் புரிந்திடவுடற்குக் கூலியோதனம்’ என்றார்.

56. தோற்றிடும் பிறவி யெனுங்கடல் விழ்த்து
துயர்ப்பிணி யெனுமலை யலைப்பக்
கூற்றெனு முதலை விழுங்குமுன் வினது
குரைகழற் கரைபுக விதிப்பா
யேற்றிடும் விளக்கின் வேறுபட்டகத்தி
நிருனொலார் தன்பெய ரொருகாற்
சாற்றினு மொழிக்கும் விளக்கெனுஞ் சோண
சைலனை கைலைநா யகனே.

(ப - கா) எந்நிதம் விளக்கின் வேறுபட்டு - உலகின்கண் எந்நிதம்தம் விளக்கிற்கு மாறுபாடு மிடையதாம், தன் பெயர் ஒருகால் சாந்நிலம்-தனது திருநாமத்தை ஒரு முறை உச்சரிப்பினும். சுகத்தின் திருந் எலாம் - உள்ளத்தினை மறைத்தலைச் செட்டையாம் ஆணவாதி மலவருட்கூட்ட முற்றும், ஒழிக்கும் - கெடுத்தருளும், விளக்கு எனும் - விளக்கிதென்று அன்பர்களாற் றதிக்கப் பெறும், சோணகைசலமே கைசலநாயகனே - சோணகைசலமே! கைசலநாயகமே!, தோற்றிதம் - உதிக்கும், பிறவி எனும் கடல் - பிறப்பெனும் கடலில், வீழ்ந்து - விழுந்து, துயர் பிணி எனும் அலை - துன்பினை விளைக்கும் பிணிகளாகிற அலைகள், அலைப்ப - (இடையே) அலைதலைச் செய்ய, கூற்று எனும் முதலை வீழ்ந்தமுன் - நியமனென்னும் முதலையனுதி உட்கொள்ளும் முன்னரே, குரை கழல் கரை புக - தேவரீரது ஒலிக்கும் வீரக்கழலணிந்த திருவடிமென்னும் கரையி லடையுமாறு, விடுப்பாய் - (அடியேனைச்) சேர்த்தருள வேண்டும்; (எ - று.)

(வி - கா) அளவுபடாமையின் பிறவியைக் 'கடல்' என்றும், மேன்மேலும் மூண்டெழுதலின் பிணியை 'அலை' என்றும், "மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா" என்றபடி தான் பற்றிய வுயிரை மீளவிடாமையின் இயமனை 'முதலை' என்றும், உருவகித்தார். கழல்-தனியாகுபெயராய்த் திருவடியை உணர்த்திற்று. குரைகழல் எனக் கொள்ளின் வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையுமாம். விளக்கின் என்புழி, 'இன்' கிந்தனுருபு ஈர்க்கப் பொருளது. வேறுபடுதலாவது-எந்நிதம் விளக்குத் தன்னை யெதிர்ப்படும் புறவிரு னொன்றே ஒழிப்பதாகத் தான் அதற்கு மாறாய் எதிர்ப்படாது கார்துறையும் மலமென்னும் அகவிருளையும் தன்பெயர் உரைத்த மாத்திரத்தானே ஒழித்தல். இதனை,

“இல்லக விளக்கது இருள்கெடுப்பது
நல்லக விளக்கது நமச்சி வாயவே.”

என வரும் ஆளுடையபுடிகள் தேவாரம் - நமச்சிவாயப் பதி
கத்தாலும் உணர்க.

57. கந்தர மிருந்து மடகுநீ ரயின்றுங்
காலைக் தமைத் திரு பதமு
மந்தர மிரித்து சின்னிலை பற்பா
சரும்பவ மொழிபுமோ வரைபா
யிர்திரன் வனத்து மல்லிகை மலரி
னின்டைசாத் தியசென நிறைந்த
சந்திரன் முடிமேல் வந்துறுந் சோண
சைலனே கைலாசா யகனே.

(ப - ண) இத்திரன் - இத்திரஞனவன், வனத்து மல்லிகை
மலரின் - தனது நத்தனவனத்து மலர்த்த மல்லிகை மலர்ஊற்
றோடுத்த, இண்டை சாத்தியது என - கொண்டை மாலையைச்
சாத்தியதுபோல, நிறைந்த சந்திரன் - பூரண சந்திரன், முடிமேல்
வந்துறும் - திருமுடியின்கண் வந்து நிலவப்பெறும், சோண
சைலனே கைலாசாயகனே - சோணசைலனே! கைலாசாயகனே!,
நின் நிலை அறிபார் - தேவரீரது உண்மை நிலையினை உணரப்
பெருதவர்கள், கந்தரம் இருந்தம் - மலைக் குகைகளில் வசித்தம்,
அடகுநீர் அயின்று - இலகனையும் சுவத்தையும் புசித்தம்,
கரம் நீலத்து அமைத்து-காங்களைப் பூய்வி ஓன்றி, இரு பதமும்
அந்தரம் மிரித்தும் - இரு கால்களையும் உயரத் தூங்கியும் (கடுங்
தவங்களைக் காலவரையின்றிச் செய்தினும்), அரு பவம் ஒழிபு
மோ-(அவர்களுடைய) அரிய பிறவிகள் அகலுமோ, உரைபாய்-
(தேவரீசே) திருவாய்மலர்த்தருள்வோக; (எ - உ.)

(வி - னா) நிலையாவது - தன்வயத்தனாதன் முதலிய எண் குணமுடையாய் ஆன்மாக்களுக்கு வீடுபே நளித்தற்பொருட்டு நக்கிரானுக்கிரகம் பூண்டு அமரு மியல்பு. கடவுள் நிலையறியாதார் தியற்றும் கர்ம யோக்கங்கள் பயன்படா வென்பது கருத்து. 'அரும்பவம்' என்புழி, அருமை ஈண்டுக் கடுமை மேற்ற; அருந்தியர் என்புழிப்போல. பவம் ஒழிதற்குச் சிவபெருமானது நிலையறிதலே காரணம் என்பதூஉம், அது மெய்ஞ்ஞானத்தாலன்றி 'எத்தவத்தானும் அரிதென்பதூஉம் தோன்றக், 'கந்தா மிருந்தும் அடகு' எயின்றும் காவல் தமைத்திரு பதமு மந்தா விமிர்த்து வின்னிலை யறியா அரும்பவ மொழியுமோ' என்றார்.

58. கூட்புறு காழு மலர்ந்திடு முகமும்

கொண்டின் றனைவலம் புரிவோர்

மேம்படு சரண மலர்ப்பொடி மேனி

மேற்படிற் பவம்பொடி படுமே

பூம்பொழிற் புகலிக் கிறைவனு னிலஞ்சேர்

புண்ணியத் தலங்களி னடைந்து

தாம்புனை பதிகர் கொறும்புகழ் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப-ரை) பூ பொழில் புகலிக்கு இறைவன் - மலர்ச் சோலைகள் புடைகுமும் சீர்காழிக்குத் தலைவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார், நால் நிலம் சேர் - நால்வகை நிலத்தைச் சார்ந்திருக்கும், புண்ணியம் தலங்களின் அடைந்து-புண்ணிய விருத்திக்குக் காரணமாகிய தலங்களி லெழுந்தருளி, தாம் புனை பதிகர் தொறும் புகழ்-தாம் துதிக்கும் பதிகங்கடொறும் புகழ்ந்து பாடப் பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலரோ! கைலைநாயகரோ!, கூட்புறு காமும் - குவித்த கைகளும், மலர்ந்திடு முகமும் கொண்டி-மலர்ந்த முகமு முடையாய், நின்றனை வலம்

பர்வோர் - தேவரீரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்பவருடைய, மேம்பலி
சாணம் மலர் பொடி - மேன்மை வாய்ந்த திருவடி மலரின்
கணமும் தூளி, மேனிமேல் படிவ் - (அடியேனது) சரீரத்திற்
படப் பெறுவேனேல், பவம் பொடிபடுமே-எனது பிறப்பும் அழி
கடைத்திடமே! (அக்கனம் பெற்றே னில்லையே!); (எ - று.)

(வி-ரை) 'கும்பறு காம்' என்றதற்கு 'மூரண்பட மலர்த்திநி
முகம்' என்றவன் மூரண்படோடை.

“ஒவ்வொன்று சிப்பாய் மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்
கிமெருத்தை யானறித்து கொண்டேன்—கடுகருத்துத்
தேவாதி தேவன் நிருகொற்றி யூர்த்தெருவிற்
போவா ரடியிற் பொடி.”

என்றார் பட்டினத்தடிகளுமாகலின் உடலை யொழிக்கு மருத்து
அடியார்களின் பாத தூளியே மாதலால், 'பொடி மேனிமேற்
படற் பவம் பொடிபடுமே' என்றார். 'பொடிபடுமே' என்புழி, ஏகா
ரம் தேற்றம்; அசையமாம். புகல்க்கிறைவன் - திருஞானசம்பந்த
மூர்த்தி நாயனார்; ஒரு ககரத்தில் சிறப்புற்றாரை அக் ககரத்திற்
இறைவனாகக் கூறுதல் மரபாதலான் இக்கனக் கூறினார்.

நானிலம்-நால்வகை நிலம்; அவை பாலை யொழிந்த குறிஞ்சி,
மூல்லை, மருதம், செய்தல் என்பன.

சம்பந்தமூர்த்திக ளருளிய ஒவ்வொரு திருப்பதிகங்களிலும்
ஒன்பதாவது பாடலில் இத்தல விபவத்தையே கூறுதலால்,
'பதிகத் தொறும்புகழ் சோணைசலம்' என்றார். இதனை,

“வினவார் களிபட தூறிய கடல்வண்ண னும்வேதக்
கினர்தா மரைமலர் மேலுறை கேடில் புகழோளும்
அளவா வணமழ வாகிய வண்ண மலையண்ணல்
தளரா முலைமுறு வல்லுமை தலைவன் னடிசுரணே.”

எனத் திருவண்ணமலைத் திருப்பதிகத்தில் ஒன்பதாவது செய்யுளில் பாடியது போலவே,

“கோண கனையானும் குளிர்ந்த மரையானும்
காணர் கழலேத்தக் கனலா யோங்கினான்
சேனார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேத்த
மாண நோயெல்லாம் உளா மாயுமே.”

எனக்கோயில்முதலுடைய தலங்களிலும் திருவாய் மலர்ந்தருளின மைமையக் காண்க. அருணாசலத்தை அன்பின் வலம் வருவோர் வதிகளாவர் என்பதூஉம், அவர் பாததாளி பிறர்மேற் படிவ் அவர் பவம் அதமாம் என்பதூஉம் தோன்ற, ‘நின்றனை வலம் பார்போர், மேம்படு சாண மலர்ப்பொடி மேனி மேற்படிற் பவம் பொடி படுமே’ என்றார் என்க.

59. கானமே மருவும் — கடையேன்

கற்பவை கற்றிலேன் விடய
ஞானமே யுடையே னறிஞரைக் காணி
ஞானிலே னுய்யுநா ஞ்ளதோ
வானமே யளவு நெடுங்கிரி மலய
வாதமோ துறுபவர் கட்டுத்
தானமே யுதவ வளர்ந்திடுஞ் சோண
சைவனே கைலைநா யகனே.

(ப - னை) வானம் அளவும் - ஆகாய மளாவிய, நெடு மலய கிரி வாதம் - நீண்ட மலயமலையிற் றோன்றும் தென்றலால், மோ துறுபவர்கட்டு - தாக்கப்பெற்றவர்கட்டு, தானம் உதவவே - உசிக்குமிடம் தந்தருளுதற்கே, வளர்ந்திடும் சோணசைலனே கைலாயகனே-ஒங்கிய சோணசைலனே! கைலாயகனே!, கற்பவை கற்றிலேன்-ஒதி யுணரவேண்டியவற்றை ஒதி யுணர்ந்திலேன்;

பீடயம் ஞானமே உடையேன் - (கண்டு கேட்டு உண்டு உற்று உயிர்த்து அறிதலாகிய) விஷய ஷண்ஞ்சீரியையே உடையேன்; அறிஞரை காணின் காணிலேன் - சினதடியாரான அறிஞரைக் காணப் பெறில் காணி இல்லேன்; (ஆகையால்), காணமே மருவும் - காட்டிலேயே தங்கும், விலங்கினும் - மிருகக் கூட்டத்தினும், கடையேன் - கடைப்பட்டவனாகிய (காமேன்), உய்யும் என் உன் தோ - உய்த லடையுந் தினமும் உண்டோ? (அறிமேன்); (எ-று.)

(வி-ஸி) கற்பவைகளைக் கற்றலாகிய வின்மையின், 'விலங்கினும் கடையேன்' என்றார். 'விலங்கினும்' என்புழி, 'இன்' உறழ்வொருள். கடையேன் - கடைப்பட்டவனாகிய யான்; இது வினைப்பெயர். 'கற்பவை' ஈண்டு ஞான தூல்கள்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை” (திருக்குறள்-உகக.)

என்பதும் இக் கருத்தே. கற்பவை - கற்கவேண்டிய தூல்கள்; இது வினைப்பெயர். தென்றலால் மொத்துண்டு திகைத்து வாடி வருந்தினார்க்கு அவ் வாதனை நிவிர்த்திப்பான் தானமளித்துத் தவம் பெருக்குவித்தவன், 'தானமே யதவ' என்றார். எதுகை ஏகாரம் என்கனான் மூன்றாவது அசை, ஏனையவை பிரிசிலை; தேற்றமு மாம். தானமுதலவே என ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. மலயவாத மோதுறுபவர் - காமிகள்; துறவிசுறாமம். கற்பவை கற்று விடயவாசனை யொழிந்தாலன்றி முத்தி கைகூடுத வின் நென்பது கருத்து.

60. விழைவொடு மறஞ்செய் துய்கடுவன் றுரைக்கும்
விதியினைக் கவளமுண் செனவுந்
கழைசுளி நெடுநல் யானையின் முனிந்து
கடக்குமென் பவமொழிந் திடுமோ

மழை முகில் வந்து தவழ்ந்துவிண் படரு
 மலிதரு புகைபென வெழுந்து
 தந்துரு வுண்மை விளக்குறஞ் சோண
 கைசலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ரை) மழை முகில் வந்து தவழ்ந்து - நீர் முகந்த கரு முகி வணுகிப் படர்து, விண் படரும் மலிதரு புகை என எழுந்து - ஆகாயத்திற் செல்லும் மிக்க புகைபோல மேற்கிளம்பி, தழல் உரு - (தேவரீர் கொண்ட தீம் மலைபுருவம்) அக்கினி சொருப மேன்பதை, உண்மை விளக்குறும் - உண்மைப்படப் புலப்படுத்தப் பெறும், சோணகைசலனே கைலைநாயகனே - சோணகைசலனே! கைலைநாயகனே!, விழைவொடும் - அன்பினோடும், அறம் செய்து - சிவபுண்ணியஞ் செய்து, உய்க என்று - உய்த லடைவா யென்று, உரைக்கும் விதியினை - கூறும் விதியை, கவளம் உண்க எனவும் - கவளத்தை உண்ணுவா யென்று (பாகன்) உரைக்கவும், கழை சுளி நெடு நல் யானையின் - (அது செய்யாது மிக வருந்திக்) குத்துக்கோலை முறிக்கச் செல்லும் நீண்ட நல்லிலக்கண மமைந்த யானையைப்போல, முனிந்து கடக்கும் - வெறுத்து (விடயங் களிற்) செல்லும், என் பவம் ஒழிந்திடமோ - எனது பாவமும் நீக்குமோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - ரை) அறம் - ஈண்டுச் சிவபுண்ணியம், இதனை,

(காஞ்சிப் புராணம்-சிவபுண்ணியப் படலம்-செய்யுள் - உ)

“எவ்வறமூர் திருக்காஞ்சிக் கடிநகரிற் புரிகிற்பி

னேற்ற மெய்து

மவ்வறத்துட் சிவதன்ம மதிகமவை சிவலிங்கப்

பதிட்டை யேனைத்

செய்வியுடைத் திருமேனி திருக்கோவீற் பணிபூசைச்
சிறப்பு மற்று

மெனவியந்திர் மெய்படியார் திருத்தொண்டு முதற்பலவா
மவத்துண் மாதோ."

என வரும் செய்பனானு முணர்க. விதியாவன - திவ்வ செயற்
பாலமென வேத சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்டவை. விதியினை
முனிந்த உட்கு மென திவையும். முனிதல் - வெறுத்தல்; அது
அருளும் சினமுமன்றி திவ - நிகர்த்தல். 'உண்க' என்பது
ஈறு தொக்கது. 'கடக்கும் என் பவம்' என்பதற்கு 'விவக்காநீன்ற
எனது பிரவி' எனினுமாம். கழை-மூக்கில்; ஈன்றி ஆகுபெயராய்க்
குத்துக்கோலை யுணர்த்திற்று. 'கழை சளி' என்புழிக், 'கரும்பைச்
சளிக்கின்ற' எனினு மமையம். கெமே - ஒன்பான் முழகீட்சி
யுடைமை; திருகொம்மை திருகொம்பு நெற்றி தலை முதுகு என்
னும் எழுட் டுபர்ச்சி யெனினும் பொருந்தும். ஈன்மை - இலக்
கண நிறைவு. மலிதரு என்புழி, மலிதா - பருதி. துறவடைந்து
தவஞ்செய்தா லன்றிப் பவத் துறத்த லின்றென்பது கருத்து

"ஆசையோடும் அறத்தைச் செய்து பிழைக்கக் கடவீர்"
என்று சான்றோர் கூறும் விதியினைப்பாகன் "கவளம் உண்க"
என்று சொல்லவும், அதைவெறுத்துக் குத்துக்கோலை முறிக்கின்ற
நெடிய எல்லவக்கண மமைந்த யானைபோல வெறுத்து விடயங்
களில் செல்லும் எனது பாவமும் நீங்குமோ அறியென் என்பதாம்.

61. வாத்திய முழங்கச் சிவிகையுங் கரிய
மாறியூர் துலனவாழ்ந் தவரு
மேத்திய மொழியோ டிரக்கையா னின்கும்
தேவலே வாழ்வென வறிந்தேன்

பாத்திய மணிகள் கொண்டழைத் திலங்கும்

பரவா சுகைமணி மேகஞ்

சாத்திய தெனவில் வளைந்துறுஞ் சோண

சைலனே கைலைநா பகனே.

(ப - ண) பாத்திய மணிகள்கொண்டு - ஆராய்ந்தெடுத்த மணிகளால், இழைத்த - பதிக்கப்பட்டு, திலங்கும் - பிரகாசிக்கும், பரவா வாசிகை - பரிய திருவாசிகை யொன்றினை, மணி மேகம் சாத்தியது என-மணிகளைப் பொழியும் மேகம் கொணர்ந்து சாத்தியது போலுமென்று நினைக்குமாறு, வில் வளைந்துறும் - (இந்திர தனுசு எனப்படும்) வில் வளையப்பெற்ற, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலமே! கைலைநாயகமே!, வாத்தியம் முழக்க - பஞ்ச கருவிகளும் ஒலிக்க, சிவிகையும் கரியும்-பல்லக்கிலும் யானையிலும், மாறி ஊர்ந்து - (வேண்டியவாறு) மாறி மாறி யேறிச் சென்று, உலவி வாழ்த்தவரும் - எவ்ஞஞ் சஞ்சரித்து வாழ்த்தலையடைத்து செல்வப் பெருக்குடையவரும், எத்திய மொழியோடு - (தேவரீரது சிற்றேவலுடையவர்பால்) துதி மொழிகளோடுநின்று, தூக்கையால் - யாசிக்கக் காணுதலின், நின் குற்றேவலே - உமது சிற்றேவலே, வாழ்வு என அறிந்தேன்-பெருவாழ்வெனத் துணிக் தேன்; (எ - டு.)

(வி-ரை) வாத்தியம்-பஞ்சகருவிகள்; அவையாவன:—தோற் கருவி, தொனைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக் கருவி என்பன. சிவிகை - பல்லக்கு. கரி - யானை; காத்தையுடையது என்பது காரணக்குறி. வாழ்த்தவரும் - வாழ்த்த செல்வப் பெருக்கையுடைய அரசர் முதலாயினோரும். உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. எத்திய மொழி - துதித்த மொழி. பெருஞ் செல்வரும் தமக்கு நேர்ந்த குறைவறுக்கும்படி முனிவராதியர்பால் யாசித்

தச்சுதலை தாலாலும் அனுபவத்தாலும் அறிதலின், 'நின் குற்
நேகலே வாழ்வென வறித்தேன்' என்றார்.

இனி, பெருஞ் செல்வத்தை யுடைய அரசர் முதலாயினாரும்
ஊழால் வறியாகித் தம்பா வேற்றவரிடத்துத் தாம் சென்
றிரத்தலும், நின் குற்றேவலுடையவர் தேவரும் வணக்க வாழ்த
லும் காண்டலின், 'வாழ்த்தவரு மேத்திய மொழியோ டாக்கையா
னின் குற் நேகலே வாழ்வென வறித்தேன்' என்றார் என்னலு
மாம். இதனை,

(நாலடியார் - செல்வ நிலையாம - ௩)

"யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைகிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்—எனை
வினையுலப்ப வேருகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட
மனையானை மாற்றார் கொள."

என்பதனாலும் அறிக.

பாத்தல் - ஈண்டுத் தேர்த்தெடுத்தல். 'மணிகள் கொண்டு'
என்புழிக், 'கொண்டு' மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. வாகி
கை - மூர்த்தங்களுக்குமேல் பரணவாகாரமாக விளக்க அணிவ
தொரு அலங்காரக் கருவி; (பிரபை). இத்திரதனுசு பல வர்ணத்த
தாதலால் பல மணிகள் கொண்டிழைத்த திருவாகிகையாகக்
கூறினார். மணி, கீர், பொன், பூ, மண், கல், தீ இவற்றை முறை
யே டொழியும் சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்கா
ரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நிலவர்ணம் என்னும் மேகமேழ
னுள் ஈண்டு மணிமேக மென்றது சம்வர்த்தத்தை. இதனை,

(புங்கலத்தை-வான் வகை-71, 72)

"சம்வர்த்த மாவர்த்தம் புட்கலா வர்த்தம்
சங்கா ரித்தத் துரோணம் காளமுகி
நில வருணமேழ் மேகப் பெயரே."

“மணிவர் பொன்பு மண்கற் நீயென்
நெழுவுகை மேகம் பொழிமாரி மேழே.”

என உரும் குத்தாக்களாறு முணர்க்.

முரசெறி யாசரும் வரிசை பிறழ்ந்து பிறர் வாயில்ற் புக்
கிரத்தல்ன் அங் வாழ்வை வாழ்வெனக் கருதாது சிவபெருமா
னது திருவடிக் குற்றேவலே வாழ்வெனக் கருதல் வேண்டு
மென்பதாம்.

62. குலத்தினிற் பிறந்து மலகினால் கற்றுங்
குணத்தினிற் சிறந்துநல் விரத
பலத்தினிற் கவர்ந்து நின்னடி யவர்க்குப்
பரிவிலார் கதியிலா தவரே
கலத்தினிற் பொலிந்த விமயமீன் நெடுத்த
கன்னிநுண் ணிடைமிசைக் களபா
சலத்தினிற் குறுதி கொடுத்திடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - 33) கலத்தினில் பொலிந்த - ஆபரணங்களால் விளங்
கிய, இமையம் ஈன்றெடுத்த - இமையமலை பெற்ற, கன்னி - கன்
னிகையாகிய உமையம்மையின், நுண் இடையிசை - நுண்ணிய
இடையின் மேலனவாகிய, களப அசலத்திற்கு - களபம் பூசிய
மலைபோலத் தனங்களுக்கு, உறுதி கொடுத்திடும் - உறுதியைத்
தந்தருளும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலரே!
கைலைநாயகரே!, குலத்தினில் - நற் குலத்தில், பிறந்தும் - உதித்
தும், அலகு இல் - அளவிறந்த, நூல் கற்றும் - கன்னுல்களை ஆராய்ந்
தும், குணத்தினில் சிறந்தும் - நற்குணங்களில் மேம்பட்டும், நல்
விரதம் பலத்தினில் - உயர்ந்த விரத பலங்களில், கவர்ந்தும் - வேட்
கைப் பெருக்கமடைந்தும், நின் அடியவர்க்கு - உமது தொண்டர்

கட்டு, பரிவு இலர் - அன்பில்வாதவர்கள், கதி இலாதவரே - கதி
படைப்பப் பெருதவர்களே யாவர்கள்; (எ - று.)

(வி - னா) குலமுதல்வகற்றான் மேம்பட்டாரோனும் சிவ
னடியார்மாட்டு அன்பிலாராயின் அவர்க்குக் கதி மின்று என்பதாம்.
அலகு-அளவு. நல் விரதம் என்றது புண்ணியங்களைத் தரும் சிவ
விரதக்கலை. கடர்தல் - வேட்டைப் பெருக்கம். பிறத்தம், கற்றம்,
சிறத்தம், கடர்த்தம் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகள் எண்ணுப்
பொருளுன; ஒருபடை உயர்வு சிறப்புமாம். கதியிலாதவரே என்
புதி, ஏகாம் தேற்றம். 'பரிவிலர் கதியிலர்' என்பதனை,

(சிவஞானசித்தியார் - சுபகிகம் - 12-ம் சூத்திரம்)

"சுசனுக் கன்பில்லா ரடியவர்க்கன் பில்லா
ரெவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்
பேசவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களைநா மிணக்கிற்
பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணக்கிடுவர் விடுதி."

என்பதனுறு மறிக.

கதி - முத்தி; ஆதார மெனினும் ஒன்றும். கலத்தினிற்
பொலிந்த கன்னி என இயையும். களப+அசலம்=களபாசலம்;
திர்க்க சர்தி. உறுதி பயத்தல்-தாம் இனகுதலடைத்து அனைவர்க்குத்
திண்மைபுடைமையைத் தருதல்.

63. மூடக விருளோ நின்னையின் றுண்ணு

முலையா சாலகற் றுவலென்

சூடரு மொழியா லடைந்தனன் றமிழேன்

சூள்வழு வாதூர் யருளாய்

விநேயக் கவர் கீழ்விழ வுறல்கார்
 மிசையனம் பன்றிதா மாறித்
 தாலை துருவ வடைதனோர் சோண
 கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ண) வீடுறும்-(உச்சியிலிருந்து) நழுவிய, கவர் - கவர்
 மான், கீழ் விழ-கீழே விழ, கார்-மேகம், மிசை உறல்-(கீழிருந்து)
 உச்சியி லேறுதல், அன்னம் பன்றி - (முன்னர் முடியையும்
 அடியையும் தேடப்) அன்னமும் பன்றியும், மாறி - (தங்களுக்
 குள்) அம் முறை மாறி, தான் தலை துருவ - திருவடியையும் திரு
 முடியையும் தேடிச் காண, அடைவல் நேர்-செல்லுதலை ஒத்திருக்
 கப் பெறும், சோணகைசலனே கைலைநாயகனே-சோணகைசலனே!
 கைலைநாயகனே!, அகம் மூடி இருளோடு-(அடியேனது) மனத்தை
 மூடியுள்ள ஆணவ விருளோடு, உன்னை இன்று உண்ணமுலை
 அரசால் அகற்றுவல் என் - 'நினை இத்தினம் உண்ணமுலை யம்
 மையாருடைய தலைவராகிய அண்ணமலையாரால் நீக்குவேன்'
 என்னும், சூந்தரும் மொழியால் - சபதமொழி கூறிவிட்டே னாத
 லால், தமிழேன் - துணையற்றவனான யான், அடைந்தனன் -
 (தேவரீரை அடைக்கலமாக) அடைந்தனன்; நீ சூன் வழுவாது -
 தேவரீர் அச் சபதம் தவறுதலடையாவண்ணம், அருளாய் - (அடி
 யேற்கு) அருளவேண்டுகின்றனன்; (எ - று.)

(வி - ரை) உன்னை இன்று உண்ணமுலை அரசால் அகற்றுவ
 லென்று சூன்மொழி இருளோடு பகர்ந்து தமிழேன் அடைந்த
 னன், (ஆகையால்) நீ அருளாய் எனக் கூட்டிக்கொள்க. 'என்'
 என்பது வீனைத்தொகை. சூந்தருமொழி-சபதமொழி. வீடுறல் -
 ஈண்டு வீழ்தல். துருவல் - தேடல். உண்ணமுலை - ஆடுபெயராய்
 அம்மையாத திருநாமங்களுள் ஒன்று; அபீததுசாம்பாள் வட
 மொழிப் பெயர். அகவிருள் சிவபெருமானு லன்றி யகற்றப்படா

தென்பது கருத்து. 'கவரி' என்பதற்குக் 'கவரிமானின் வாலத்து
பித்தலாகிய அம்மயிர்க் கற்றை (சாமரை)' எனப் பொருள் கோ-
ளும் ஒன்று.

64. ஐயநான் மருங்குன் மாதர்மேல் வைத்த
வாதா வுன்பதாம் புயத்து
மெய்யுறு நறுமென் கலவையின் விருப்பு
வெண்டரு நீற்றிலும் வருமோ
கொய்யுறு தினைவிழர் திடுபசுங் கிள்ளைக்
குழுக்கடோ ரணமென வெழுத்து
தையலர் கடியப் பறந்துறுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - னா) கொய்யுறு - அறுக்கத்தக்க, தினை - தினைக்கதிர்
களில், விழ்த்திடு - மொய்க்கும், பசு கிள்ளை குழுக்கள் - பசிய
நிறத்தையுடைய கிளிக் கூட்டங்கள், தையலர் - குரப்பெண்
கள், கடிய - (கவண்கற்களாதியவற்றால்) ஒட்டலும், தோரணம்
என - பசிய தோரணம் கட்டினாற்போல, எழுத்து பறத்தலும் -
ஒழுங்காகப் பறந்து செல்லும், சோணசைலனே கைலைநாயக
னே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, ஐயம் துண் மருங்குல் -
(உளதோ இலதோ எனச்) சந்தேகம் விளைக்கும் துண்ணிய
இடையினை மடைய, மாதர்மேல் - பெண்களிடத்து, வைத்த ஆத
ரவு - வைத்துள்ள விருப்பம், உன் பத அம்மயத்தும் - தேவரீர்
திருவடித் தாமரைகளிடத்தும், மெய் உறும் - சரீரத்தில் மிகவும்
பூசும், நறு மெல் கலவையின் - நறிய மெல்லிய கலவைச் சார்தில்
வைத்துள்ள, விருப்பு - விருப்பம், வெள் திரு நீற்றிலும் - வெள்
ளிய விழுதியின்கண்ணும், வருமோ - (அடியேனுக்கு) உண்டாகு
மோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - னா) சிவபெருமானது திருவடியிலும் திருவிடற்றிலும் அண்டலாயின் முக்தி யெய்தா ரென்பதாம். இக்கருத்தப் பற்றியே,

கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா

(கங்கைகொண்ட சோனேச்சரப் பதிகம் - அ)

“தத்தையங் கனையார் தங்கண்மேல் வைத்த

தயாவைது முயிர்ங் கூறிட்

டத்திலங் கொருகூ றுன்கண்வைத் தவருக்

கமருவ களிக்குநின் பெருமை”

என்றார் பெரியாரும்.

பத+அம்புயம்=பதாம்புயம் என்றதல் தீர்க்கக்கூதி.

தினை-ஆகுபெயர்; கதிரை யுணர்த்தினமையால். பசுங்கிள்ளை-பண்புத்தொகை. கிள்ளை-ஈறு திரிந்த பெயர்த்திரிசொல். தோரணத்திற்கும் பசுமை வருவிக்கப்பட்டது. தையலர்-குறிஞ்சிநிலப் பொண்கள்.

65. கனவினா டமைத்த விழுதென வருகக்
கற்றதின் றுள்ளமென் கரங்கள்
புனலுமாய் மலருங் கொடுகினைப் பூசை
புரிந்தில வென்செய்கோ வுரையாய்
சினவநோய் மருந்து வேறுகொண் டிருக்குஞ்
சிலம்புக னுணவுட் கொள்வோர்
சனவநோய் மருந்தா பெழுந்திடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) சினவும் நோய் மருந்து - வருத்தும் நோய்களுக்கு
எற்ற மருந்துகளை, சிலம்புகள் நாண-(தமக்கு வேறுகக் கொண்

னென) மலைகளெல்லாம் நாணமுற்றொழிய, சனனம் கோப்
மருந்து ஆய் எழுந்திடும் - பிறவி கோயைப் போக்கும் மருந்தாகி
யோக்கிய, சோணகைலனே கைலாயாகனே - சோணகைலனே!
கைலாயாகனே!, என் உன்ளம் - என் மனம், கனலினூடு - அழலி
னிடையே, அமைத்த - திருத்திய, திருது என - வெண்ணெய்
போல, உருக கற்றது தின்று-(தேவரீர் விபுயமாக) உருகக் கற்ற
தில்லை; என் கரக்கன் - என் கைகள், புனலும் - தீர்த்தமும்,
ஆய் மலரும் கொடி - ஆய்ந்த மலரும் கொண்டு, நினை பூசை பரீர்
திவ - தேவரீரைப் பூசை செய்திவ; என் செய்கோ - யான் என்
செய்யக்கடவேனோ, உரையாய் - தேவரீரோ கட்டளை யிடவிராக.
(ஏ - டு.)

(வி-ரை) 'கனலினூடு' என்புழி, 'உரு' எழுதுருபு. திருது-
வெண்ணெய்; மெழுதுமாம். ஆய்மலர் - வினைத்தொகை. கொடி -
வினையெச்சம்; கொண்டு என்பதன் விகாரம். மூன்ற னுருபாகக்
கோடல் பொருந்தாது உம்மை விரிந்தமையால். மனமுதலிய அக்
தக்காணங்களும் மெய்ம்முதலிய புறக்காணங்களும் சிவபெருமா
னது குற்றேவல் செய்யவேண்டு மென்பார், 'உருகக் கற்ற
தின்று' என்ளம், என் கரக்கன் புனலும் ஆய்மலரும் கொடி நினைப்
பூசை புரிந்திவ' என்றுள் கூறினார். செய்து - தன்மை யொருமை
வினைமுற்று; கு-விஞ்சி. ஒ-விஞ்ஞவொடி திராக்கம். சினைவல் - அத
னது காரியமாகிய வருத்தலை புணர்த்திநின்றது. 'இது உபசரித்
தல். உட்கொள்ளல் - சிந்தித்தல். எளிதினே நீக்கத்தரும் சாமா
னிய நோய்களையும் தாமே நீக்குந் தெய்வீகம் தமக்கின்மைமால்
அந் நோய்களை நீக்கும் சுஞ்சிவியாதி மருந்துகளைத் தாம் வேறே
கொண்டிருக்க; நீங்காத பிறவி நோயையும் இச் சோணகைலம்
சிந்தனை மாத்திரத்தானே நீக்குதல்பற்றி மற்றைய மலைகள்
நாணுவனவாயின என்பதாம்.

66- ஊழறு மணிப்பொற் கோயில்போய் வாவ
 ஹுர்க்கொடுத் தாங்குநிற் புணர்த்தாப்
 பாழறு மனம்பெ சவாக்குடி யிருப்பப்
 பண்ணுமென் கண்ணுண் ணுவையோ
 விழுறு மெயினர் கிழங்ககழ் குழியும்
 வேழம்விழ் குழிகளு ராம்பத்
 தாழறு மருவி டொன்சொரி சோண
 சைலனை கைலைநா யகனே.

(ப - ரா) எயினர் - குறவர்கள், வீழறும்-விரும்பும், கிழங்கு-
 கிழங்குகளை, அகழ் குழியும் - களைந்தெடுத்த குழிகளும்,
 வேழம்விழ் குழிகளும்-யானைகள் வீழும்படி வேடர்களால் அகழ்ந்து
 வைத்த குழிகளும், ராம்ப - நிரம்புத லடையும்படி, தாழ்
 றும் அருவி - ஒழுக்காநின்ற அருவிகள், பொன் சொரி - பொன்
 னைச் சிந்துகின்ற, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோண
 சைலனே! கைலைநாயகனே!, ஊழ்-வரிசையாக, மணி உறும் - அர
 தனங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, பொன் கோயில் - பொற்கோயிலை,
 வாவல் போய் உற-வவாலைகள் சென்று வாசஞ் செய்யுமாறு, கொ
 டுத்தால் ஆகு - அவற்றிற்கு வீடாகக் கொடுத்ததுபோல, நின்
 புணர்த்தா - தேவரீரை யிருத்தி வழிபடாது, பாழ் உறும் - பாழ்
 பட்டொழியும், மனம் - மனத்தின்கண், பேர் அவா - போராசை
 யை, குடி இருக்க பண்ணும் - குடியிருக்கச் செய்யும், என்
 கண்ணும் - கீழ்மையுடைய அடியேனிடத்தும், கண்ணுவையோ -
 எழுந்தருளியிருப்பீரோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - ரா) தம்மை இருத்தவேண்டிய மனத்தில் போராசை
 களைக் குடியேற்றியது, தேவரீரை இருத்தவேண்டிய மணிமய
 மான கோயிலில் வவாலைக் குடியேற்றியது போலும் என்பது
 கருத்து. ஊழ் - வரிசை. சிவிறி விகிறியென எழுத்து மாறுதல்

போன்று 'வாவல்' வகை என்ன மாறி வழங்கும். சிவபெருமானை நனையாத மனம் துலக்கமின் மென்பார், 'நிற்புணர்த்தாப்பாடி' மனம்' என்றார். அஃகுதலிய குடிக்கொண்ட மனத்தை யுடையார்பால் சிவபெருமான் பொருத்ததல் இல்லையென்பார், 'அவாக்குடி யிருப்பப் பண்ணுமென் கண்ணு ண்ணுகையோ' என்றார். 'வீழுதம்', 'தாழுதம்' என்பன ஒருசொல் 'மீமையன். வீழ்ந்துமெனக் காரியத்தைக் காரணமாக அபசரித்தார்.

67. பைம்மறிப் படுப்பி னுள்ளறி யாமற்
பணிநறுந் துகில்பனை மடவார்
மெய்ம்மிசைக் கருத்தோல் கண்டெவர் துழுவும்
வினையினே னுய்யுந் ஞானதோ
செம்மலர்ப் பதம்பா தலங்கடர் திடவான்
நிருமுடி கடப்பினு மூவர்
தம்மியற் செப்பி னடங்குந்ருந் சோண
கைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) செம் மலர் பதம் - செத்தாமரை மலர்போலும் திருவடிகள், பாதலம் கடத்திட - பாதலத்தைக் கடத்து செல்ல, திருமுடி—, வான் கடப்பினும் - தேவலோகத்தைக் கடத்து செல்லினும், மூவர்தம் - ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய மூவர்களுடைய, இயல் செப்பின் - இலக்கண மமைந்த தேவராத் திருமுறைகளுக்குள், அடங்குதம்-அடங்கி விளங்கும், சோணகைலனே கைலைநாயகனே - சோணகைலரே! கைலைநாயகரே!, பை மறிப் படுப்பின் - பைமினை மேலோக்கி மகிழ்ந்து திருப்பி அதன் உள் ளமைதியை நோக்குதல்போல, பணி நறும் துகில்-ஆபரணங்களும் நல்ல வஸ்திரங்களும், புனை - அணிந்த, மடவார் உள் அநியாமல் - பெண்களுடைய உள்ளிடத் தமைந்த இழிவுகளை நோக்குமல், மெய்ம்மிசை கரு தோல் கண்டு-(அவ் விழிவு தோற்றதபடி அழகு

தோன்றி உடலின்மேற் செறிந்த அழகிய தோலனைப் பார்த்து, உலர்ந்து உழலும் வினைமனேன் - மகிழ்ந்து அலையும் தீவினையனே னுகிட யான், உய்யும் நான் உனதோ-யிழைப்புறுங் காலமும் உண்டார்கொலோ? (அறியேன்); (எ-று.)

(வி - நா) மறிப்பெப்பு - திருப்பல். மேலே அழகியதாயிருக்கின்ற பையை உட்பயர்த்திருப்பிப் பார்த்து, அதன் உள்ளாடையின் ஆபாசத்தை அறிதல்போலப், பெண்களுடைய அழகிய தோலைக் கண்டு மகிழ்ந்து உழலும் தீவினையனே னுகிய யான் உள்ளகத்துப் பொதித்துகிடக்கும் இழிவுகளை சோக்குமால் அவர்களைக் காமுற்று வானாளை வினாசாக்கினேன் என்பதாம். இதனை,

(நாலடியார் - தூய்தன்மை - உ)

“தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானான்—மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்.”

என வரும் செய்யுளானும் உணர்க.

‘மறிப்பெப்பின்’ என்புழி, கீந்த னுருபு ஒப்புப் பொருளது. பயணி-ஆபாணம். நறுமை-நன்மை. கருமை-அழகு; பெருமையுமாம்.

(திருவாசகம் - திருவேம்பாவை - ௧௦)

“பாதாந மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவே”

என வியக்கப்பெற்ற திருமேனியாயினும், அது மூவர் தேவாரங்களால் இத்தன்மைத்தென மதிக்கப்படுதலின், ‘மூவர் செப்பி னடங்குறும்’ என்றார். அறிவான் மதித்தல்பற்றியே தெய்வப் புவனமும்,

“கவையொளி சூரோசை நாற்றமென் றைத்தின்
வகைதெரிவான் கட்டேட பவது”

எனப் பணித்தமையு முணர்க.

செப்பு - சொல்; (நிசைச் சொல்) இது கருவியாகு பெயர்; செப்புருக்காகலின். இரட்டிற் மொழிதலாய்ச் சிம்மை யுணர்த்தலு மறிக. வியக்கப் பெற்ற திருமேனியாய்நும் மூவர் செப்பினுள் (சிம்மில்) அடக்கிற்று என்பது மற்றொரு பொருள் காண்க. ‘பைம்மறிப்பெத்தி’ என்னும் பாடத்திற்கு, ‘பைம்மறிபோ லாக்கி’ எனப் பொருள் கொள்க.

68. செக்குறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்குஞ்

செல்லலு நாடியின் பிணிப்பு

நெக்குற வறிவு கலங்குசாக் காடு

நினைதொறு முளம்பதைக் கின்றேன்

மொய்க்குறு முகில்கண் டரிகரி யென்னு

முழக்கமு மாகா வென்னுந்

தக்கவர் முழக்கு மெதிரெழுந் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) அரி - சிங்கமானது, மொய்க்குறும் - தவறும், முகில் கண்டு - மேகத்தினைக் கண்டு, கரி என்னும் முக்கமும் - இது யானை யென்று கருதி ஒலிக்கும் ஒலியும், தக்கவர் - நற்றகுதியினையுடைய சிவனடியார்கள், அாகா என்னும் - ஹா ஹா என்று துதிக்கும், முழக்கும் - ஒலியும், எதிர் எழும் - ஒன்றற்கொன்று எதிராக எழப்பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, செக்கு உறு திலத்தின்-செக்கிலுற்ற எள்ளினப்போல, வருந்துபு - (யோனியாய் நெருக்குண்டு) நைந்து, பிறக்கும் - உதிக்கும், செல்லலும் - துன்பமும், நாடியின் பிணிப்பு - நரம்புகளின் கட்டுக்கன், நெக்குற - சூலைய, அறிவு கல

ஃது-சித்தனை மயத்ததர் கேதுவாகிய, சாக்காமம்- மாணத் துன்பமும், கீனை தொழும்-சித்திக்குத்தோறும், உளம் பதைக்கின்றோன்-மனம் துடிப்பதுகின்றான். (என் செய்வேன்!); (எ - று.)

(வி - ரு) கருவினி லுறையுட்கால் எய்தும் கருப்பாசயப் பை யறுத்தல், அதிற் சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேவுதல், பாகுதவாயு முறித்துத் தள்ளுதல் என்னும் நால்வகைத் துன்பத்தினும் போனத் தவார்த்தி நெருக்குண்டு உதித்தற் பிற்பம் மிகக்கொடிய தென்பார், 'செக்குறு திலத்தின் வருந்த பு பிறக்குஞ் செல்லல்' என்றார். இதனை,

(குசேலோபாக்கியானம் - முதலாவது - கஉஅ)

“உற்றி டெக்கருப் பாசயப் பையுறுத் துதன்முற்
சொற்றி கீந்துய ராமுந்திமுன் னிகழ்ச்சியுந் தோன்றப்
பற்றி மெய்விப் பிறந்துண் னெறிநின்று பவநீர்
வற்றி டச்செய்வா மென்றுள்ளிப் பிறக்கும்பின் மறக்கும்.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

மாணத் துன்பம் அதனினும் கொடிய தென்பார், 'அறிவு கலக்கு சாக்காமம்' என்றார். இதனை,

(திருவாசகம் - திருச்சதகம் - கஉ)

“யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணுள்வான் மதித்துமிரோன்
தேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயெம் பெருமானெம்
மாளேயுன் னருள்பெறுநா ளென்றென்றே வருந்துவனே.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

இவற்றைச் சுருதியானும் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் அறிந்திருத்தலின் இவ் வேதனையை எவ்வாறு கடப்போ மென்னும் எக்கம்

இடையிடையே சிகழாநிற்பதென்பார், 'நினைதொறு முனம்பதைக் கின்றேன்' என்று கூறினார். ஒருபால் 'அநிகரி' என்னு முழக்க மும், ஒருபால் 'அநகர' என்னு முழக்கமும் இகலி எழுமென வம் பொருள்பட்டு முரண்டோடையாய் சிற்பதுணர்க. 'நெக் குற', 'மொய்க்குறும்' என்பவை ஒருசொன்னீர்மையன. 'மொய்க் குறும்' என்புழிக், குச் சாரியை. ஹ என்னும் எழுத்து முதலில் அகாரமும் இடையில் ககாரமும் ஆகு மாதலால் 'அநகர' என வந்தது. பிறப்பிறப்பின் துன்பம் பெரிதென்பது தோன்றப், 'பிறக்குஞ் செல்லலும் சாக்காமும் நினைதொறு முனம்பதைக் கின்றேன்' என்றார் எனினு மமையும். செக்கி வகப்பட்ட எண்ணப்போவ வநுந் திப் பிறப்பதற்காகச் செல்லுஞ் செலவையும், நாடிகளின் கட்டி நெகிழ்ந்து அறிவு கலங்குதற்குக் காரணமான மாணத்தையும் கிளைக்குந்தோறும் என்னுன்னம் பதைபதைக்கின்றேன் என்ப தாம். உனம் பதைக்கின்றேன்-நினைவமூலமையி. இதில் 'அநிகரி' என வைணவர் முறைப்பாட்டையும், 'அநகர' எனச் சைவர் முறைப்பாட்டையும், சமத்தாரமாகக் கூறினார்.

69. மாணமும் பிறவித் துயருநீக் குறதூல்

வாய்ச்சிலம் பிக்கருள் புரிந்த

கருணியென் றுணைவர் தடைந்தன னினிநின்

கருத்தினை யின்னதென் றறியென்

முரணிபம் பருஉக்கை தலைமிசை பெடுப்ப

முழைக்கரும் பாம்பென மணித்தோர்த்

தரணியுள் வெருவி யகன்றிடுஞ் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) முரண் இயம் - வலிமையுடைய யானைகள், பருஉ கை - தமது பருத்த துதிக்கைகளை, தலைமிசை பெடுப்ப - தலையின் மீது தூக்க, முழை கரும்பாக்பு என-அணையினின்று எழும் கரும்

மாய்பு என டச்சுச்சு. மாய் தேர் தாணி-அதிகிய தேரீனைமடைய
 சூரியன். டர் செருள் - மன மருண்டு, அகன்றிடும் சோண
 கைசலமாயை கைசலமாயை - சீங்கப் பெரும் சோணகைசலே!
 கைசலமாயை, வாய் தால் சிலம்பிக்கு - வாயினால் தண்ணு
 லிசைக்கும் சிலம்பிப் பூச்சிக்கு, மாணமும் பிறவி தயரும் - தூ
 பத் துன்பமும் பிறப்புத் துன்பமும், சிந்தா - ஒழிய, அருள்
 புரிந்த-கிருவை செய்த, கருணை என்று வந்து-காருணிய கொருபி
 யென்று கருதி வந்து, உணர் அடைந்தான் - தேவரீரை அதுவி
 னேன்; இனி நன் கருத்தினை - இனி உமது திருவுளக் குறிப்
 பினை, இன்னது என்று அறிவேன் - இத்தன்மையதென உண
 ரேன்; (எ - று.)

(வி - னா) சிலம்பிக்கு அருளியது சீகாளத்தியிலும் திரு
 வானைக்காலிலும். சிலம்பிக் கென்புழிக், கருணையை விசேடிக்கும்
 உயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கது. 'தேவரும் மருளும் குன்றம்' என்
 பதுபோலக் குன்றத்தின் உயர்வு குறவார்மேல் ஏற்றப்பட்டது
 போலாம். இனி, இழிவுசிறப்பாக்கி, 'ஒ ஓ கொடியன்' என்பது
 போலக் கொள்ளினு மமையும். அதற்கு அவ் வும்மை தொக்கது
 எனக் கொடலும் ஒன்று.

கருணி - கருணை யுடையவன்; இது வடதூன் முடிபு. கருத்
 தாவது பிறப்பிறப்பைக் கடப்பித்தல் வேண்டுமென்பதும், அல்லது
 அவற்றில் உழல்வித்தல்வேண்டு மென்பது மாகிய திருவுள்ளக்
 கிடை. முான் இயம்-(மதத்தான்) மாறுபட்ட யானை எனினும்
 அனாமயும். முான் - வலி, மாறுபாடு; தன் நிழலொடு மாறுபட்ட
 எனக்கோடலும் ஒன்று. பரு, பருஉ என இன்னிசையளபெடை
 யாய் நின்றது. இராகு வென்னும் கரும்பாம்பு திங்களையும், கேது
 வென்னுஞ் செம்பாம்பு ஞாயிற்றினையும் பற்றுவுதாகவும் இனம்
 பற்றி இதுவும் வருத்த வந்ததோ என்னும் அச்சத்தால் வெருவி

ஞன் என்க. திராகு கரும்பாம்பு என்பதனையும், கேது செம்பாம்பு என்பதனையும், “திராகுக் கோள் கரும்பாம்பு.” “கேதுக்கோள் செம்பாம்பு.” என வரும் சேத்தன் திகாகர்த்தா னுணர்க. (தெய்வப் பெயர்த்தொகுதி.) தாணி - குரிமன். தூவ்வாய்ச் சிலம்பிக் குஞ் சனனமரண துக்க மொழித்த கிருபாமூர்த்தியாகையால் தனது துக்கத்தையும் ஒழிப்பா ரென்பது கருத்த.

சிலந்திக்கு அருளிய கதை:—

பிரமதேவன் படைத்தற் றொழிவே நடத்திக்கொண்டிருக்க வம், விசுவகன்மனது கண்ணி லுதித்த மாதலவூறன் என்பான் தப் பிரமதேவனை மதியாது, தானும் படைப்புத்தொழிவே மேற் கொள்ள, பிரமதேவன் அவனை வரும்படி சித்தித்து, அக்கணமே வந்து நின்ற அவனை நோக்கிக் கடுக்கோரப் கொண்டு, “நீ சிறிய தூலினை யுண்டுபண்ணும் சிலந்தி யாகுக” எனச் சபித்தனர். பின் னர் அவன் வணங்கிப் பெரிதும் பிரார்த்திக்க, உளமகிழ்ந்து, “பின் னாய்! நீ அஞ்சேல்; விமலராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயாரணியத்திலுள்ள வில்வகனத்தை யடைந்து சிலந்தியாகித் தென்கைலாயப் பெருமானைப் பூசித்து அருங்கதி யடைவாயாக” என்று அதுக்கிரகிக்க; அம் மாதலவூறன் அங்ஙனமே சிலந்தியாகி அப்பெருமானுக்கு ஆலயமமைத்து வழிபட்டு, வினையையொழித்து வீட்டை யடைந்தான் என்பதாம். இதன் விரிவைச் சீகா ணத்திப் புராணத்திற் காண்க. இன்னும், திருவாணக்காப் புரா ணத்தில், கோச்செங்கனார் வழிபடு படலத்தாலும் உணர்க.

70. அங்கையின் வைத்த கூர்ங்கனன் மழுவா

வருவினைக் காடற வெறிந்து

மங்கலில் பத்தி வித்திட வடியேன்

மனத்தினைத் திருத்துநா னுளதோ

கீழ்க்கட்டி கட்டமும், என்று அருளி - எக் காலத்தி லெனக்
சருளி, என்னை - தம்பென, நன் அடிமைசெய்து அருள்வாய் -
உமது திருப்புகளுக்கு அடிமை யாக்கிக்கொண் டருளுவீர்? (கட்
டனாய்க்கெண்டும்); (எ - று.)

(வி - னா) கீழ்ப்பலச் சருக்கமும் மூதறிவு விரிவம் கல்லினச்
தன்னனலும் கயவரினம் நீத்தகன் றிருத்தலும் வெண்ணெம்பார்,
ஒவ்வொன்றையும் முன் பன்னாக்கிச் சாதுரிய நயந்தோன் ட
முரண்டொடைய னுரைத்தனர். 'நீக்குமயல்' 'நீக்கிய சேயத்த
வர்' என இத் துலினும், * "இலாதவெண்கோவணத்தான்" என
நுங்கனமே ப்றண்டும் இய் வாகிரியர் உரைத்தருள்வ துணர்க;
இவை வடதான் முடிபு.

முருக்கும் அங்கதம்-கொல்லும் பாம்பு எனலுமாம். தழ்ந்து-
ஒன் மன் படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்று; து-விருதி. முதுமை+
அறிவு=மூதறிவு என்றாயது. உளம் வெருவி மருள் என இயை
யும். ஒண்மை-விளக்கமுமாம். அடக்கிய புலனும் துலக்கிய அறி
வும் கல்லினப் பயிற்சியும் உள்ள அன்பர்களே கடவு எடிமையர்
ஆவர் என்பதாம்.

அடக்கிய வைம்பலன்களையும், விரிக்கின்ற பேரறிவையும்,
நெருங்கிய கல்லினச் சார்பையும், கொடிய கீழ்மக்களை நீத்தகன்
றிருத்தலையும் எக்காலத்துக் கிருபைசெய்து என்னை நின் னடிமை
யாகச் செய்தருள்வாய் என்பதாம்.

72. அந்தரி குமரி யஞ்சலி கௌரி

யம்பிகை மனோன்மணி மதங்கி

சுக்கரி யுமையுண் னாமுலை பெனநின்

புணைவியை வாழ்த்துமா றருளாய்

* பிஷாடன நவமணிமலை. உ

வந்தரி சுருதி மருங்கினிற் பாட
வயங்குதும் புருவரா ரதனூர்
தந்திரி யிசைபாழ் பாந், நஞ் சோண
சைலனே கைலாயகனே.

(ப - ண) அரி மருங்கினில் வந்து-திருமால் அருகணந்து, சுருதி பாட-வேதகீதம்பாட (அக் தேத்திற் கேற்பு), வயங்குதும் புருவம் ராததனும் - கீர்த்தி வாழ்ந்த தும்புருவம் ராததனும், தந்திரி யாழ்-சாம்புகளோடு கூடிய யாழினைக் கொண்டு, இசைபாடதும் - இசைபாடிப் பாடி, சோணசைலனே கைலாயகனே - சோணசைலனே! கைலாயகனே!, அந்தரி - மேலான முத்தி நாட்டினை யுடையவனே!, குமரி-பெளவன முடையவனே!, அஞ்சலி-(சரணம் புக்க அடியவர்க்கு) அபயத்தருபவனே!, கௌரி-சொர்ணமேனியனே!, அம்பிகை - உலகுக்குத் தாயே!, மமேனம்மணி - மனதீதமானவனே!, மதங்கி - இசைபாடிய மரும் திருக்கோலத்தவனே!, சுந்தரி-நல்லழகினையுடையவனே!, உமை - காப்பவனே!, உண்ணு முலை-அபீதகுசத்தவனே!, என நின் துணைவியை-என்று நினைது துணைவியாராகிய அம்பிகையை, வாழ்த்தும் ஆறு-வாழ்த்தும்படி, அருளாய் - அருள்வீராக; (ஏ - ற.)

(வி - ண) கௌரி - வெண்ணிறத்தளமாம். கௌரம் - பொன்மை, வெண்மை. திருவருட் சொருபியாகிய தேவியை வழிபடாது தேவரீரையே வழிபட்டுப் பேரின்பமெய்திய பிருங்கி முனிவரைப் போலும் ஆற்ற வெய்தப்பெறுதார் அத் திருவருட் சத்தியானே தேவரீரை அடையப்பெறுதல் இயல்பாகலின் எனப் பேறுகளோடு அச் சத்தி வழிபாடும் எளியேற்கு வேண்டுமென்பார், 'துணைவியை வாழ்த்துமா றருளாய்' என்றார்.

'அரி மருங்கினில் வந்து சுருதிபாட' என்பதற்கு வண்டுகள் அருகணந்து சுதிபாட எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. அப்

பொருட்டுச் சருதி சதி (இசை) எனக்கொள்க. முந்திய பொருட் குச் சருதி ஆகுபெயராய் வேததேத்தை யுணர்த்திற்று. அர் - திருமால்; உண்டு. சருதி - வேத தேதம் + சதி (இசை). நாராதர் முனிசேஷ்டனானும் மிக முயன்று நெடுநாட் பயின்று தம்புரு போடு இசையி லோத்தாராகலன், அச் சிறப்புத் தோன்றத் தம்புருவை முற் கூறினார் என்க.

73. நீக்குறு மயலுந்நிலைத்தபே ரறிவு

நினறிரு வடிமலர்க் கன்பு

காக்குறு மனமு முடையமெய்த் தொண்டர்

கணத்தினு ளெனைவிடுத் தருளாய்

தேக்குறு மிருலிற் கன்னல்காட் டுவபோற்

றென்றல்வந் தகைதொறு மெல்லத்

தாக்குறு காந்த டுடுப்பலர் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) கன்னல் காட்டுவபோல் - (பூசாகால) காரிழை யைத் தெரிவித்தல்போல, தென்றல் வந்து அசைதொறும் - தென்றற்காற்று வந்து வீசத்தோறும், தேக்கு உறும் இரூலில் - (தேன்) நிரம்புதலுள்ள தேனடையில், மெல்ல தாக்குறு காந்தள் துடுப்பு - மெல்ல மோதுகின்ற காந்த ளரும்பானது, அலர்-இதழ் கள் விரியப்பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சோண சைலனே! கைலைநாயகனே!, நீக்குறும் மயலும் - நீக்கும் மயலினை யும், நிலைத்த பேர் அறிவும் - திடம் பெற்ற மிக்க வுணர்வியையும், நீன் திருவடி மலர்க்கு - நமது திருவடித் தாமரைகளில், அன்பு காக்குறும் மனமும் - அன்பு அமையச் செய்யும் மனத்தையும், உடைய மெய் தொண்டர் கணத்தினுள்-உடையவராகிய 'மை யடியவர் கூட்டத்திலே, எனை விடுத்து அருளாய் - தாழ்ந்த அடியேனையும் சேர்த்தருள்வீராக; (ஏ - று.)

(வி - ரை) சிவபெருமானை உழிபட்டு அடையும் பேற்றினை அவர் அடியவரை உழிபட்டும் அடையலா மென்பது திருவெண்ட மாழிப்பாண நாயனார், அப்பூதியடிகளையனார், பெருமீழலை குறும்ப நாயனார் நாதியோரால் வெளிப்படுத்தலின், 'தொண்டர் கணத்தினு ளெனைவெந் தருளாய்' என்றார். தொண்டர்தத் தொண்ட மெய்தும் பேற்றினை,

(திருவிடைமருதூர் முடிமணிக் கோவை - உக)

“நுனையார் பசியின் உருத்தார் பிணியின் மதனனம்புக்
கினையார் தனங்கண் டிசங்கிநில் லாரிப் பிறப்பினில்வர்
தனையார் நாகினுக் கென்கட வார்பொன் னவர்த்தகொன்றைத்
தனையா னிடைமரு தன்னடி யாடி சார்த்தவரே.”

என வரும் செய்யுளானும் உணர்க.

நீக்குறுமயல் - மயலி னீக்கம். திருவடிமலர்க்கு - வேற்றுமை மயக்கம், தேக்கு - நிறைவு. 'தேக்குறு மிறால்' என்பதற்குத் தேக்கமாத் தி லுற்ற இரூல் எனவும், தேன் செறிந்த குறிய இரூல் எனவும் பிரித்தலும் ஒன்று.

தேனிறுலைச் சேகண்டிகை யாகவும், அத் தேனிறுலிற் றுக் குறும் காந்தட்டுடுப்பைப் பூசாகால நாழிகையைத் தெரிவிக்க அச் சேகண்டிகையை யடிக்கும் கருவியாகவும், தேனிறுலில் மொய்த் தெழும் வண்டின் ஒலியைச் சேகண்டிகையின் ஒலியாகவும் உவ மித்துக் கூறினார். கன்னல் காட்டுவபோல் மெல்லத் தாக்குறு காந்த டிடுப்பு என இயையும். உவமை காந்தனருமீபு தாக்குத லெ லிற்கே; மலர்தற்கின்றது.

இனி, தேன் விரம்புதலுன்ன கூடாகிய வட்டத்தில் நாழிகை யைக் காட்டுங் குறிப்பினைப்போலத் தென்றற்காற்று வந்து வீசுந்

மீதாரும் மெல்ல மோதும் கார்தன் மொட்டானது துடுப்பென
 தீதழ்கள் விட்டப்பெறும் சோணகைசலரே எனக் கூறுதலும்
 ஒன்று. தீதபொழுது உத்கும் கமகாரம் இர் நாலாசிரியர் காலத்
 தே - ததாசுப் ப்பார்து இர் நாட்டிலே உலவத் தொடங்கித்
 தாகவன், தீது லோக்கி யரைத்ததொரு கற்பனையெனக் கொண்டு,
 மெள்ளிய தேன்கூடு கமகாரக் கருவிற்கும், அதில் மெல்லத் தாக்
 கும் கார்தன் மொட்டி மெல்லப் புடைபெயரும் நிலைமுள்ளுக்கும்,
 அதில் முறுக்குடைந்த துட்டென விரியத் தனியிதழ் விரை
 துலவு முள்ளுக்கும், தாக்குதலோசை அதனெவிக்கும் ஒருபுடை
 உலமித்த தென்னலு மொன்று. கார்தன் அரும்பு துடுப்புப்
 போல அரும்பதல் துபல் பென்பார், 'கார்து துடுப்பவர்' என்றார்
 திதனை,

(மலைபடுகடாம் - ௩௩௬)

“கார்துத் துடுப்பிற் கமழ்மட லோச்சி
 உண்கோட் பலவின் சலாவின் தீம்பழ
 முண்பெடு மிச்சிற் காழ்பயன் கொண்மார்
 கன்று கடாஅவுறுக்கு மகாஅ ரோதை.”

என வருஞ் செய்யுளா னுணர்க.

74. பவமிலே மினியா மென்றிறு மாந்து
 பயமற கிருந்திடப் பத்தி
 நவமிலே மடியே மென்செய்வா னிருந்து
 நானினை வறிதொழிக் கின்றே
 பவமிலே மிமையா விழியினுற் காண்கை
 யால்வலங் கொளவடி நிலந்தோய்
 தவமிலே மெனவான் சுரர்தொழுஞ் சோண
 கைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - னை) இமைமா விழியினும் - இமைமா நாட்டத்தால், காண்கையால் - தரிசிக்கப் பெறுதலின், அவம் இலேம் - வீண் செய்கை மில்லேம், வலம் கொள் - (ஆனால்) பிரதக்ஷிணஞ் செய்ப மாதிரும், அஃதில்லத் தொ - பாசர்கள் புயிற் றோயப் பெறும், தவம் இலென் என - தவமொன்று செட்டிலே மென்று, வான் சுரர் தொழும் - சுவர்க்கத்தையும் தேவர்கள் (உருந்தித்) தொழப் பெறும், சோணகைவனை கைவிராயகனை - சோணகைவரே! கைவிராயகரே!, யாம் இனி பலம் இலேம் என்று - யாம் இனிப் பரத்தல் இன்மையுடையோ மென்று, இதுமார்து - இம்மார் படைத்த, பயம் அஃது இருந்திட - அச்சமற்றிருத்தற்கு, பத்தி நவம் இலேம் - அன்பாகிய புதுமை இல்லாதவாயினும், என் செய்வான் - மாது பலன் ஈட்டுவதற்கோ, இருந்து - (இந்நிலவுகில்) இருந்து, நாளினை - நாட்களை, வறிது ஒழிக்கின்றேம் - வாளா போக்கின்றனம் (அத்தோ!); (ஏ - ம.)

(வி - னை) முளைத்தற்கரிய எனது பாறை மனத்தே பத்தி முளைக்கப் பெறுவது பதுமை; அப் புதுமை பெறின் பிறப்பைக் கடக்கலா மென்பார், 'பவம்லே - மென்றிருந்திடப் பத்திகவம்லேம்' என்றார். அது பெருக்கால் காலக் கழிவே யன்றி ஈட்டும் பலன் சிறிதுமின் மென்பார், 'என்செய்வா னிருந்து நாளினை வறிதொழிக்கின்றேம்' என்றார். 'நான்' என்பதற்கு 'வாழ் நான்' எனினு மமையும்.

கண்களாற் கதுவப் பெறாத கடவுளைக் கண்களா இமைமா விழியாற் காணப் பெறுதலும், கால்நிலம் தோய வலம் வருதலுமே தவறும், அந்நனம் பெறாமையே அவரு மாகலின், காணப் பெறுதலிற் தவறும் வலம் வருதலில் அவருமுடைய மென்பார் 'அவம்லேம் தவம்லேம்' என்றார்.

யாம் இனிப் பரவியையே மல்லேம் என்று மிக மகிழ்ந்து அச்சமின்றி மருத்திப் புதமையான பத்திசெய்தோ மல்லேம் ஆதலான் அடியேம் யாது செய்யும் பொருட்டு இந்நிலவுலகின்க ண்ருத்த லாணாளியை வீணாக்கக் கழிக்கின்றோம் என்பதாம். இஃமயா விதி - குவியாத விழி; இமைதல் - குவிதல்.

75. கண்கணிற் பரிந்து கண்டவப் பனவே
கைகணிற் நெழுபவே செவிகள்
பண்கணிற் புகழும் புகழ்ச்சிகேட் பனவே
பதக்கை வலம்புரி வனவே
யென்குபுற் றிடப்ப வெழுமணி கரவா
விருந்துசென் றிருள்கவர் வனபோற்
றண்கதிர்க் கற்றை கான்றிடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ண) எண்கு புற்று இடப்ப - கரடிகள் புற்றினைத் தோண்டிலால், எழும் மணி - (அப் புற்றிலிருந்து) வெளிப்படும் அரவின் மணிகள், கரவா இருந்து-ஒளித்திருந்து, சென்று-வெளி வந்து, இருள் கவர்வனபோல் - இருளைக் கவர்கின்றனபோல, தண் கதிர் கற்றை - குளிர்த்த கிரணக் கூட்டங்களை, கான்றிடும் - வீசப் பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைல ரே! கைலைநாயகரே!, கண்கண் - எனது கண்கள், பரிந்து-விரும்பி, நின் கண்டு - தும்மைத் தரிசித்து, உவப்பனவே-மகிழத் தக்கவை களே; கைகண்—, நின் தொழுபவே - உம்மை வணங்கத் தக்கவை களே; செவிகள் - காதுகள், பண்களில் புகழும் - (அடியவர்க ளால்) பண்களோடு புகழ்ந்து துதிக்கப்படும், புகழ்ச்சி கேட்பன வே - கீர்த்திகளைக் கேட்கத் தக்கவைகளே; பதம்-கால்கள், நின் வலம் புரிவனவே - உம்மை வலம் புரியத் தக்கவைகளே (ஆகை யால் ஆண்டருள்வீராக); (எ - று.)

(வி - னா) உட்ப்பனவே முதலியவற்றிலுள்ள ஏகாம்
நான்கும் பிரிந்தலை; வேறென்றும் செய்யத் தக்கனவல்ல எனப்
பொருள் பதிதலின். இருள் கவர்வனபோற் சதிர்க்கற்றை காலுத
லாவது இருட் செறிவு போலும் காடிநீர்நீர் தோன்றாதபடி
சுதிர் பரப்பல். இவ்வுட வரிதிற்பெற்ற உறுப்பின் நொழில் எல்
லாம் நின்றொழி வாதலான், அருளவ்வேண்டு மென்பதாம்.

76. நிணந்திகழ் வடிவேற் காணையே பென்று
நேரிழை பவர்விழைந் திடுவேவர்
குணந்திரி தளிரின் மடியிலே கண்டுந்
கொடியனேன் வாழ்வவந் திருந்தேன்
மணந்திமிர் மகளிர் சிலம்பொடு மைந்தர்
வார்கழ னுவக்கிட வலம்போய்த்
தணந்திமி மடியத் தறிந்துநான் சோண
சைலனே கைலாசா யகனே.

(ப - னா) மணம் திமிர்-கனப மணிந்த, மகளிர் சிலம்பொடு-
மங்கையர்களின் காற்சிலம்பினெடு, மைந்தர் வார் கழல் - ஆடவர்
கள் (காலிற் கட்டிய) பெரிய வீரக்கழல், துவக்கிட - சித்திக்
கொன்ன (அதனை அநியாதவராகி), வலம் போய் - பிரதக்ஷிண
மாகச் சென்று, தணந்திமிர் அமையத்து - (தமதிடஞ் செல்லப்)
பிரியுஞ் சமயத்து, அறிந்து நான் - உணர்ந்து நான் நிற்கப்
பெறும், சோணசைலனே கைலாசாயகனே - சோணசைலனே!
கைலாசாயகனே!, நிணம் திகழ் - ஊன் செறிந்த, வடிவேல்-கூர்ய
வேலேந்திய, காணையே என்று - இனம் பருவமுடைய முருகக்
கடவுளே இவரென்று, நேர் இழைபவர் - தக்க பூண்களை யணிந்த
மங்கையர்களால், விழைந்திடுவேவர் - விரும்பப்படுவோராகிய ஆட
வர்கள், குணம் திரி தளிரின்-தன்மை மாறிய தளிர்போல், மடிய
கண்டும் - (யெனவகுதிகள் மாற முதிர்ந்தவராய்) இறந்தொழிவ

வதப் பிரத்தியக்ஷமாக கோக்கியும், கொடியனென் - கொடியே
 னாகிய யான், வாழ்வு - தீர்த்தகைய வாழ்வை, உவந்து இருந்தேன் -
 (என் வாழ்வெனக்) களித்திருந்தேன் (இலெதென்ன அநிபாமை);
 ௭ - ௨.

(வி-நா) தனிசொணப் பெயர் பெற்ற ஒன்றே தூலை, பழுப்ப,
 கருகெனப் பெயர் மாறி மடிதல்போல, முன்னர்ப் பால ரெனப்
 பெயர் பெற்ற குமகனாகும் குமர், தருணர், விரும்பு ரெனப்
 பெயர் பெற்று டட்டென்ற துணைமயாதிகளின் நிலையாமையை
 யும், தணர்ச்சி மமையத்து அறிந்து என்றமையின், சிலம்புங்
 கழலும் துவக்குண்டது முன்ன ரநிபாமை சனரெருக்கத்தோடு
 வழிபடுவோர் விருதியையும் தெரிவித்தபடி. 'காளையே' 'மடியவே'
 என்பவற்றிலுள்ள ஏகார மிரண்டும் முறையே தேற்றமும் அசையு
 மாம். விழைந்திடுவோர் என்பது,

(தோல்காப்பியம் - சொல் - உசக)

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.”

என்ற சூத்திர விதியால் படு விருதியும், வாழ்வென்புழி, இழித்தற்
 பொருள் பயக்கும் தூகர் சுட்டும் தொக்கன. 'கண்டும்' என்புழி,
 உம்மை - இழிவு சிறப்பு; மடிதலின் இழிவால். கழல் அரவின்
 படம்போ லமைந்து கொக்கிபோன் றிருத்தலின் துவக்குங் கருவி
 யாயிற்று. வார் கழல்-கச்சா லிறுக்கப்படும் கழலுமாம். இளைமைப்
 பருவ நிலையன்றெனக் கருதி விராவில் துறக்கவேண்டு மென்
 பது கருத்து. 'நிணந்திகழாநின்ற வடித்த வேலையுடைய காளிப்
 பருவத்தை யுடையவனே' என்று மங்கையரா லிச்சிக்கப்படுவோர்
 குணம் வேறுபட்ட தளிரைப்போலக் கெட்டுப்போகவுங் கண்டு
 கொடியேனாகிய யான் இச் சிற்றின்ப வாழ்வை (நிலையுள்ளதென)
 இதோறும் விரும்பி யிருந்தேன் இலெதென் என்பதாம்.

11. மாத்நளிர் கவந்து மணிச்சிலம் புகைந்
 வடுவகிர் பொருவும்தா நெடுங்கண்
 காத்தளி நினைச்சு மலங்கமென் தயலக்
 கன்னியர் புகழ்வினை மறுமா
 பூத்திரை நருநிவ் கடல்கடை நுபொண்
 பொறியா கின்றியா சுவர்தம்
 சாத்தியாகத்து மாத்நளிர் பொண்
 சைலனை ஐயோ பகனை.

(ப - றை) புத்திரை நருநிவ் - பொறிவு பெற்ற
 அலைபோல மடக்கி உடுத்து கழுந்திவிட, தளமகள் - அதனால்
 மத்திட்டுக் கடைநுதி, நுபொண் - நடைபுறநி-அழகைமந்த
 பொறிக்கையெனப் பாய்ந்த (பூதிரை - இவ்வாமலை,
 மாதவர்த்து - தந்தை மருந்த தடவினாறு, சாம் துயர் - மா
 ணத்துன்பத்தை, வடுவகிர் - மருத்து - மருத்தினை,
 அருள் சோணசைலனை - கலைமகனை - தந்தையுமின்றி சோண
 சைலமே! கலைநாயகமே! மண் சிலம்பு அடிகள் - மணிகள்
 பதித்த சிலம்பணிந்த கால்கள், மாத்நளிர் கவந்தும் என்று -
 தேமாத்நளிர்நையும் கவலச் செம்ப மெனவும், வர்தொடு கண் -
 ளளி பெற்ற நெட்கண்கள், வடுவகிர் பொருவம் என்று - மாம்
 பிஞ்சின் பிளப்பினை நகர்க்கு மெனவும், அடிகை காத்தளின்
 இமைக்கும் என்று - அகங்கை காத்தர் மலங்கமே! போலப் பிரகா
 சிக்கு மெனவும், அவைம் கன்னியர் புகழ் வினை அதுமோ -
 வீணை மங்கைமரை வியத்து திரியும் தீவினை தவியேனை விட்
 டொழியுமோ? (அறியேன்); (எ - து.)

(வி - றை) மேற் கூறியது போலக் குணம் திரிந்து வேறு
 படும் அங்கங்களைப்பற்றிக் கன்னியர்களைப் புகழ்வினையதுமோ
 எனவே, என்றும் ஓரியல்பினதாகிய நித்தியார்த்த சுகத்தைப்

பாவிக்கும் தேவரைப் புகழும் நல்வினை யுறுமோ என வேண்டி
 னமை தானே போதரும். அக்கை-அங்கை யென்றாயது; “அக
 முனர்ச் செவ்வை வரினிடையனகெடும்” என்றமையான். கன்னி
 யர்ப் புகழ்வினை - இயல்பின் விகாரம். இரண்டாம் வேற்றுமைத்
 தொகைபாதவான். உபகரணங்களால் தேவர்க்கு அழுதித்
 மந்தரம் போலாது மாதவர்க்குத் தானே தனித்து அதனைத் தரும்
 இச் சோணசைலம் அதனின் மேம்பாடுடைய தெனக் கூறியவாறு.
 மந்தத்தை யொழிப்பது யாதேனும் அது அமிர்தமா மென்பார்,
 ‘சாந்தியாகற்று மருந்து’ என்றார். ‘என்று’ என்பது மேவிடங்
 களினுங் கூட்டப்பட்டது. பொறி - பரம்பின் படப்பொறி; இத்
 தைத் துத்தி என்பர்.

78. சிந்தனை கலங்கி யினைவிழி யிருண்டு

செவிகளுஞ் செவிடுபட் டைம்மே

லுந்திட வுயிர்போம் பொழுதுநின் வடிவ

முளங்கொளும் பரிசெனக் கருளாய்

மந்தர சைலந் தருவிடங் களத்து

வைத்திடத் தினிவிம சைலந்

தத்திடு மமுதை வைத்திடுஞ் சோண

சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ண) மந்தரம் சைலம் - மந்தரமலை, தரு விடம் - தந்த
 விடத்தை, களத்து வைத்த - கண்டத்தி லமைத்து, இமம் சை
 லம் - இமாசல வரசன், தத்திடம்-பெற்ற, அமுதை - அம்பிகையா
 ரென்னும் அமுதை, இடத்தினில் வைத்திடம் - வரமபாகத்தினி
 லமைத்தருளும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோண
 சைலரே! கைலைநாயகரே!, சிந்தனை கலங்கி - சித்தம் பேதித்து,
 இனை விழி இருண்டு - இரண்டு விழிகளும் பஞ்சடைந்து, செவிக
 ளும் செவிடுபட்டு - காதுகளிரண்டும் செவிடாகி, ஐமேல்

உத்திட-கோழை மேலேறி வாயாற் பாய, உயிர் போம்பொழுது-
உயிர் இவ் வுடலினின்றும் சிங்குக்காலத்தில், நின் வடிவம்-தேவீ
ருடைய திருவுருவத்தை, உளம் கொளும் பரிசு எனக்கு அரு
ளாய்-மனத்திற் றியானிக்குர் தன்மையை என்றனக்கு அருள்வீ
ராக; (ஏ - ஹ.)

(வி-ரை) உடலினை உயிர் துறக்குங் காலத்த இத்திரியாதிக
ளின் தொழில்க னெல்லாம் மங்கு மென்பதை,

(ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவாரம்-திருவையாறு-சு)

“புலனைத்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
யறிவழித்திட் டைம்மே மேலுந்தி
யலமந்த போதாகவஞ்சேலென் றருள்செய்வான்”எனவும்,

(ஆளுடையவரசு தேவாரம்-திருப்புகலூர்-க)

“ஒண்ணுனே யொன்பது வாசல் வைத்தா
யொக்க வடைக்குட்போ துணர் மாட்டேன்”

எனவும் வருவனவற்றானும், சிவகிருபையால் இக் காலத்திற்
பயின்றுவந்த பழக்கத்தாலல்லது இறுதிக் காலத்திலே சிவத்
தியான வுணர்ச்சி சிகழாதாகலின் அப் பயிற்சி சிலைபெறுமாறு
ஆன்றோ ரெல்லாம் பலகாலம் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து வேண்
டிக்கோட வியல்பென்பதனை,

(ஆளுடையவரசு தேவாரம்-பொது-அ)

“அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி யாள்வத்தை புனக்கே தந்து
பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவத்தேன் படமா நின்னைச்
சங்கொத்த மேளிச் செல்வா சாதன னாயே னுன்னை
யெங்குற்ற யென்ற போதா விங்குற்றே நென்கண் டாயே.”

என்பதனும் அறிக.

இருமலைகள் தீர்த்த விடத்தையும் அமுதத்தையும் தம்பாற்
கொண்டொருடலை மருவகொன்ச் சாதிரியநயம் தோன்றிக்
கிரகாதக்கிரக முடைமை குறிப்பித்தபடி. மாணகாலத்தில் ஒரு
பயச்சுழம்ன்றி என்னைத் தியானிக்க வேண்டுமென்பது கருத்த.

79. பயங்கொரு மலரா னின்றிரு வடியை
நாடொறு முயிருணங் கூற்றம்
பயங்கொள வகலா தருச்சனை புரிந்து
பாகதி மடைபரா னுளதோ
வயங்கொளும் விடபப் பெரும்பகை கடந்து
வானநா டாண்டிட மதிப்போர்
சுடங்கொள வடைதற் கானமாரு சோண
சைவனே கைலைநா யகனே.

(ப - னா) வயம் கொளும் - (இதுகாறும் தம்மை) வெற்றி
கொண்ட, விடயம் பெரு பகை-விடயங்களாகிய பெரும் பகை
களே, கடந்து - வென்று, வானம் நாடு ஆண்ட - முத்தி நாட்டினை
ஆன, மதிப்போர் - விரும்பும் ஞானிகள், சயம் கொள - (அப்
பகையினை) வெல்வான், அடைதற்கு - அடைதற்குரிய, அரணம்
ஆம்-காலவட்டமாகிய, சோணாசைவனே கைலைநாயகனே - சோண
சைவனே! கைலைநாயகனே!, உயிர் உணும் கூற்றம் - (காலவரை
உரை நோக்கி) உயிர் கவரும் இயமன், பயம் கொள - (என்னைக்
கவர்த்து) அஞ்சும்படி, நாடொறும் - தினமும், அகலாது-விட்டு
ரீங்காமல், நன் திருவடியை-உனது திருவடிகளை, நயம் கொளும்
மலரால் - கல்ல படிப்பங்களால், அருச்சனை புரிந்து - அருச்சித்து,
பாகதி - திருஉயிப் பேறாகிய மேம்பட்ட முத்தியை, அடையும்
நான் உனதோ-பெறுங் காலமும் உண்டோ? (அறியேன்); (எ-று.)

(வி-னா) நயமாவது புழுக்கடி மயிர்சிக்கல் முடங்கல் பழமை
பாதல் வாடல் முதலிய குற்றங் கவலாது மணமுடைத்தாய் அப்

பொழுது அவர்தலுடைமை. பாகதி திருவடிக்கீழ்ப் புக்கிருத்த
லென்பதை * “உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்” என்ற அருட்
பாவா லறிக. பகை கடந்த நாடா ன வெஃகினுர்க்கு மிலையானும்
வேண்மொகலின் விடயப் பகை கடப்பார்க்கு அராளுக்கினார்.

சிவபெருமானே துடைவிடாது அருச்சனை செம்பவர்பால்
மமன் வருதற்கு அஞ்சுவன் என்பதும், அங்ஙனம் அருச்சிப்பவர்
முத்திப்பவன் அடைவதற்கு நியமின்று என்பதும் தோன்ற,
‘மங்கொரு மலரா னின்றிரு வமயை நாடொரு முயிருனுங்
கூற்றம், மயங்கொள வகன்’ தருச்சனை பரிந்து பாகதி மடையரா
ளுளதோ’ என்றார்.

80. பிரம்பொரு காங்கொண் டடிப்பநக் தீசர்
பெருங்கல்விழ் பாசியி னிமைபோர்
சிரம்பொர வொதுங்கி நெருங்குநின் னவைபிற
நியனே னண்ணயரா நுளாதோ
வாம்பொர வகன்ற விலங்கிலை நெடுவே
லமர்த்தகட் கிரிமக ளிணைக்குஞ்
சரம்பொர விருந்து விளங்குறுஞ் சோண
கைலனே கைலைரா யகனே

(ப - ரை) அரம் பொர - அரத்தாற் நேய்த்தலால், அகன்ற-
விசாவித்த, இவ்வு துலை நெடு வேல் - விளங்கும் இலவடிவு
வாய்ந்த நீண்ட யேவனையம், அமர்த்த - பேரிட்டு வென்ற, கண்-
திருக்கண்களைபுடைய, கிரி மகன் - பர்வதவர்த்தனி யம்மையின்,
இணை குஞ்சரம் - இரண்டு தனங்களாகிய யானைகள், பொர
இருந்து - தாக்கப்பெற்று, விளங்குறும் சோணகைலனே கைலை
நாயகனே-விளங்கும் சோணகைலனே! கைலைநாயகனே!, கந்தீசர் -

* ஆளுடையவாக நேவாரம் - திருப்புகலூர்

ந்திகேசர், பிரம்பு-பொம்பியின், ஒருகரம் கொண்டு-ஒருகரத்
திற் றாக்கி, துமையோர் சிரம்-தேவர்களது மணிமுடியில், பொர-
தாக்குமாறு, அடிப்ப - மோத, பெரு கல் வீழ் - பெரிய கல் தன்
னிடையில் வீழ்ப்பெற்ற, பாசியின் - பாசியைப்போல, ஒதுங்கி -
ஒடைந்து, நெருங்கும் - உடனே கூடிக்கொள்ளத்தக்க, நின்
னையில் - தேவரது அத்தாணி மண்டபச் சபையிலே, திய
னென் - தீவினையேனும், அனையும் நான் - வரப்பெறும் நாளும்,
உனதோ - உண்டோ? (அறியேன்); (எ - து.)

(வி - ரை, சிரம்பொர வொதுங்கல் முடியொடு முடி தாக்க
யிலகல் என்னலு மொன்று. 'அகன்ற' என்னும் பெயரெச்சம்
'வேல்' என்னும் பெயரைக் கொண்டது. அமர்த்தல் அதன் காரிய
மாகிய வெற்றியை யுணர்த்திநின்றது. குஞ்சரம் - உவமையாகு
பெயராய்த் தனத்தை யுணர்த்திற்று. குஞ்சரக்கோட்டினைக் குஞ்
சர மென்றார் எனினு மமையும்.

நத்தியெம்பெருமான் பிரம்பினால் அடிக்குந்தோறும், பெருங்
கல் வீழ்ந்த நீரிலுள்ள பாசி விலகிப் பின்னும் நெருங்கல்போல,
அமரர்கள் சிரம் ஒன்றோடொன்று அடிபட விலகிப் பின்னும்
நெருங்குகின்றார் என்பது தோன்ற, 'அடிப்பந் தீசர் பெருங்கல்
வீழ் பாசிய் னிமையோர், சிரம்பொர வொதுங்கி நெருங்குகின்
னவை' என்றார்.

81. காமரை முனிந்த முனிவார் புருமெய்க்
கதியிடைப் புகவிடத் திடினும்
பாமர லீவனென் றிருளினுய்ப் பினுநின்
பதமல சன்றிவே துளதோ
வாமரை பொருந்து முலகுள குவட்டு
மலைகள்போ லாதுண முலையார்

தாமரை பொருந்து மாணுவாழ் சோண
சைலனை கைலாயகனை.

(ப - ரை) வாம் மரை - தாவச்செல்லும் மானினங்கள்,
பொருத்தம் - தம்பர லுறையப்பெற்று, உவகு உள் - உலகின்ச
னுள்ள, குவடு மலைகள் போலாது - மந்தரச் சிகரங்களையுடைய
மலைகளைப் போலாது, உண்ணுமுலை - ஆம் தாமரை பொருத்தம் -
பிடித்துண்ணப்படாத தனமாகிய தாமரை யரும்புகளையுடைய,
மான் உள் வாழ் - (உமாதேவியா ரென்கின்ற) மாணுள்ளே வாழா
நின்ற, சோணசைலனே கைலாயகனே - சோணசைலரே!
கைலாயகரே!, காமரை முனிந்த-மன்மதரை வெற்றிகொண்ட,
முனிவரர் புரும்-முனிவர்க ளடையும், மெய் கதியிடை - உண்மை
பாகிய முத்தி யுலகத்தில், புகவிடுத்திலும்-சேர்ப்பிலும் (அன்றி),
இவன் பாமரன் என்று - இவன் அஞ்ஞானி யென்று, திருளின்
உய்ப்பிலும் - காகத்திற் செலுத்திலும், கின் பதம் மலர் அன்றி -
உமது திருவடித் தாமரைகளையே யல்லாது, வேறு உனதோ -
வேறு கதி யுண்டோ? (இவ்வே என்றபடி); (எ - ௫.)

(வி - ரை) “காகம்புகினு மென்னென் திருவருளாலே யிருக்
கப் பெறின” என் தருளினார் மணிவாசகப்பெருமானும்
ஆகலின், உடையாளை யல்லது அடிமைக்கு உறதுனை யின்மை
யால் தேவரீர் திருவுள்ள முவந்து நிறுவிய கதியே சிறியேற்கு
உயர்கதி யாவதென்பார், ‘கதியிடைப் புகவிடுத்திடிலும் திருளி
னுய்ப்பிலும் பதமலர்அன்றி வேறனதோ’ என்றார். மான்களைப்
புறத்தே கொண்டுள்ள ஏனை மலைக்கு மாறுபட சிற்பதொன் றென்
பார், ‘மாணுவாழ்’ என்றார். மாணுள் வாழ்தலாவது சிவபெரு
மான் மலை வடிவெடுத்த காலத்தில் அர்த்தகாரீச கோலத்தோடு
மறைந்தமையாம். எவராலும் வெவறக்கரிய நென்னும் பெருமை
தோன்றக் காம நென்னாது, ‘காமர்’ என்றார். எனவே, அவனை

புன் வென்ற முனியர் பெருமை கூறவேண்டாதாயிற்று. 'காமர்' என்பது, 'அர்' இயைபுபொருட்டு என்பாரு முனர். அப்பொருட்டு "காமனார்", "மாசிகனார்" என்பனபோல நின்றவென்றும். துறக்க முதல்பொருட்க் கதிகளை விவக்குதற்கு, 'மெய்க்கதி' என விசேஷிக்கப்பட்டது.

(சங்கா நாயகமார் கோயிற் புராணம்)

"ஒருமுலை சுரந்த தீம்பா ஓண்பழி மழலைத் தீஞ்சொன்
முருகனுக் கென்றே யின்ற முதல்விவைத் திருந்த மன்றைத்
திருமுலை வருடு வான்போற் நிரன்புழைக் கரத்தா லுண்ணும்
வரிதுதற் களிற்றின் செந்தா மரையடி வணங்கு வாமே."

எனவும்,

(சீகாளத்திப் புராணம் - பாயிரம்)

"பன்னிரு கமலக் கையும் பற்பல தொழில்வி னைப்பத்
தன்னமர் தாய்மு லைப்பா ருன்கவா னிருந்துண் ணுங்கால்."

எனவும் கவிகள் வர்ணிக்கினும், வள்ளத்திற் கறந்தளித்தன ரென்
பதே புராண சித்தமாகலின், 'உண்ணாமுலை'யெனப்பட்டன என்க.

மரை-ஒருவகை மான். தனங்க ளென்னும் தாமரை யரும்பு
களைக் கொண்ட மான் என்றது விளங்கவைத்தல். தாமரை
பொருத்து மா னென்பது தாவும் மரைகள் பொருத்திய தொரு
மா னெனப் பிறிதொரு நயத் தோன்ற நின்றது. தேவியாரை மா
னெனல் மலையில் வளர்த்தமையி னென்க.

(திருத்தணிகைப் புராணம் - களவுப் படலம் - ௪௩)

"திருமுகம் கமல மிணைவிழி கமலஞ்
செய்வவாய் கமலநித் திலந்தாழ்
வருமுலை கமலந் துணைக்கரங் கமலம்
வலம்புரி யுத்திபொற் கமலம்"

பெருகிய வஞ்சன் மணித்தங் கமலம்
 மீட்டாடர் தார்களுங் கமல
 முருகவட் கவ்வா றுதல் னன்றே
 புயர்த்தது புலினுட் கீமலம்."

என்பவாகலின் உறுப்புக்களாகப் பத்தாத் தாமரைகளோடடைய
 உண்ணமுடைய பெண்ணும் மாணெனினும் பொருத்தம். செபெரு
 மாணமன்றி வேறு கதி மின்றென்பது கருத்து என்க.

82. தொடுக்குமா கமர்க ளெலாஞ்சொல்க் தெழுத்துங்
 துணிர்தொடு சிருக்கையாற் பகையைப்
 படைக்கைதா னிருந்து மஞ்சறு மவர்போற்
 பகட்டுமா மறலையை வெருவேன்
 மடக்குவார் கலாப மயிறுபி லெழுத்து
 மருவலர் வேங்கைமீ தகவத்
 தடக்கைவா ரணங்கள் பிளிநிடுஞ் சோண
 சைலனை கைலாசா யகனை.

(ப - ரை) மடக்கு - வளைக்கத்தக்க, வார் - நீண்ட, கலா
 பம் - தோகையினைபுடைய, மயில் - மயில்கள், துயில் எழுத்து -
 நித்திரை தெளிந்து, மரு அலர் - வாசனை பொருத்திய மலர்களை
 புடைய, வேங்கைமீது - வேங்கை மரங்களின்மீது (இவர்த்து),
 அகவ - (அஞ்சிக்) கடும்படி, தட ஷக வாரணங்கள் - பெருமை
 வாய்ந்த துதிக்கையபுடைய யானைகள், பிளிநிடும் - பெருமூச்சு
 கஞ் செய்யும், சோணசைலனை கைலாசாயகனை - சோண
 சைலரோ! கைலாசாயகரோ!, தொடுக்கும்-தேவரீரா வருளிச்செய்யப்
 பட்டுள்ள, ஆகமங்கள் எல்லாம் - வேதாகமத்தி கலைகளினத்தும்,
 சொல் - புகழ்ந்து கூறும், கிந்து எழுத்தும் - ஸ்ரீ பஞ்சக்கரங்களை

பும், துணிந்த - தெளிந்துள்ள, நெஞ்சு இருக்கையால் - மனமென்னுங் கருவி அடியேனிடத்திருத்தலால், படை-தக்க ஆயுதங்கள், கை இருத்தும் - காத்தி விருத்தும், பகையை-சத்துருக்களை, அஞ்சுறும் அவர் போல் - அஞ்சுவார்போல், பகடு மர மறலியை - ஒருமைக்கிடாய் வாகனனாகிய கரிய இயமனை, வெருவேன் - அஞ்சேன்; (ஏ - ம.)

(வி-ரை) (உண்மை விளக்கம் - சச)

“அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண வருமறை
மஞ்செழுத்தே யாதிபரா ணம்மனைத்து—மஞ்செழுத்தே
யானந்த தாண்டவமு மாறாதுக் கப்பாலா
மோனந் தவாமுத்தி யும்.”

ஏன்பது தூற்றுணிபாகவின், பஞ்சாஷாம்: சிவம் சத்தி ஆன்மா திரோதம் மலம் என்னும் ஐம்பொரு ளியல்பை விளக்குவனவாய் எவற்றிற்கும் மூலமெனப்படு மென்பார், ‘ஆகமங்க னெல்லாஞ் சொல்கெழுத்து’ என்றார்.

(உண்மை விளக்கம் - சஉ)

“அண்ணன் முதலா மழகா ரெழுத்தஞ்சு
மெண்ணி லிராப்பகலற் றின்பத்தே—நண்ண
வருளா னதுசிவத்தை யாக்கு மணுவை
யிருளா னவைதீர வின்று.”

எனத் துணிந்து முறைப்படி இனிதோதுவாரை அணுகுத்தற்கும் இயமனும் அவன் தூதரும் அஞ்சுவராக அத்தகைய இயமனை யான் அஞ்சுவன்கொலோ என்பார், ‘மறலியை மஞ்சேன்’ என்றார். வேதம் ஆகமம் புராண முதலிய கலைகளைத்தையுமே ஆகமம் பிரமாண மென வழங்கலானும்,

(ஆளுடைய பிள்ளை பார் தேவாரம்
நமச்சிவாயத் திருப் திரம் - க)

“வேத நான்கினு மெப்பொரு ளாவது
நாத னும் நமச்சி வாயவே”

என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதியுடைமையானும், ஆகம மென்பது
வேதாகமாதிகளைக் காணத்தையுஞ் சுட்டி நின்றது. கொடுத்தல்-
சொல்லும் பொருளு மமையச் செறித்தல்; தொடையென்னும்
பெயருடைமையானு முணர்க. கந்தெழுத்து மென்பதில், உம்மை
கூறினத்தென் றறிபொருளில் வந்த மு ற்றும்மை.

“அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு
மெச்ச மிலவே பொருள்வயி றுன.”

என்பது ஒத்தாகலின் உருபு விரித்துழியும் பகையை மறலியை
என இரண்டனுருபே விரித்தார். படை-படுத்தற்கருவி; அது கையி
னின்றும் வலப்படுதலின் அஸ்திரமென்றும், கையிலேயே நிலை
பெறுதலின் சஸ்திரமென்றும் இருதிறப்படும. (படுத்தல் - கொல்
லுதல்.)

பகட்டல் - வெருட்டல்; மா - தேகப்பருமை எனலுமாம்.
தான் - அசை. மின்னற் கொடுடைமை மறைமதமுடைமை
யாதியவற்றால் யானை மேகம் போலுதலின், அத னொலியை
மேகமுழக்கெனக் கருதி மயில்கள் ஒலித்து ஆடும்படி அது பிளி
றும் எனினும் ஒன்றும். ‘தட’ என்பது பெருமை யுணர்த்தும்
உரிச்சொல் லாதலை,

(தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம்-க00)

“தடவுங் கயவு னளியும் பெருமை”

என்பதனாலும், இயமனும் தூதரு மஞ்சதலை,

(உயச்சுவாயத் தீருப்பதிகம் - ஈ)

“ஆயன் பாதரு மஞ்சவ ரின்சொலா
னயம்வந் தேதாவல் லார்தமை நண்ணினால்.”

என்பதனாலும் அறிக.

83. நீந்தியா துடல் முழுதரீ நணிய

நேசியா சமலவைந் தெழுத்துஞ்
சுந்தியா துழறு மெனைக்கொடுங் கூற்றென்
செய்யுமோ வநிந்திலேன் நயியேன்
வந்தியா வரவ மன்றிடைக் கண்ட
மலர்சிலம் படியையமண் ணுணிபோய்ச்
சுந்தியா தயர வொளித்திடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ண) அரவம் வந்தியா - பதஞ்சலிமுனிவர் வந்தித்து
(வழிபட்டு), மன்றிடை கண்ட - சிற்றம்பலத்திலே தரிசிக்கப்
பெற்ற, மலர் சிலம்பு அடியை - வியாபகமான சிலம்பணி யணிந்த
திருவடிகளை, மண் உணி-உலகையுண்ட திருமால், போய் - வராக
உடலாய்த் தேடிச் சென்று, சுந்தியாது அயா - காணப்பெறுது
சோர்வடையும்படி, ஒளித்திடும் - மறைத்தருளிய, சோணசைல
னே கைலைநாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, உடலம்
நீந்தியாது - சரீரத்தை இகழ்ந்து விடாமலும், (உடலம்) முழுதும் -
அச் சரீர முற்றும், நீறு அணிய-திருநீற்றினைப் பூச, நேசியாது -
அன்புறமலும், அமலம் - மலநீக்கம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய, ஐந்து
எழுத்தும் - பஞ்சாக்காக்களையும், சுந்தியாது - தியானியாமலும்,
உழுவும் ஏனை-வாளா அலையுந் தீயேனே, கொடும் கூற்று-கொடிய
இயமன், என் செய்யுமோ - என் செய்வானோ?, தமிழேன் அறிந்
திலேன் - யான் அறிந்திலேன்; (எ-று.)

(வி - னா) உடலம் மலபாண்டமாய் நிலைபெற்றிந் திதல்
கண்டும் அதனைப் பேணுதலில் அபா அற்றிலென் என்பார், 'சந்தியா
துடலம்' என்றார். அப வியல்புடை அங் வடலம் நீக்குமுன்ன
ரே முத்திக்கு முதற் சாதனமாகிய திருநீற்றை அன்பற் றாய்
பெற்றிலென் என்பார், 'உடலமுழுது மெனியகேசியாத' என்றார்.

“நல்வகர் தீய கொளுது நச்சினர்
செல்லல் கெடச்செய் முத்தி காட்டுவோ”

என்ப தறிந்தும் உச்சரித்திலென் என்பார், 'அமலவகர் தெழுத்
துஞ் சிந்தியாது' என்றார். இங் வியல்புடையாரை இயமன் தாது
துதரை யேவித் தண்டித்தல் ஒருதலை யென்பார், 'கடற்று என்
செய்யுமோ' என்றார். திருமால் கற்பார்த்தத்திலே எவ்வுலகக்கலை
யும் உயிரையும் தமது உதார்த்துட் பொதிந்து, பாலகன்போல்
அறிதுயிலமர்வ ரென்பது புராணசித்த மென்பார், 'மண்ணுணி'
என்றார். இத்தகைப் பெருந்தகைமை வாய்ந்தும், இவர் சுயன
மாகிய ஆதிசேஷாவதார மெனப்படும் பதஞ்சலி முனிவரது உயி
பாடு நோக்கித் தந்திருவடிகளைத் தரிசிப்பித்தருளிச் செருக்கும்
நமையால் இவர்க்கு மறைத்தருளின ரென்பார், 'சந்தியாதயா
வொளிர்த்திமே' என்றார். உடலம் தாப்பிகையாய் கின்றது; தாப்பி
சை - ஊசல் போல இருமருக்குஞ் செல்வதொரு சொல். அஃ
மதியாது திருநீற்றை உடலமுழுது மணிய வென ஒரு முடிபாக்
கலுமாம். அமலம் பெறுதற் கேதுவாகிய கீர்த்தெழுந்தை அமல
வைந்தெழுத் தென்றது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தல்.
வந்தியா - வினையெச்சம். மலர் அடி - வினைத்தொகை. சிலப்பு -
இடைப்பிறவால். மண்ணுணி - வினைப்பெயர் (திருமால்.) அவக்
கண்ட வடிவைய மண்ணுணி யென்னும் ஒரு செந்து காணுதயா
வெனப் பிறிதொரு பொருள் தோன்றிற்று. மண்-சண்டு உலகின்
மேற்று, மண்ணுணி - நாகப்பூச்சி. உடல் முழுதும் அன்போடு

திருநீ நணிந்து, பஞ்சாக்கரத்தையும் இடைவிடாது சிந்திப்பாராயின் இயமனைக் கடந்து முத்தி யடைதல் எளிதென்பதாம்.

84. மங்கையர் பராக் கொங்கையங் குவட்டி

மதர்விழிக் கடலினு மாகக்
கங்குலி னூடுஞ் சென்றவன் மனத்தைக்
கதியிடை நடத்துமா நெளிதோ
செங்கதிர் காலே மாலையுந் தங்கச்
சிலம்புள வெனக்ககிம் பகலிற்
றங்குற நீடி நின்றிடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ஐ) காலையும் மாலையும் - காலப்போதும் மலைப்போதும், செம் கதிர் தங்க-சிலந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன் அமர்கதற்கு, சிலம்பு உள என - உதயகிரி அத்தகிரி யென்னும் மலைகளிருக்கின்றன எனத் திருவுணங்கொண்டு, கடு பகலில் - உச்சிப்போதில், தங்குற - உறைவதற்கே, நீடி நின்றிடும் - உயர்ந்த சின்ற, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, மங்கையர் - பெண்களுடைய, பராக்-கனத்த, கொங்கை அம் குவட்டி - தனங்களாகிய அழகிய மலைகளிடத்தும், மதர் விழி கடலினும்-களிப்ப வாய்ந்த விழிகளாகிய கடல்களின்மீட்டும், அனகம் கங்குலின் ஊடும் - கூந்தலாகிய இருள் ஊகத்தும், சென்ற என் மனத்தை - ஓடி யுழல்பெற்ற எனது மனத்தினே, கதியிடை-முத்தி நெறியில், நடத்தும், ஆறு-செலுத்துவது, எளிதோ - எளிதாமோ? (எளிதன்று.) (எ - று.)

(ஐ - ரை) சாயாத்தகைமையினாலும் பருமையினாலும் மலை மூலைக்கும், சூரிச்சியினாலும் பரப்பினாலும் கடல் கண்களுக்கும், கருமையினாலும் பரவியிருத்தலினாலும் இருள் கூந்தலுக்கும் உவ

ஊமயாதலால், அங்கனமே உருவகித்தனர். கவனமிருக்கவும் கழை
சனிக்கும் யானைபோலக் கதிரூக்கவும் மலையிலும் கடலிலும்
திருளிலும் கண்முடி ஒடி படிதலும் ஏன் மனத்தைநன்னெறிப் படர்
வித்தல் அருமையே யென்பார், 'எளிதோ' என்றார். ஊடு-ஏழ்
ஹருடி. இம் மலை சூரிய மண்டலம்கரையில் ஒக்கி யயர்ந்திருத்த
லின், உச்சிப்போதிற் றங்குற நீடி கின்றதாகக் கூறிய படி.

85. கண்டிகைக் கலனே கலனென விழைந்து
காயமே லணிந்துவெண் ணிற்றுப்
புண்டரக் குறிசேர் துதலொடு கிணையான்
பூசனை புரியுமா நருளாய்
முண்டகச் செழும்பூ வெணவள்ளக் கெரியு
முடிமிசை முத்துமேற் கட்டித்
தண்டிரைக் கங்கை யாறுசேர் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - னா) செழு முண்டகம் பூ என - செழுவின செர்
தாமரைமலர்போல, விளக்கு எரியும்-கார்த்திகைத் தீபம் பிரகாசித்
தும், முடிமிசை - திருமுடிமேல், தண் திரை கங்கையாறு - தண்
னிய அலைகளையுடைய ஆகாய கங்கைதியானது, முத்து மேற்
கட்டி சேர் - முத்தால் அலங்கரித்த விதானம்போலச் சேர்ந்து
விளங்கும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலனே!
கைலைநாயகனே!, கண்டிகை கலனே - உருத்திராக்க வடத்தையே,
கலன் என - ஆபாணமென, விழைந்து - விரும்பி, காயமேல்
அணிந்து - உடலி லணிந்து, வென் திருநீறு-வெள்ளிய விபூதியா
லணியப்பெற்ற, புண்டரம் குறி சேர் துதலொடு - திரிபுண்டரக்
குறியையுடைய நெற்றியினோடு, கிணை - தேவரீரை, யான் - அடி
யேன், பூசனை புரியுமாறு - பூசனைசெய்யும்படி, அருளாய் - திரு
வருள் பாலிப்பீராக; (ஏ-து.)

(வி - 11) சிவபூத்பாடுடையார்க்கு இன்றியமையாச் சாதனமாய் என விபூதி மென்பார் ஓளவையாரும், “சீறில்லா நெற்றி பாசு” என்றாகலின், தோணிமய்பட்டே நெற்றி திகழவேண்டுமென்பது தோன்ற, “சீற்றுப், புண்டரக் குறிசேர் நுதலொடு” என்றும், உடற் பொறையாய் முடியும் மற் றை ஆபாணங்கள் போலாது உருத்திராச்சுவடம் தன்னைப் பனைத்தோரது வினை யகற்றுவதாயும், சுவாசதனஞ் செய்கொர்க்குச் சிவபத மளிப்பதாயும், வெயர்வை பாதிமயன்றல் விபூதி அகலுங்காலத்தும் தானிலவிப் புனைத்தோரது சிவபக்தி ம்ருதியை விளக்குவதாயும், திருப்பதென்பது தோன்ற, “கண்டகைக் கலனே கலனென வணிந்து” என்றார். ஏகாம் பரிதலை; தேற்றமுமாம். புண்டரமாவது பிறைபோல மூன்று திரோகப்பட அணிவது. மேற்கட்டி முத்து முதலியவற்று லமைத்து சீழல் செய்யுமாறு மேலே கட்டப்படுவது. இதில் உவம வருபு தொக்கு நின்றது. கண்டிகைக்கலன் வினையகற்றுவதாய்ச் சிவபத மளித்தலை,

[சீகாசுத்திப் புராணம் - கன்னியர் சநுக்கம் - 108]

“ஆயிரக் கலனுடம் பனைத்துத் தாங்கினும்
மாய்கும் பொறையலால் வருவ துண்டுகொல்
நாயகன் விழிமணி யொன்றொர் நாளுடல்
மீயணிக் திழில்வினை யாவும் வீயுமே.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

(உருத்திராக்க விசிப்டம் - 418)

“பூனுமற் கண்டியினைப் பூசைபுரி வார்பலத்தைக்
காணு றோனவே கழறுமறை—நாணுதே
பூண்டுசிவ பூசைபுரி வார்புகுந்து மேற்புரத்துக்
காண்டிருப்ப ரீசன் கழல்.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

86. தாவினைச் செழுத்து மந்திர மலாத
 நவிறுவோர் தமையுரீ நிருப்பப்
 பாவினைக் கொடுபுன் மனிதரைப் புகழும்
 பாமரர் தமையுமென் றொழிவேன்
 கோவினம் புரப்பக் குன்றமன் செடுத்த
 குன்றமம் பாடகக் குன்றம்
 தாவினஞ் சிலையென் செடுத்திதிஞ் சோண
 சைலனை கைலையாகனே.

(ப - னா) அன்று - (துத்தின் கண்மையு பெய்வத்த)
 அன்று, கொதினம் - பசு வரைகளை, பரப்ப - காத்தமாத, குன்
 தம் எடுத்த குன்றம் - கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்த
 தருளிய நிலைமையே போன்ற கண்ணொளிய திருமாலையே, அம்பு
 (என்று)-மது களை பென்றும், ஆடகம் குன்றம் - சொர்ணமய
 மாகிய மேருவே, தா தில்-கெடுத்தவற்ற, நம் சிலை என்று - மது
 வில்லென்றும், எடுத்திதம் - தாங்கியருளிய, சோணசைலனே
 கைலையாகனே-சோணசைலனே! கைலையாகனே!, கித்து எழுத்த
 மந்திரம் (திருப்ப)-/சிறந்த) ஸ்ரீ பஞ்சாக்கா மந்திரம் இருக்கவும்
 (அதனை யுச்சரியாது), அல்லாத - அலிதல்லாத பிற மந்திரங்களை,
 காவின் நவிறுவோர்தமையும் - காவினால் உச்சரிக்கும் வீணை
 யும், சீ திருப்ப-(பாடலை மேற்றுப் பலனைத் தரத்)தேவரீர் இருக்க
 வும், பா தினம் கொடு-பாக்களும் பாவினங்களுமாகிய இவற்றால்,
 புன் மனிதரை-பல்லிய மனிதரை, புகழும் பாமர்தமையும்-வானா
 புகழும் அறிவிக்கின்றபும், என்று ஒழிவேன்-என்று நீக்கி (உமது
 அடியவர் கூட்டத்துட் புக்கிருப்பேனோ) அறியேன்?; (எ - று)

(வி - னா) சிவபத்தி விசிப்டமில்லார் தம்மையே யன்றித்
 தம்மை யடைந்தாராயுந் கெடுக்கவல்ல ராகலின், அத் தகையரை
 அஞ்சாநிப்பது ஆண்டு ரியல்பு.

(திருவாசகம் - அச்சுப்பத்து - ௧௦).

“கோணிலா வாளி யஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்ற மஞ்சேன்
நீணிலா வணியி னுனை நீனைத்துரைத் துருகி நெக்கு
வாணிலாங் கண்கள் சேரா வாழ்த்தின் தேத்த மாட்டா
ஆணலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே.”

என் றருளினர் திருவாதவூரடிகளும். இருப்ப என்பது முன்னுங்
கூட்டப்பட்டது. பா-வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா
வென நால்வகைப்படும். இனம் இந் நான்கன் விகற்பமாய்க் குறள்
வெண்பா முதற் பல திரப்படும் என்க. ஒழிதல்-ஈண்டு அதனோடு
அதன் காரியமாகிய அடியவர் கூட்டஞ் சேர்தலையும் உணர்த்தி
யுள்ளது. திரிபுரதகன காலத்தில் அம்பு திருமாலும், அதனது
சர்க்கு வாயுயும், அதனுனி அக்கினியுமா யமையினும் சொரூபம்
திருமாலே யாதல்பற்றி அவரையே, ‘அம்பு’ என்றார். ‘புன்
மனிதர்’ என்பதற்குப் புல்லிய இதயத்தையுடைய மனிதர்
எனினுமாம்.

87. திருவருங் கதிரு மிலங்கிய மாணர்

திருப்பெரும் பூதமோ ரைந்துங்
கங்குலும் பசலுங் கடந்தநின் வடிவங்
கண்டிகண் களிருநா றுளதோ
பொங்குருங் கினியக் கலயவா ரழலிற்
புகையெனச் சரோருக வல்லி
தங்குவண் டெழுபூம் பொய்கைகுழ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(புரை) பொங்கு குங்குலியம் கலயம்-பொலிவுற்ற குங்குலி
யக் கலயத்தில், ஆர் அழவில் புகை என - அமைந்த அக்கினியி
லெழும் புகைபோல, சரோருகம் அல்லி - செந்தாமரை மலரின்

உகவிதழில், தங்கு வண்டு எழு - வதியும் கருவண்டிகள் கிண்பி
 சீமற் செல்லும்படியான, பூ பொய்கை சூழ் - மலர்க் குளங்கள்
 நெருங்கப்பெற்ற, சோணசைலனே கைலாசாயகனே - சோண
 சைலரே! கைலாசாகரே!, திக்களும் கதிரும் இலங்கு இயமா
 னும் - சோமனும் சூரியனும் துவங்கும் ஆன்மாவும், திகழ் பெரும்
 பூதம் ஒர் ஈந்தும் - யாவும் தோற்றுதற்குக் காரணமாகிய பிருதிவீ
 அப்ப தேயு வாயு ஆகாய மென்னும் மூ பூதங்க ளீந்தும், கங்கு
 ளும் பகலும் கடந்த - இரவும் பகலும் ஆகிய இப் பகுப்பினைக்
 கடந்து வினங்கிய, நின் வடிவம் கண்டு - தேவ ரூடைய ரீட்சகன
 அகண்டாகார வடிவத்தினைச் சேவித்து, கண் களிக்கும் நான் உன
 தோ-எனது கண்கள் மகிழ்வுறும் காலமும் உளதாக்கொலோ!
 (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - கா பிரபஞ்சப்பொரு ளினைத்தையும் சுண்டிக் கூறிய
 திக்களாதியஎண்வகைப் பொருள்களு ளடக்கி அங் வெண்வகைகை
 யும் அங்கமாகக் கொண்டது பெருமானுடைய சகளரூப மென
 வும், அங் வெண்வகையும், அவற்றால் இரவு பகலாகக் கூறுபடும்
 காலதத்துவமாகியவற்றையும் கடந்து நிற்பது நிஷ்களரூப மென
 வும் கூறுவது தூற்றுணிபாகலின், அந்த நிஷ்களரூப தரிசனை
 யை வேண்டிப் பிரார்த்தித்தபடி திக்களாதிய அங்கமாகலை,

(திருவாசகம் - திருத்தோனோக்கம் - ௫)

“நிலநீர் நெருப்புயிர் சின்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
 புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துகின்றான்”
 என்பதனுது மறிக.

இயமனினு மென்புழி, எனாம் தொக்கு சின்மது. யாவும்
 திகழ்தற்குக் காரணமாகிய மூ பூதங்களைத் திகழ்பெரும் பூத
 மென்றது, காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தலாம். திகழ்தல் -

சுண்டித் தோற்றுதல். மாவ மென்பது அவாய்நிலையால் வந்தது; (அவாய் நிலை - ஒருசொல் மற்றொரு சொல்லை அவால் நின்றல்.) குங்குமம் கலயம் தாமரைமலர்களுக்கும், ஆரழல் அகவிதழ்களுக்கும், புகை உண்டிகளுக்கும் உவமித்தபடி.

88. பொற்பெனப் புலன்க னெனக்கர னங்கள்

பூதங்க னெனவிலா தடங்க

வறிவெனத் தமிழேற் கொருமொழி யுதவி

யருவினைக் குறும்பற வெறியாய்

செறிமுலைக் கரியஞ் சிற்றிடை யரியுஞ்

சோமா துமைதினங் கட்டுந்

தற்பெனக் கவின்பெற் றிலங்குறுஞ் சோண

ைசலனை கைலையா யகனே.

(ப-ண) செறி முலை கரியும்-நெருங்கிய தனக்கனாகிய யானைகளையும், சிறு இடை அரியும்-சிறிய இடையையுடைய சிங்கத்தை யும், சோ-சேரும்படி, உமை மாத-உமாதேவியார், தினம்-நாடோறும், கட்டுந் தறி என-பிணிக்கப்பெறும் தாணு வென்னும்படி, கவின்பெற்று - அழகமைத்து, இலங்குறும் - திகழும், சோணைசலனே கைலையாகனே - சோணைசலரே! கைலையாகரே!, பொறி என-பொறிக னோந்தும், புலன்கள் என - தன்மாத்நிரைக னோந்தும், காணங்கள் (என)-அந்தக்காணங்கள் நான்கும், பூதங்கள் என இலாது-பூதங்க னோந்துமாகிய இவற்றின் றோற்ற மில்லாது, அடங்க அறிவு என-முற்றும் ஞான சொருபமாகவே (தோற்றும் படி), ஒரு மொழி - ஒரு உண்மை வாக்கியத்தை, தமிழேற்கு உதவி-துணையற்ற எளியேனுக்கு உபதேசித்து, அரு வினை குறும்பு - கொடிய வினைகளால் வினையும் தீமைகளை, அற எறியாய் - முற்றும் சேதித் தருள்வீராக; (எ - று.)

(வி-கா) 'அடக்க', 'அற' என்பன முழுது மென்னும் பொருளின. 'என' மூன்றாம் எண்ணிடைச்சொற்கள். இது காண மென்பதிலும் கூட்டப்பட்டது. இனி, இந்திரியாதிகளே ஆன்மாவென மயங்குத லில்லாது அச் சிந்தனை கெட்டொழிய, ஆன்மா அறிவு சொரூப மெனத் துணியுமாறு ஒரு மொழியுதவி யெனினும் பொருந்தும். யானை யாதிய விலங்குக ள்ணைமப்பெறும் மற் றை மலைகள் போலாது அம்பிகையி னவயவங்கள் அனுதினமும் அனை யப்பெறுவ தென்பார், 'மூலக்கரியம் இடையரியம் கட்டுத்தரி' என உருவகித்துக் கூறினார். யானைக் கோட்டினையும் சிங்கவ் டையினையும் இணையாக வுலக்கப்படும் மூலையையும் இடையையம் யானை சிங்கக்க ளென்றது இலக்கணை. அறிவே பொருளுனைக் காணினல்லது இருவினைகளின் பயனாகிய சனனத் துன்பம் நீங்கா என்பதாம்.

89. பொன்னிடத் தடைந்த மணியென வடைந்து
புண்ணியர்க் கருளுநின் பதங்க
ளென்னிடத் திரும்பி னடைந்தசெம் மணிபேர
லெய்திய தம்மலோ வியப்பே
மன்னிடக் கடலு ளடங்கும்வெற் பன்றி
மலைதரு மருட்பெருங் கடலைத்
தன்னிடத் தடக்கு மலைபெறுந் தோண
சைலனை கைலைநா யகனே.

(ப-கா) மன்னிட - நிலபெற, கடலுள் அடங்கும் - சமுத் திரத்தினுள்ளே ஓடுங்கிய, வெற்பு அன்றி - பிறமலைகளை நீக்கக் காது, மலை தரும்-இமையமலை தந்த, அருள் பெரு கடலை-பெரிய கிருபைக் கடலாகிய உமாதேவியாரை, தன் இடத்து அடக்கும் - தன்னிடப் பக்கத்தி லொடுக்கிக்கொள்ளும், மலை ஏனும்-மலையென வியக்கப்படும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே-சோணசைலரே !

கைலேநாயகனே!, பொன் இடத்து - பொன்னினிடத்தில், அடைந்த-சேர்ந்த, செம் மணி என-செவ்விய அரதனம் ஒப்ப, புண்ணியர்க்கு - தருமவிருத்தி புடையவரிடத்து, அடைந்த - சார்ந்து, அருளும் நின் பதங்கள் - (அவர்க்குக்) கிருபை பாலக்கும் தேவருடைய திருவடிகள், திரும்பின் அடைந்த - திரும்பினிடத்துச் சேர்ந்த, செம்மணி போல்-செவ்விய அரதனம் ஒப்ப, என் இடத்து எய்தியது-அமமேனிடத்து அணுகியது, அம்ம ஓ வியப்பே-வியப்பினும் வியப்பே; (எ - று.)

(வி - ரு) பொன்னிடத்துப் பதித்தற்குரிய செம்மணி திரும்பிடத்துப் பதியாவாறுபோலப் புண்ணியரிடத்து அடைந்ததூட திருவடிகள் என்னிடத்து அடைவனவல்லவாகவும், அருட்பெருக்கா லடைந்தமை வியப்பினும் வியப் பென்பதாம். 'அம்ம, ஓ' என அடுக்கிய இடைச்சொற்கள் வியப்பின் மிகுதிப் பொருள்பட நின்றன.

எம் மலையும் கடலின் உள்ளிடத் தடங்குவனவாக, இம் மலை கடலைத் தன்னிடத் தடங்குவது என்றமை முடிவணி. இவ் வணி தூதரால் யிக்கிருத்தலின் இவ்வாறு முன்னும் பின்னும் முரணத் தொடுத்தன வெல்லாம் கொள்க. எல்லை யிறந்த கருணைப் பெருக்கின ரென்பார், தேவியாரா, 'அருட்பெருங் கடல்' என்றார். 'பெரு அருட்கடல்' என மாற்றாக. சாதுக்கள் இதய மிளகு மென்பதும், தன்னிதயம் கடின மென்பதும் தோன்றப், 'பொன்' என்றும், 'திரும்பு' என்றும் கூறினார். புண்ணியர்க்கு-வேற்றமை மயக்கம். அம்ம-கேட்பாயாக. எனினுமாம். "அம்ம கேட்பிக்கும்" என்பது - (தொல் - உரிச்)

90. நீங்கிய நேயத் தவர்க்கறி வரிய

நெடியவ நெஞ்சுகன் றிடாத
தேங்கிய சோதி மன்றுளா வெவென்
சுந்தையு ணடப்பரின் பதங்க

னோங்கிய மூர்கிற நிலமிசை மலர்விழ்த்
துழுமளி பரிபெயர் மருவித்
தாங்கிய வால வட்டார் சேரண
சைலனை கைலாய யகனை.

(ப - னா) மலர் வீழ்து - (தேனைக் கவர்) மலரின் கட்டிப் படித்து, உழும்-கிண்டும், அளி பரி தூறல்-வண்டிடினத்தன் அமைத்த தேனடை, ஒங்கிய மூர்க்கில் நிலமிசை - உயர்ந்த வளர்ந்த மூங்கிலின் உச்சியிலே, மருவி - பொருத்தி, தாங்கிய ஆலவட்டம் நேர்- (அடிமடர்கள்) ஏங்கிய ஆலவட்டத்தை ஒத்திருக்கப் பெறும், சோணசைலனே கைலாயகனே - சோணசைலரே! கைலாயகரே!, நேயத்து நீங்கிய அடர்த்து - அன்பி னீங்கிய அறிவில் கட்டு, அறிவு அரிய-அறிதற்கு அருமை மடையனவும், கெடியவன் நெஞ்ச அகன்றிடாத - திருமாலின் உன்னக் கமலத்தில் விலகாதனவும், சோதி தேங்கிய மன்றுள் ஆடுவ - ஒளி யதிகரித்த திருச்சிற்றம்பலத்தில் நிருத்தம் புரிவனவுமாகிய, நின் பதக்கள் - தேவரீருடைய திருவடிகள், என் சிந்தையுள்-அடிபேனது மன : திலே, நடப்ப - சஞ்சரிப்பன (ஆதல் வேண்டும்.); (எ - று.)

(வி - ரை) ஆதல் வேண்டும் என்பது இசையெச்சம். திருவடிகள் அறிவரியனவும் அகன்றிடாதனவும் ஆவேனவக் நடப்பனவுமாகி யிருக்கின்றன வெனலும் ஒன்று. முந்திய பொருட்டு அறிவரியன முதலிவை வினைப்பெயர்; பிந்திய பொருட்டு முற்றாக்கி எச்சம் வருவிக்க. தூறல் ஆலவட்டத்திற்கும், மூங்கில் கரம்புக்கும் உவமை. ஆலவட்டம் - ஆலிலைவடிவா யமைத்ததொரு உபசாரக் கருவி. 'ஆல' இதில அகரம் சாரியை.

91. எழுபசும் புல்லும் புனலுமெவ் விடத்து
யிருந்திட நினைத்தவன் விடத்தே
விழைவொடு வந்து தோன்றுநீ யிருப்ப
வினின்மா னுடர்பிறர் துழல்வார்

மொழிதரு கருணை மலைபெனும் பெயரன்
 மொழிபொரிது வேற்றுமைத் தொகையைத்
 தழுவுற நின்று வளர்ந்திடுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - னை) மொழிதரு - (அன்பர்களால்) விதந்து கூறும், கருணை மலை எனும் பெயர் - கருணைமலை யெனப்படும் (தேவரீருக்குரிய) திருப்பெயரானது, அன்மொழி ஓர் இ - அன்மொழித் தொகை யென்னும் இலக்கணத்தை விட்டு, வேற்றுமைத் தொகையை தழுவுற - வேற்றுமைத் தொகை யென்னும் இலக்கணத்தைத் தழுவும்படி, நின்று வளர்ந்திடும் - நிலைபெற்று வளர்ந்தோங்கிய, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, புனலும் - நீரும், எழு பசும் புல்லும் - (வளர்ப்பாரின்றித் தானே) எழுகின்ற பசிய அறும், எவ்விடத்தும் இருந்திட - எவ் வெவ் விடங்களினும் (எளிதிற் கிடைக்க) இருக்கவும், நினைத்த அவ் விடத்தே - தியானித்த அவ்வவ்விடங்கடோறும், விழைவொடு - காதலோடு, வந்து தோன்றும் - எழுந்தருளி வந்து காட்சி தரும், ஈ இருப்ப - தேவரீர் இருக்கவும், மாணுடர் - மனிதர்கள், (அவற்றைக் கொண்டு அபிடேகித்தும் அர்ச்சித்தும் தேவரீரை யடையாமல்), வீணில் பிறந்து உழல்வார் - வாளா (இறந்தும்) பிறந்தும் உழல்கின்றனர்! (இஃதென்ன அறியாமையோ? அறியேன்.); (எ - று).

(வி - னை) எவ்விடத்து மிருந்திட நினைத்த வவ்விடத்தே விழைவொடு வந்து தோன்று நீ இருப்ப என்பன விரும்பிப் பெறத்

‘பிறந்துழல்வார்’ என்றமையின் அதன் றொடர்ச்சியாகிய இறத்தலும் உபலக்ஷணத்தாற் கொள்ளப்படும். கொள்ளவே வழிபா

கையார் இயமவாதனைக் குரிடாதி இறந்து பிறத்தழலா ரென்
பது தானே போதரும். இக்கருத்துப்பற்றியே வாகீசமூர்த்திக்
ளும்,

(புளுடையவரக தேவாரம் - பொது திருத்த நந்தோதகம்)

“தற்றுக் கொள்வன வாடின நாவு
விட்டுக் கொள்வன பூவுள ரீது
கற்றைச் செஞ்சடை யானுள னுமுள்ள
மெற்றுக் கொடம் னுன்முனி டுன்பதே.”

என்றருளிஞ் சொன்க. உழவ்வார் என்பது கால மயக்கம்; உசர்
விடைநிலை தன்மை குறித்த தெனினு மமையம். சிவபெருமான்
சுட்டி வழங்கும் கருணையிலே என்னும் பெயர் இம் மலை வடிவம்
ஆவதன் முன்னர்க் கருணையாகிய மலைபுடையவன் என்றும்,
மொழி மாறி மலைபோலும் கருணையை புடையவன் என்றும்,
முறையே பண்புத்தொகைப் புறத்தும் உவமைத்தொகைப்பறத்
தும் பிறத்த அன்மொழித் தொகையதாய் நன்று, மலைவடிவமைத்
பின்னர்க் கருணையையுடைய மலையென இரண்டனுருடும் பொரு
ளும் தொக்கதாய் வேற்றுமைத் தொகையைத் தழுவிற்று என்ற
படி. ‘மொழிதரு’ என்பதில், மொழிதா-பகுதி. ‘ஒருவி’ என்பது
ஈறு கெட்டு இடையகர மிகாமாய் அளபெடுத்தது; இது சொல்
லிசையனபெடை. வெருவ் என்பது வெரீஇ என்றமவாறு போல.
எவரும் எனிதிற் கிடைக்கும் புல்லும் புனலும் கொண்டு பூசிக்கு
மிடத்துச் சர்வ பரிபூரணமான சிவம் பிரகாசிக்கும் என்பது
கருத்து.

92. வேணவா வகன்று நின்றிரு வடியின்
மெய்ம்மையன் படைத்துபொய்ப் பிரவி
நாணுவா ரினங்கன் றெும்படி தூய
ஞானநாட் டம்பெற வருளாய்

சேனுலா மதியர் தவழ்பெருங் குடுமிச்
சிலம்புகள் சிறுதுரும் பாகத்
தாணுவா பெழுந்து வளர்ந்திடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - னா) சேண் உலாம் மதியம்-ஆகாயத்தி லுலாவும் சந்திரன், தவழ் பெரு குடுமி - ஊர்ந்து செல்லப்பெற்ற பெரிய சிகரங்களுடைய, சிலம்புகள் - மலைகள் எல்லாம், சிறு துரும்பு ஆக - சிறிய திரண்மென்று மதிப்பன வாரும்படி, தாணுவாய் - அக்கினி ஸ்தம்பாகாரமாக, எழுந்து வளர்ந்திடும் - ஓங்கி யுயர்ந்த, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலனே! கைலைநாயகனே!, வேணவா அகன்று - (பிரபஞ்சத்தைப் பற்றி யெழும்) வேட்கைப் பெருக்கத்தி னீங்கி, நின் திருவடியில்-தேவரீரது திருவடிகளில், மெய்ம்மை அன்பு அடைந்து - உண்மை நேயம் பொருந்தி, பொய் பிறவி நாணுவார் இனம்-நிலைபே நில்லாத சென்னத்தை யடைதலில் நாணி வருந்தும் அன்பர் கூட்டத்தை, கண்டு உறும்படி - அறிந்து அவருடன் மருவி வாழும்படி, தூய ஞானம் நாட்டம் - பரிசுத்தமான ஞானக் கண்களை, பெற அருளாய் - அடியேன் பெறுமாறு தந்தளிப்பீராக; (எ - று.)

(வி-நா) “செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்னும்
ஐயெ னிறுதி யவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர்
டகார ணகார மாதல் வேண்மெ.”

என்பது குத்திரமாதலால், வேட்கை அவா என்பன, ‘வேணவா’ என்றாகி வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்துவதோர் மொழியாய் நின்றன. வேட்கை - பொருண்மேற் றோன்றும் பற்றுள்ளம்; அவா - அப்பொருளைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மே னிகழும்

ஆசை. வேட்கையும், அவாவும் என உம்மைத்தொகையாகவும், வேட்கையா லுண்டாகிய அவாவென மூன்றனுருபும் படனும் உடன்றொக்க தொகையாகவும் கொள்வர்.

காணுதல் - ஈண்டு அறிதலின் மேற்று. ஞான நாட்டம் பெற்றாலல்லது, உலகிற்கஞ்சி துலைமறை காப்போல் மறைத் துள்ள சிவஞானியனாக் காண்டலும் அவர் குறிப்பறிந்து ஒழுக்க லும் முடியாவாகலின் ஞான நாட்டம் விரும்பினார் என்க.

93. நின்னையே நோக்கி விடாதகட் புலனு

நின்னையே நினைக்குநெஞ் சகமு
நின்னையே துதிக்கு நாவுமென் றருளி
நின்றிரு வடியின்வைத் தருள்வாய்
தன்னையே நினைக்குச் சகமெலாங் காட்டுந்
தரணியோ டுகவிமே ளினர்க்குத்
தன்னையே காட்டு மலையெனுஞ் சோண
சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப - ஐ) தன்னை ஏறினர்க்கு - தன் மேல் இவர்த்தார்க்கு, சகம் எலாம் காட்டும்-உலகையும் அதன்கட்டோன்றும் பொருள் களையுமே காட்டுகின்ற, தரணியோடு இகலி - மலைகளோடு மாறு பட்டு, மேவினர்க்கு - தன்கண்ணடைந்தார்க்கு, தன்னையே காட்டும் - (புறப்பொரு ளொன்றினையம் காட்டாது) தன்னிலை யொன்றுமே காட்டியருளும், மலை ஏனும் - மலை ஈதென்று அடியவர்கள் துதிக்கும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலரே! கைலைநாயகரே!, நின்னையே - தேவீசையே, நோக்கி - தரிசித்துக்கொண்டு, விடாத - அதில் விலகாதுள்ள, கண் புலனும் - கண்ணித்திரியமும், நின்னையே - தேவீசையே, நினைக்கும் - தியானிக்கும், நெஞ்சகமும் - மனமும், நின்னையே -

தேவரையே, துதிக்கும் - வாழ்த்தும், நாவும்-வாக்கும், என்று அருளி - எக் காலம் அளித்தருளி, நீன் திருவடியின் - உமது திருவடிபின்னகண், வைத்து அருள்வாய் - சேர்த்தருள்வீரோ? (அறிமேன்); (எ - று.)

(வி - ரை) ஏகாரம் நான்கும் பிரிதலையோடு தேற்றம். 'கட்பலன்' என்பது கண்ணிற் றூரிய விஷயத்தை யுணர்த்தாது ஈண்டிக் கண்ணிந்திரியத்தைப் உணர்த்திற்று. இம்மையில் திரிகாணங்களையும் உம்முடைய வாக்கி, மறுமையில் திருவடிப்பேறு பாலுத்தல் வேண்டுமென்பது கருத்து. திருவடிப்பேறே பா முத்தியாதல் பற்றி வாக்கி ழர்த்தங்களும்,

(தேவாரம் - திருவங்கமாலை-கக)

"சிறுமா னேந்திதன் சேவடிச் சீழ்ச்சென்றங்

சிறுமார் திருப்பன் கொலோ."

என்றருளினர்.

தாணி - மலை. தன்னையே காட்டலாவது பசுநிலையுணர்வை உண்டாக்கிப் பதிநிலையை அறிவித்தல். திரிகாணங்களுஞ் சிவகாணமாயினல்லது திருவடி சிதையாது என்பது எனக் கொள்ளினு மமையும்.

94. மின்வணங் கவருஞ் செஞ்சடா டவியும்

விளங்கொளி மார்பும்வா னுலக

மன்வணங் குறுநின் பதாம்புய மலரு

மனங்குடி யிருக்குநா ளுளதோ

பொன்வணம் புரியுங் காகமொன் றினைப்பொற்

பொருப்பென வடைபொரு ளனைத்துந்

தன்வணம் புரியும் பொருப்பெனுஞ் சோண

கைலனை கைலைநா யகனை."

(ப - னை) பொன் பொருப்பு-மேருமலையானது, காகம் ஒன்றினே-(தன்னை யடைந்த காகத்தைப் புன்னொன்றினையே, பொன் வண்ணம் பாரியும் என - பொன்னிறமாகச் செய்யும் (இஃதொரு வியப்போ? வியப்பன்று) என்று, அடை பொருள் அனைத்தும் - (தன்னை) அடைந்த பொரு ளனைத்தினையும், தன் வண்ணம் புரியும்-தன் மயமாகும், பொருப்பு எனும் - மலை யிதென்று அன்பர்கள் கொண்டாடப்பெறும், சோணசைலனை கைலையாகனே - சோணசைலனோ! கைலையாகனோ!, மின் வண்ணம் கவரும்-மின்ன லின் நிறமும் மிக விரும்பும், செம் சடாடலும்-செவ்விய சடைக் காகம், விளங்கு ஒளி மாற்பும்-பிரகாசிக்கின்ற காந்தி பெற்ற திரு மாற்பும்,வான் உலகம்-விண்ணுலகத்தவராலும், மன் வணங்குதும்-மிகவும் வழிபடப்பெறும், நன் பதாம்புயம் மலரும் - தேவரீருடைய திருவடித் தாமரை மலர்களும், மனம் குடி இருக்கும் நாள்-அடியேனது உளத்தில் அமர்ந்துறையும் காலமும், உளதோ - உண்டோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - னை) கவர்தல்-வேட்கைப் பெருக்கம். மின்னொளியையும் தன்வய மாக்கும் எனலுமாம். மின்வணம், வானுலக மென்புழி, உயர்வு சிறப்பும்மைகள் தொக்கன. உலகம்-இடவாகு பெயர். மன் - மிகுதிப் பொருள் தருவதோ ரிடைச்சொல். உம்மைகள் எண்ணின்க ணின்ற உயர்வு சிறப்பின. எதிரது தழீஇயவென ஏனைத் திருவுறுப்புக்களையும்கோடலும் ஒன்று.வண்ணம் மூன்றும் இடைக் குறைந்தன. சடாடலி, பாதாம்புயம் வடமொழிச் சந்தி. பொன்னிறத்தவும் கரு நிறத்தவுமாகிய பறவைகள் தன்பா லெய்தின் மேருவானது தன்னிறப் பறவைகளை வேற்றுமைப்படுத்தும் ஆற்றலின்றிக் கருநிறக் காகத்தை யொன்றையே தன்னிறத்த தாக்கும்; சிவசொரூபமாகிய இச் சோணசைலமோ தன்மயத்த பொருள் ஒன்று மின்மையின், அடைந்த உயிர்ப்பொருள் அனைத்

வதம் தன்மய மாக்தும் சூர்ந்தலையை தென்பார், 'அடை
பொரு ளனைத்துத் தன்உணம் புரியம்' என்றார். இங்குனா
பிறரும்,

(சிதம்பா ழும்மணிக்கோவை-ச)

“பொன்னிற் பாகுங் கருநீரக் காக்கையு
மன்னுமா ல்மைய உரைப்பாஞ் சேர்த்துழி
யிருந் தப் பறகைக்கு மொருந் த னல்லதை
நீரம்பேறு தெரிப்ப துண்டோ”

என விதந்திருப்ப துணர்க. அன்றியும்,

(யாப்பநங்கலகீ காரிகை, அவையடக்கம்-உ)

“கருக்கமில் கேள்வித் துகடர் புலவர்முன் யான்மொழிந்த
பருப்பொருடானும்விழப்பொருளாம்பனிமாலமயப் னிறமாய்
பொருப்பகந் சேர்ந்தபொல் லாக்கநுங் காக்கையும் பொன்
இருக்குமென் றிவ்வா றுரைக்குமன் றேவிவ் விருநிலமே.”

என வரும் செய்யுளானு முணர்க.

காக மொன்றினை யென்பது காகமுதலியவற்றையே யல்
வது எவற்றையும் வேற்றுமை செய்யுமாற்றல் உளதன்றென
இழித்தற் பொருள்பட நின்றது. ‘அனைத்தும்’ என்பதில் உம்மை
முற்றுமை. தன்வணம் புரிதல் - தற்சொருப மாக்கல்.

95.

மணி மகுடம் புனைந்துல காளுங்

கொற்றவ ராதவி னென்கட்

கருமணி யெனுநின் றெண்டர்குற் றேவல்

கருதியாட் பட்டிட வினிதே

பெருமணி விசும்பி னுச்சியி னெழுந்த

பிள்ளையங் ககிரேன வரவந்

தருமணி யொளியெண் மதியுறுஞ் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ங) பெரு மணி விசம்பின் - பெரிய கருமையுடைய ஆகாயத்தின், உச்சியின் எழுந்த - உச்சியிற் றேன்றிய, அம் பின்னை கதிர் என - அழகிய இனஞ் சூரியனென்று உலகினர் கூறும்படி, அரவும் தரும் மணி ஒளி - பாம்புக ளுமிழ்ந்த செம் மணிகளின் காந்திகள், வென் மதி உறும் - வெள்ளிய சந்திரனின் படியப்பெறும், சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைல ரே! கைலைநாயகரே!, குருமணி மகுடம் புனைந்து - நிற மமைந்த அரதனடிகள் பதித்த கிரீடத்தை யணிந்து, உலகு ஆளும் - உல கினை ஆட்சி புரியும், கொற்றவர் ஆதலின்-அரசராய்குத்தலினும், என் கண் - எனது கண்களின், கருமணி எனும் - கருமணி போ லும் (அருமை வாய்ந்த), நின் தொண்டர் குற்றேவல் - தேவரீ ருடைய அடியவர்களின் சிற்றேவலையே, கருதி - (பொருளுணை) எண்ணி, ஆள் பட்டிடல் இனிதே - (அவ் வடியவர்கட்கு) அடி மைப்பட்டு வாழ்தல் இன்பம் பயத்தலுடையதே; (எ - று.)

(வி-ங) கண்ணிற் கருமணி இது நல்லது இது தீயது எனப் பொருள்களை வினக்குமாறு போல, இது பொய்ப்பொருள் இது மெய்ப்பொருள் எனத் தெரிய்த்தலின், தொண்டரைக், 'கண் ணின் கருமணி' மென்றார். பொருட் துன்பிற் கேதுவான அடியார் ஏவலையே பொருளுணைக் கொள்ளுதல் இனிமையுடைத் தென் பதின்,

(மோயிஞன்மணிமலை - உ)

“குடைகொண் டிடையை மெலாங்குவிர் வித்தேரி

பொற் நிகர்ப்

படைகொண் டிடெறும் பார்த்திவ ராவதிற்

பைப்பொற் கொன்றைத்

தொடைகொண்ட வார்சடை யம்பலத் தான்றெண்டர்க்

கேவல் செய்து

கடைகொண்ட பச்சைகொண் ணெட்டிக்கு வாழ்தல்
கனிப்பு டைத்தே.”

என்பதனாறு மங்க.

அரவச் செம்மணி யொளி பாய்தலின் சந்திரன் சிவந்து
இனஞ்சூரியனென விளங்காந்பன் என்பது. கொற்றவர் -
வெற்றியை மடையவர். கொற்றம் - வெற்றி; தொழிலடியாகப்
பிறந்த பெயர்; இதனைப் பண்படியாகப் பிறந்த பெயர் என்பர்.
அது பொருந்தாத பகுதியை நோக்கின்.

96. சிம்புனாய் மடங்க லெறுழ்வலி கவர்ந்த
திறலுழப் புரஞ்சுடு விறலு
மம்புயா தனத்தன் முடிகளைந் திட்ட
வடலுமேத் தினர்க்கிட ருளதோ
வும்பர்மா மதியி லங்கையி லிருந்த
வுழைகுதித் திருப்பவா ரழல்வான்
றம்பமா யெழுந்து நின்றிடுஞ் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) அம் கையில் இருந்த - தேவரீர் திருக்காத்தி
லிருந்த, உழை-மான் கன்றானது, உம்பர் மா மதியில்-ஆகாயத்தி
லிருந்த பூரண சந்திரனிடத்து, குதித்து இருப்ப - தாவித் தங்கும்
படி, வான் ஆர்-வானளவும் நிரம்பிய, அழல் தம்பம் ஆய் - அக்கி
னித் தம்பாகாாமாய், எழுந்து நின்றிடும் - ஒங்கி நிலைபெறும்,
சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலனே! கைலை
நாயகனே! சிம்புனாய் - சாபப்புள் வடிவாய், மடங்கல்-நாரசிங்கத்
தின், எறுழ் வலி - மிக்க வலிமையை, கவர்ந்த திறலும்-போக்கிய
வெற்றியையும், முப்புரம் - திரிபுரத்தை, சுடு விறலும் - தகித்த
வெற்றியையும், அம்புய ஆதனத்தன் - தாமரை ஆசனத்தாகிய

பிரமதேவரது, முடி களைந்திட்ட அடலும் - நடுமுடியைக் கிள்ளிய வெற்றியையும், எத்தினர்க்கு - (அன்போடு) துதித்த தொண்டர்க்கு, இடர் உளதோ - துன்பம் உளதாங்கொலோ? (முக்காலத்தம் உளதாகாது); (எ - று.)

(வி - ரை) சிவபெருமான் கொண்ட இருபத்தைத்து மூர்த்தங்களுள் கோரமூர்த்தங்களை இட ரொழிவிற்கும், மிசிரமூர்த்தங்களைச் சித்தி யெய்தற்கும், சாந்தமூர்த்தங்களைச் சாந்தி யெய்தற்கும், வழிபடவேண்டு மென்பது தூற்றுணிபாகலின், ஈண்டுக் கூறிய உக்கிர மூர்த்தங்களின் வெற்றிகளைத் துதிக்கின் இட ரொய்தா வென்பார், 'இடருளதோ' என்றார். இதனை,

(வாயுசங்கிதை - ஞானயோகமுதலிய வுரைத்த அத்தியாயம் - ௫௩)

கோரமுடன் மிச்சிரநற் சாந்தமென
மூவகையாக் குலவு மண்ண
லேர்பெறுமூர்த் தங்களிவற் றெய்தியவெம்
பாவனோ யிரிக்க வேண்டிற்
சீர்மருவுங் கோரத்தைச் சித்தியெய்த
வேண்டிடிண்மிச் சிரத்தைச் செவ்வே
யார்தருசாந் தியைவேண்டிற் சாந்தத்தைப்
பூசனைநன் காற்ற வேண்டும்.”

என்பதனு மறிக.

மிசிரம் - கோரமும் சாந்தமும் கலந்தன. சந்திரனிடத் துள்ள களங்கத்தை முயலென்றும் மாணென்றும் கூறுவது கவி மரபாதலால் சிவபெருமான் தமது கரத்துள்ள மான் தாம் கொள்ளும் அழல் வடிவிற்கஞ்சிச் சந்திரனிடத்தமா அவ் வடிவிற்குக் கொண்டதாக வர்ணித்தன றென்க. “எறுழ்வலி யாரும்” என்பது

குத்திரமாகவின், ஏற்றுவலி என அடுக்கிய இரண்டும் ஒருபொருட் பன்மொழியாம். இதனை இருபெயரொட்டு எனலே சாஸ்ப்படைத்த; என்றை,

“ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழா”

என்பது ஒத்தாதலின், அங்ஙனம் சிறப்பிக்காமையின், ‘காம்பசி, உபெம்’ என்பன போலத் தொல்லாசிரியர், மீயிசைச் சொல் எனவும் இருபெயரொட்டெனவும் கூறுப. ‘மடங்க வெறுழ்வலி’ என்பதற்கு மடங்கலினது மிக்க வன்மை எனப் பொருள் கூறி ஆறும் வேற்றுமைப் பண்புத்தற்கிழமை என இலக்கணங் கூறுக. “சில முடியில் தொழிற்பெயரோ பகுதியாதலு முண்டாகலின் இருப்ப என்பதில் இருப்பு பகுதி யென்க” என்பர். அங்ஙனம் வருதல் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்க்கே யன்றிக் காரியப் பொருட்டாகிய வினையெச்சத்திற்கு வலாதென்க.

97. அஞ்சமென் நவலக் கொடியனென் றனைநின்

னடியரிற் கூட்டுக வுலகி

னஞ்சமுண் டிருண்ட கண்டமென் றுனது

நற்கள மிகழ்பவ ருளரோ

வஞ்சமைங் கான்கொண் டிளவலோ டிகலி

வலங்கொள்வா தின்னும்வந் துறினுந்

தஞ்சமென் றிடாது நின்றிடுஞ் சோண

ைசலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) ஐங்கான் - விநாயகக்கடவுள், இவையோடு - இவையிள்ளையாருடன், இகலி - மாறுபட்டு, வஞ்சம் கொண்டு - உள்ளே கபடத்தைக் கொண்டு, வலம் கொள்வாது-பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத் துணியும் வாதம், இன்னும் வந்து உறினும்-இன்னமும் ஒருமுறை கேரிடினும், தஞ்சம் என்றிடாது-(வலம் வருதல் முன்

போல) எளியதாரு மென்னுதபடி, நின்றிமெ - அகன்று பருத்
துள்ள, சோணைசலனே கைலைநாயகனே - சோணைசலரோ!
கைலைநாயகரோ!, உனது நல் களம் - தேவரீருடைய செவ்விய
திருக்கழுத்தை, தஞ்சம் உண்டு இருண்ட கண்டம் என்று - விஷத்
தை யருந்திக் கறுத்த கழுத்து (சுதென்று), உலகில் இகழ்பவர்
உளரோ - உலகத்தில் இகழ்ச்சி கூறுவாரும் உண்டோ? இல்லை;
(அதுபோலவே அடியேனது சேர்க்கையுடைமை பற்றி அடியவ
ரை இகழ்தல் செய்யாக்கலின்), அவலம் கொடியனென்றனை
தஞ்சல் என்று நின் அடியாரில் கூட்டுக-பயனற்றவனாகிய தீயேனை
யும் பயப்படாதே யென்று உமது திருத்தொண்டர் குழாத்துள்ளே
சேர்த்தருள்வீராக; (ஏ - று.)

(வி - ரை) கொடிய விடமுடைமை நோக்கி உமது செவ்விய
கனத்தை இகழாது, உலகிற்கு அவ் விடத்தினு லெய்தும் இடுக்க
ணகல அதனை அடக்கி ஆண்டமைபற்றிப் புகழுமாறுபோல,
கொடியேனை யுடைமை நோக்கி உமது செவ்விய அடியவரை இக
ழாது, இக் கொடியேனாலு உலகிற்கு விளையும் இடுக்கணகல அடக்கி
ஆண்டமைபற்றிப் புகழ்வராகலின், அடியவரிற் கூட்டுக வென்று
ரொன்பது திரண்ட பொருள். “உலகை வலம்வந்து முன்ன டெய்தி
னாக்கே கரத்திற் கொண்ட இக் கனி யளிப்ப” மெனப் பெருமா
னுரைத்தருளலும், அவ்வனமே முருகக்கடவுள் சேல்லுந் தருணத்
தில், “பெருமானை வலம் வரின் உலகை வலம் வந்ததாம்” என
விராயகக் கடவுள் மதித்து வலம் வந்து கனி பெற முன்னர்த்
துணிந்தா ராகலின், ‘வஞ்சங் கொண்டு’ என்றும், மலையுருவாகிய
இப் பெருமானை வலம் வருதற்குள் அம் முருகக்கடவுள் மயிலி
லிவர்த்து உலகையே வலமாய் வந்துவிடுவா ராதலால், அவ் வந்
தம் இனிப் பவியாதாகலின், ‘தஞ்சமென்றிடாது நின்றிமெ’ என்
றுங் கூறினார். வஞ்சம் - கபடம். தஞ்சம் - எளிமை. இதனை,

(தொல் - ஓடைச் - கள)

“தஞ்சக் கிளவீ யெண்மைப் பொருட்டே” என்பதனா லுணர்க.

98. அணிந்திடு கலனுஞ் சாந்துமொன் நிகிலு
 மசிவையர் போகமும் பெறுவான்
 அணிந்திடு மனமென் னுனைப்பொரு ளாகத்
 துணியுமோ வறிந்திலேன் நமியேன்
 பணிந்திடு மயன்மால் பெருமைக ளுனைத்தும்
 பறவைகொண் டெழுதலாய் முடிந்து
 தணிந்திட நிமிர்ந்து சின்றிடுஞ் சோண
 சைலனே கைலைநாயகனே.

(ப-ரை) பணிந்திடும் - (பரத்துவ முடையனொனப் பலரால்) உணங்கப்பெறும், அயன் மால்-பிரம விட்டுணு மூர்த்திகளுடைய, பெருமைகள் அனைத்தும்-பெருமைக னெல்லாம், பறவை கொண்டு எழுதல் ஆய்-அன்னமும் கருடனும் ஏந்திச் செல்ல அமர்பவராகி, முடிந்து தணிந்திட - முடிவு பெறுதலால் குறைவெய்த, நிமிர்ந்து சின்றிடும்-(அங்கணம் ஏந்திச் செல்ல நொய்தாகாமல்) ஒங்கி நிலை பெற்ற, சோணசைலனே கைலைநாயகனே - சோணசைலமே! கைலைநாயகமே!, அணிந்திடும் கலனும் - புனைதற்குரிய ஆபரண மும், சாந்தும் - கலவையும், ஒன் துகிலும் - அழகிய ஆடையும், அசிவையர் போகமும் - மங்கையர் போகமும், பெறுவான் - பெற விரும்பி, துணிந்திடும் மனம் - அவற்றையே பொருளாக நிச்சயித் துன்ன என் மனமானது, உனை பொருளாக-தேவரீரையே பொரு ளாக, என்று துணியுமோ-எக் காலத்தில் தெளியுமோ!, தமிழேன் அறிந்திலேன் - யான் உணர்ந்திலேன்; (எ-று.)

(வி - ரை) பொய்ப் பொருள்களை மெய்ப் பொருள்களாகத் துணிந்த என் மனம் அத் துணிவகன்று மெய்ப்பொருளாகிய உம் மையே மெய்ப் பொருளாகத் துணியும் நானும் உளதோ? என்பார், 'என்று துணியுமோ' என்றார். பிரம விட்டுணு மூர்த்திகள் எனிய பறவைகளால் ஏந்தப் பெறுதலின் அவர் பெருமை குறைவெய்த

தனவாக அங்நனம் தம் பெருமை குறையெய்தாதபடி எத்தகைய பொருள்களாலும் ஏந்துதற் கரியதாய் அண்டமுற்றும் ஊடுருவி நின்ற மலை யுருவாயின ரென்பார், 'நிமிர்ந்து நின்றிடும் சோண சைவன்' என்றார். அன்றியும், சிவபெருமான் திருவுருக்கொண்ட காலத்தும் வாகனமாக வீனையவற்றைக் கொள்ளாது தரும தேவ தையையே கொண்டு விளங்கும் சிறப்புடைமை தோன்ற,

(பழமலையந்தாதி-கரு)

“மாலேக் கலுழனெய் யோனெனத் தாங்க வயங்குமரு
ணூலேக் கலுழி வொழியெனு மேற்றிவர் ரோன்மையன்:”

எனப் பிறுண்டும் இவ் வாசிரியர் விதந்திருப்பதும் உணர்க.

முடிந்து - முடிதலால்; வீனையெச்சத் திரிபு. பெருமைக ள்வினத்தும் தணிந்திட என இயையும்.

99. பூவுறு தடமு மதியுறு விசம்பும்

பூணுறு முறுப்புநின் றுலகாள்

கோவுறு நகரு மென்னவென் மனநின்

குரைகழன் மருவுநா ளுளதோ

வோவுறு மனைசெய் பவர்கொள மாந்தாங்

கோங்கல்க ண்ணவுன் னினர்க்குத்

தாவுறு முயர்வீ டளித்தருள் சோண

சைலனே கைலைநா யகனே.

(ப - ரை) ஒவுறும் மனை - (பந்தத்திற்கு ஏதுவாதல்பற்றி அறிஞரால் வெறுத்து) அகற்றப்படும் வீட்டினை, செய்பவர் கொள்கட்டுவோர் கொள்ளுமாறு, மாம் தாங்கு - பல மாங்களைத் தம் மிடங் கொண்ட, ஒங்கல்கள் நாண - மலைகள் வெட்க முறும்படி, உன்னினர்க்கு - தன்னைத் தியானித்தவர்க்கு, தாவுறும் - (எல்லா

ராஜம்) விரும்பப்படும், உயர் வீடு - உயர்ந்த முத்தி வீட்டினை, அளித்தருள்-பாவத்தருளும், சோணைசலனே கைலைநாயகனே - சோணைசலனே! கைலைநாயகனே!, பூ உறு தடமும் - மலர்களை யுடைய பிறை குளமும், மதி உறு விசம்பும் - சந்திரனையுடைய ஒளியும், பூண் உறும் உறுப்பும் - அணிக ளணிந்துள்ள அவய வங்களும், நின்று - (நிதிநிலை) நின்று, உலகு ஆள் - உலகினை ஆட்சி செய்யும், கோ உறு - அரசினையுடைய, நகரும் என்ன - நகரமும் போலப் (பொலிவுறுமாறும்), என் மனம் - அடியேனது மனம், நின் குரை கழல்-தேவரீருடைய ஒலி பெற்ற கழலணிந்த திருவடிகைய, மருவும் நாள் உளதோ - பெற்று வாழும் கால மும் உண்டாக் கொல்லோ? (அறியேன்); (எ - று.)

(வி - ரை) தடமும் விசம்பும் உறுப்பும் நகரும் முறையே, பூவும் மதியும் அணியும் கோவும் பெற்றாலன்றிப் பயன் பெறா வாறு போல, என் மனம் தேவரீர் திருவடிகளைப் பெற்றாலன்றிப் பயனுறு தென்பதூஉம், மற்றையோங்கல்கள் இழிந்த மனையை யளிக்கும் ஆற்றலும் தமக்கின்மையால், அதற்குரிய கருவிகள் பல வற்றுள் மாமொன்றையும் வேண்டியோர் கொள்ளத் தாங்கிரிப்ப, இச் சோணைசலம் தன்னைச் சிந்தித்த துணையானே உயர்ந்த வீட்டையே யளித்தல் காண்டலின், தாம் நாணுவ ஆயின வென்ப தூஉம் கருத்தாகக் கொள்க.

கழல் - தானியாகுபெயர். 'ஒவுறும்' 'தாவுறும்' என்பன செய்ப்பாட்டு வினைப்பொரு ளுணர்த்தும் படு விருதிகள் தொக்கு சீன்றன. ஒவுறு மனை - அழியும் மனை எனவுமாம். தாவுறும் வீடு - யாவா஁னும் விரும்பப்படும் முத்தி. வீடு என்க. பற்றுக்கோ டாகாது சின்னாளி வழிந்தொழியும் மலை யெனவும், பற்றுக்கோ டாய் எந்நாளும் நிலைபெறும் வீடெனவும், இவற்றிற்குப் பொருள் கோடலும் ஒன்று; இவ்வனம் கொள்ளுங்கால், தாவு - பற்றுக்கோ டென்க.

